

GENERÁLNA PROKURATÚRA SLOVENSKEJ REPUBLIKY
ŠTÚROVA 2, 812 85 BRATISLAVA 1

IV/3 Pz 22/21/1000-20
2021

Bratislava, 31. augusta

IV/3 Pz 49/21/1000-5

U z n e s e n i e

Generálny prokurátor Slovenskej republiky v trestnej veci obvineného C.D., a spol., za skutky právne kvalifikované ako zločin prijímania úplatku podľa § 329 ods. 1, ods. 2 Trestného zákona a iné, evidovanej na Úrade špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky pod sp. zn. VII/1 Gv 41/21/1000 (pôvodne evidovanej pod sp. zn. VII/1 Gv 5/21/1000), o návrhoch obvineného C.D., zo 06. mája 2021 a 26. mája 2021, podaných v zastúpení obhajcom E.F., na zrušenie právoplatného uznesenia vyšetrovateľa Prezídia Policajného zboru, národnej kriminálnej agentúry, odboru Bratislava, 2. oddelenia vyšetrovania ČVS:PPZ-23/NKA-BA2-2021 z 11. marca 2021 v spojení s uznesením prokurátora Úradu špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky sp. zn. VII/1 Gv 5/21/1000-38 z 20. apríla 2021 a na zrušenie právoplatného uznesenia vyšetrovateľa Prezídia Policajného zboru, národnej kriminálnej agentúry, odboru Západ, 2. oddelenia vyšetrovania ČVS:PPZ-111/NKA-ZA2-2021 z 13. apríla 2021 v spojení s uznesením prokurátora Úradu špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky sp. zn. VII/1 Gv 41/21/1000-18 z 28. apríla 2021 a o návrhu obvineného B.G. z 20. júla 2021, podaného v zastúpení obhajcom C.H. na zrušenie právoplatného uznesenia vyšetrovateľa Prezídia Policajného zboru, národnej kriminálnej agentúry, odboru Bratislava, 2. oddelenia vyšetrovania ČVS:PPZ-23/NKA-BA2-2021 z 11. marca 2021 v spojení s uznesením prokurátora Úradu špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky sp. zn. VII/1 Gv 5/21/1000-38 z 20. apríla 2021,

podľa § 363 ods. 1, § 364 ods. 1 písm. a), § 366 ods. 1, ods. 2, § 367 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku, takto

r o z h o d o l :

A) Právoplatnými uzneseniami prokurátora Úradu špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky sp. zn. VII/1 Gv 5/21/1000-38 z 20. apríla 2021 a sp. zn. VII/1 Gv 41/21/1000-18 z 28. apríla 2021

b o l p o r u š e n ý z á k o n

v ustanovení § 193 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku a v konaní, ktoré ich vydaníu predchádzalo, v ustanoveniach § 2 ods. 1, ods. 10, ods. 12, § 10 ods. 7 písm. b), § 62 ods. 2, § 119 ods. 1, ods. 3, § 196 ods. 1, ods. 2, § 199 ods. 1, ods. 2, § 200 ods. 4, § 206 ods. 1, § 230 ods. 1, ods. 2 písm. e), písm. i) Trestného poriadku a v ustanoveniach § 8, § 10 ods. 1, ods. 2, § 326 ods. 1 písm. a), ods. 2 písm. c) s poukazom na § 140 písm. a), § 329 ods. 1, ods. 2, § 333 ods. 1, ods. 2 písm. b), § 353 ods. 1 Trestného zákona, a to

v n e p r o s p e c h

obvineného C.D., nar. X, vo X, trvale bytom X, toho času vo výkone väzby v ÚVV a ÚVTOS Leopoldov.

I. Právoplatné uznesenie prokurátora Úradu špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky sp. zn. VII/1 Gv 5/21/1000-38 z 20. apríla 2021 **sa zrušuje.**

Zrušuje sa aj predchádzajúce konanie, a to vrátane:

- právoplatného uznesenia vyšetrovateľa Prezídia Policajného zboru, národnej kriminálnej agentúry, odboru Bratislava, 2. oddelenia vyšetrovania ČVS:PPZ-23/NKA-BA2-2021 z 22. januára 2021 (§ 199 ods. 1, ods. 2 Trestného poriadku),
- právoplatného uznesenia vyšetrovateľa Prezídia Policajného zboru, národnej kriminálnej agentúry, odboru Bratislava, 2. oddelenia vyšetrovania ČVS:PPZ-23/NKA-BA2-2021 z 11. marca 2021 (§ 206 ods. 1 Trestného poriadku).

II. Právoplatné uznesenie prokurátora Úradu špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky sp. zn. VII/1 Gv 41/21/1000-18 z 28. apríla 2021 **sa zrušuje.**

Zrušuje sa aj predchádzajúce konanie, a to vrátane:

- právoplatného uznesenia vyšetrovateľa Prezídia Policajného zboru, národnej kriminálnej agentúry, odboru Západ, 2. oddelenia vyšetrovania ČVS:PPZ-111/NKA-ZA2-2021 z 25. marca 2021 (§ 199 ods. 1, ods. 2 Trestného poriadku),
- právoplatného uznesenia vyšetrovateľa Prezídia Policajného zboru, národnej kriminálnej agentúry, odboru Západ, 2. oddelenia vyšetrovania ČVS:PPZ-111/NKA-ZA2-2021 z 13. apríla 2021 (§ 206 ods. 1 Trestného poriadku).

III. Zrušuje sa aj právoplatné uznesenie vyšetrovateľa Prezídia Policajného zboru, národnej kriminálnej agentúry, odboru Západ, 2. oddelenia vyšetrovania ČVS:PPZ-111/NKA-ZA2-2021 z 23. apríla 2021 (§ 21 ods. 3 Trestného poriadku) a naň nadväzujúce uznesenie prokurátora Úradu špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky sp. zn. VII/1 Gv 41/21/1000-39 z 13. mája 2021, ktoré na uznesenia zrušené v bodoch I. a II. obsahovo nadväzujú a vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo ich zrušením, stratili podklad.

Vyšetrovateľovi Prezídia Policajného zboru, národnej kriminálnej agentúry, odboru Bratislava, 2. oddelenia vyšetrovania a vyšetrovateľovi Prezídia Policajného zboru, národnej kriminálnej agentúry, odboru Západ, 2. oddelenia vyšetrovania **sa prikazuje**, aby o veci znovu konali a rozhodli.

B) Právoplatným uznesením prokurátora Úradu špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky sp. zn. VII/1 Gv 5/21/1000-38 z 20. apríla 2021

b o l p o r u š e n ý z á k o n

v ustanovení § 193 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku a v konaní, ktoré jeho vydaniu predchádzalo, v ustanoveniach § 2 ods. 1, ods. 10, ods. 12, § 62 ods. 2, § 119 ods. 1, ods. 3, § 196 ods. 1, ods. 2, § 199 ods. 1, ods. 2, § 206 ods. 1, § 230 ods. 1, ods. 2 písm. e) Trestného poriadku a v ustanoveniach § 8, § 10 ods. 1, ods. 2, § 333 ods. 1, ods. 2 písm. b), a to

v n e p r o s p e c h

obvineného B.G., nar.Y v Y, trvale bytom Y, toho času vo výkone väzby v ÚVTOS a ÚVV Banská Bystrica v inej trestnej veci.

Právoplatné uznesenie prokurátora Úradu špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky sp. zn. VII/1 Gv 5/21/1000-38 z 20. apríla 2021 **sa zrušuje**.

Zrušuje sa aj predchádzajúce konanie, a to vrátane:

- právoplatného uznesenia vyšetrovateľa Prezídia Policajného zboru, národnej kriminálnej agentúry, odboru Bratislava, 2. oddelenia vyšetrovania ČVS:PPZ-23/NKA-BA2-2021 z 22. januára 2021 (§ 199 ods. 1, ods. 2 Trestného poriadku),
- právoplatného uznesenia vyšetrovateľa Prezídia Policajného zboru, národnej kriminálnej agentúry, odboru Bratislava, 2. oddelenia vyšetrovania ČVS:PPZ-23/NKA-BA2-2021 z 11. marca 2021 (§ 206 ods. 1 Trestného poriadku).

Zrušuje sa aj právoplatné uznesenie vyšetrovateľa Prezídia Policajného zboru, národnej kriminálnej agentúry, odboru Západ, 2. oddelenia vyšetrovania ČVS:PPZ-111/NKA-ZA2-2021 z 23. apríla 2021 (§ 21 ods. 3 Trestného poriadku) a naň nadväzujúce uznesenie prokurátora Úradu špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky sp. zn. VII/1 Gv 41/21/1000-39 z 13. mája 2021, ktoré na uznesenia zrušené v bodoch I. a II. obsahovo nadväzujú a vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo ich zrušením, stratili podklad.

Vyšetrovateľovi Prezídia Policajného zboru, národnej kriminálnej agentúry, odboru Bratislava, 2. oddelenia vyšetrovania **sa prikazuje**, aby o veci znovu konal a rozhodol.

O d ô v o d n e n i e

I.

Vyšetrovateľ Prezídia Policajného zboru, národnej kriminálnej agentúry, odboru Bratislava, 2. oddelenia vyšetrovania (ďalej len „vyšetrovateľ PZ“) uznesením ČVS:PPZ-23/NKA-BA2-2021 z 22. januára 2021 podľa § 199 ods. 1, ods. 2 Trestného poriadku (ďalej len „uznesenie o začatí trestného stíhania z 22. januára 2021“) začal trestné stíhanie vo veci zločinu prijímania úplatku podľa § 329 ods. 1, ods. 2 Trestného zákona a za prečin podplácania podľa § 333 ods. 1, ods. 2 písm. b) Trestného zákona a následne uznesením ČVS:PPZ-23/NKA-BA2-2021 z 11. marca 2021 podľa § 206 ods. 1 Trestného poriadku (ďalej len „uznesenie o vznesení obvinenia z 11. marca 2021“) vzniesol obvinenie proti C.D., za zločin prijímania úplatku podľa § 329 ods. 1, ods. 2 Trestného zákona, zločin zneužívania právomoci verejného činiteľa podľa § 326 ods. 1 písm. a), ods. 2 písm. c) Trestného zákona s poukazom na § 140 písm. a) Trestného zákona a prečin ohrozenia dôvernej skutočnosti a vyhradenej skutočnosti podľa § 353 ods. 1 Trestného zákona na tom skutkovom základe, že:

začiatkom augusta 2020 v doposiaľ presne nezistený deň v objekte Slovenskej informačnej služby v Bratislave na Vajnorskej ulici č. 39, v miestnosti budovy, kde sa nachádza kancelária riaditeľa Slovenskej informačnej služby, na stretnutí C.D., vo funkcii riaditeľa Slovenskej informačnej služby, K.L., v tom čase vo funkcii námestníka riaditeľa Slovenskej informačnej služby a L.K., prostredníctvom osoby L.K. ponúkol B.G., ktorý ho predtým o toto sprostredkovanie požiadal, poskytnutie finančných prostriedkov C.D. a K.L. za to, aby vo vzťahu k jeho osobe nevykonávala Slovenská informačná služba spravodajské rozpracovanie a zhromažďovanie dôkazov, C.D. a K.L. s tým súhlasili a uviedli L.K., že voči osobe B.G. sú použité informačno-technické prostriedky, následne približne koncom augusta 2020 v kaštieli v obci Nový Život – Tonkovce č. 463 B.G. odovzdal L.K. na poskytnutie C.D. a K.L. finančné prostriedky v obálke, L.K. približne o dva dni v kancelárii na 6. poschodí administratívnej budovy v Bratislave na Trnavskej ulici č. 100 na dohodnutom stretnutí uvedené tlmočil K.L., ktorý od neho uvedenú obálku s finančnými prostriedkami prijal, K.L. v ten istý deň vo svojej kancelárii v obálke zistil na polovicu rozdelené bankovky zviazané gumičkami v celkovej výške 40.000 €, s čím sa dostavil do kancelárie riaditeľa Slovenskej informačnej služby C.D., ktorému uviedol, že u L.K. prevzal peniaze od B.G., C.D. po zistení ich výšky povedal K.L., aby si polovicu hotovosti ponechal, ktorú si K.L. ponechal a polovicu vo výške 20.000 € odovzdal C.D., ktorý ju prevzal a následne približne o dva týždne, keď C.D. a K.L. zistili, že ich podriadení príslušníci Slovenskej informačnej služby zistili ďalší telefonický kontakt, ktorý by mohol používať B.G., vydal C.D., podriadenému pokyn, aby informačno-technický prostriedok nebol používaný, pričom tak konal z dôvodu prevzatia finančných prostriedkov od B.G. a zabezpečenia nezískania ďalších dôkazov voči jeho osobe, čím vykonával svoju zverenú právomoc riaditeľa Slovenskej informačnej služby spôsobom odporujúcim ustanoveniam § 48 ods. 3 písm. a), písm. f) a písm. i) zákona č. 73/1998 Z. z. o štátnej službe príslušníkov Policajného zboru, Slovenskej informačnej služby, Zboru väzenskej a justičnej stráže a Železničnej polície a oprávnenia podľa § 2 ods. 1 písm. b) zákona č. 166/2003 Z. z. o ochrane súkromia pred neoprávneným použitím informačno-technických prostriedkov, na základe ustanovenia § 10 ods. 1 písm. b) zákona č. 46/1993 Z. z. o Slovenskej informačnej službe, ňou vykonávané na

základe plnenia jej úloh podľa § 2 zákona č. 46/1993 Z. z. o Slovenskej informačnej službe nariadil nevyužívať z iných ako zákonných dôvodov.

Proti uzneseniu vyšetrovateľa PZ o vznesení obvinenia z 11. marca 2021 podal obvinený C.D. (ďalej len „obvinený“), prostredníctvom zvolených obhajcov P.N. a E.F., sťažnosť, ktorú prokurátor Úradu špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky (ďalej len „prokurátor“) uznesením sp. zn. VII/1 Gv 5/21/1000-38 z 20. apríla 2021 podľa § 193 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku (ďalej len „uznesenie o zamietnutí sťažnosti z 20. apríla 2021“) ako nedôvodnú zamietol.

Uznesenie vyšetrovateľa PZ o vznesení obvinenia z 11. marca 2021 v spojení s uznesením prokurátora o zamietnutí sťažnosti z 20. apríla 2021 nadobudlo právoplatnosť 20. apríla 2021.

Generálnej prokuratúre Slovenskej republiky bol 06. mája 2021 doručený návrh obvineného zo 06. mája 2021, podaný v zastúpení obhajcom E.F., doplnený podaniami z 19. mája 2021, 17. júna 2021, 02. júla 2021, 16. júla 2021, 20. júla 2021, 29. júla 2021 a 18. augusta 2021, ktorým sa domáhal zrušenia napadnutého uznesenia o vznesení obvinenia z 11. marca 2021, ako aj uznesenia o zamietnutí sťažnosti z 20. apríla 2021, čo odôvodnil nasledovne:

V návrhu zo 06. mája 2021 uviedol:

Vyšetrovateľ PZ a prokurátor napadnutými uzneseniami rozhodli vecne a právne nesprávne, a preto nezákonne a ústavne nekonformne, nakoľko podstatné skutočnosti tejto trestnej veci posúdili nesprávne, pričom svoje rozhodnutia nedostatočne odôvodnili a na najzásadnejšie otázky nedali žiadnu odpoveď, čím konali právne svojvoľne, arbitrárne, zmätočne, nezákonne, a to pre neurčitosť a pre neuvedenie dôvodov, a tak en bloc i nepreskúmateľne, a teda v súhrne ústavne nekonformne, čo má za následok vecnú a právnu nesprávnosť a nezákonnosť výB.v oboch napadnutých uznesení. Odôvodnenie oboch napadnutých uznesení je vnútorne rozporuplné a inkonzistentné, a teda v konečnom dôsledku aj nepreskúmateľné a arbitrárne.

Obsahom vyšetrovacieho spisu ČVS:PPZ-23/NKA-BA2-2021 je úradný záznam z 22. januára 2021 spísaný vyšetrovateľom PZ (ďalej len „úradný záznam z 22. januára 2021“), pričom tento má totožné ČVS: PPZ-23/NKA-BA2-2021 ako celý vyšetrovací spis, hoci z jeho obsahu je zrejmé, že bol (mal byť) spísaný ešte pred samotným začatím trestného stíhania podľa § 199 ods. 1 Trestného poriadku, a preto nie je zrejmé, ako môže mať totožné ČVS ako uznesenie o začatí trestného stíhania vo veci samej z toho istého dňa, keďže iba uznesenie o začatí trestného stíhania vo veci samej je de iure prvý úkon, ktorý mohol vyšetrovateľ PZ de iure robiť procesným postupom podľa Trestného poriadku.

Z obsahu predmetného úradného záznamu z 22. januára 2021 vyplývajú zásadné skutočnosti, ktoré majú priamy dopad na (ne)zákonnosť a ústavnú nekonformnosť postupu vyšetrovateľa PZ pred začatím trestného stíhania a následne majú dopad aj na (ne)zákonnosť a ústavnú nekonformnosť samotného začatia trestného stíhania ako aj na (ne)zákonnosť a ústavnú nekonformnosť postupu

vyšetrovateľa PZ po začatí trestného stíhania, čo má ipso facto nezákonný a ústavne nekonformný dopad na napádané uznesenie o vznesení obvinenia z 11. marca 2021 a následne aj na napádané rozhodnutie prokurátora, ktorým bola zamietnutá sťažnosť obvineného proti uzneseniu o vznesení obvinenia.

Princíp právnej istoty je integrálnou súčasťou generálneho princípu právneho štátu (PL. ÚS 12/05) zaručeného v čl. 1 ods. 1 ústavy, ktorý spočíva okrem iného, v tom, že všetky subjekty práva môžu odôvodnene očakávať, že príslušné štátne orgány budú konať a rozhodovať podľa platných právnych predpisov, že ich budú správne vykladať a aplikovať (napr. II. ÚS 10/99, II. ÚS 234/03, IV. ÚS 92/09). Je povinnosťou všetkých orgánov štátnej moci svojou činnosťou napĺňať legitímne očakávanú predstavu jednotlivca o právnom štáte, ktorého neoddeliteľnou súčasťou je právna istota, a s princípom právnej istoty logicky korešponduje zásada rozhodovať v obdobných veciach rovnako (napr. Rozsudok Najvyššieho súdu SR zo dňa 20.08.2014, sp. zn. 8SŽ/23/2012).

Bolo základnou procesnou a elementárnou povinnosťou vyšetrovateľa PZ a následne aj prokurátora postupovať a rozhodovať ústavne konformným spôsobom tak, aby viedli trestné stíhanie v predmetnej veci a rozhodovali v tejto trestnej veci zo zákonných dôvodov a zákonným spôsobom.

Uznesenie o vznesení obvinenia musí mať relevantný podklad v procese, ktorý rešpektuje a ctí princíp právnej istoty a základné zásady trestného konania, preto na vznesenie obvinenia nepostačuje akékoľvek podozrenie o tom, že trestný čin spáchala konkrétna osoba, ale toto podozrenie musí spĺňať normatívne parametre kvalifikovaného dôvodného podozrenia, ktoré možno vyvodiť na základe ústavne konformného výkladu a aplikácie § 206 ods. 1 Trestného poriadku, pričom súčasne uznesenie o vznesení obvinenia musí mať relevantný podklad v dokazovaní, ktoré bolo vykonané výlučne zákonným spôsobom, čo pri vznesení obvinenia proti obvinenému dodržané nebolo, nakoľko dôkazy vykonané pred vznesením obvinenia (ako aj po vznesení obvinenia) neboli vykonané zákonným spôsobom, a preto sú z nižšie vymedzených dôvodov procesne nepoužiteľné.

Výklad každej právnej normy (právneho predpisu) musí byť konformný s ústavou ako základným zákonom štátu s najvyššou právnou silou. Vo veci obvineného však taký výklad § 206 ods. 1 Trestného poriadku vyšetrovateľom PZ učený nebol, nakoľko vyšetrovateľ PZ vzniesol proti obvinenému obvinenie aj napriek tomu, že nebola naplnená normatívna požiadavka podľa § 206 ods. 1 Trestného poriadku existencie odôvodneného záveru, že trestný čin spáchala určitá osoba – teda obvinený, nakoľko pre prijatie takéhoto záveru neexistovali procesne použiteľné dôkazy, ktoré by boli vykonané pred vznesením obvinenia zákonným spôsobom.

Uznesenie o vznesení obvinenia z 11. marca 2021 bolo vydané výlučne na základe výpovedí dvoch kajúcnikov, ktorí sú v priateľskom vzťahu a sledujú svoje vlastné (spoločné) záujmy, a ktorí sa zjavne spolu stretávali (L.K. a K.L.) v čase po prepustení L.K. z väzby a pred zadržaním K.L.. Výpovede K.L. a L.K. vykazovali nielen vzájomné zásadné rozpory, keď popisovali rozhodné skutkové okolnosti podstatne odlišne, ale tieto ich výpovede vykazujú aj podstatné vnútorné rozpory, ktoré vylučujú, aby sa stal taký skutok a takým spôsobom, ako je vymedzené v

skutkovej vete výB.vej časti napadnutého uznesenia o vznesení obvinenia z 11. marca 2021.

Ak by vyšetrovateľ PZ dôsledne hodnotil zabezpečené dôkazy v súlade so zásadou voľného (nie svojvoľného) hodnotenia dôkazov, tak by nikdy nemohol prehliadnuť rozpory (vzájomné i vnútorné) vo výpovediach svedkov K.L. a L.K..

Vyšetrovateľ PZ síce formálne tvrdí, že: „*vierohodnosť výpovedí svedkov K.L. a L.K. bola preverovaná a vyšetrovateľ ju dôkladne posudzoval, pričom zistil zo vzájomných výpovedí, že sa tieto prelínajú a dopĺňajú spôsobom, ktorý zaručuje, že ich výpovede možno považovať za dôveryhodné, usvedčujú z ich spáchania ich samotných aj ďalšie osoby, ktoré sú uvedené vo výB.vej časti tohto uznesenia.*“,

ale v skutočnosti vierohodnosť kajúcnikov nie je ničím preukázaná a nimi tvrdené skutočnosti neboli žiadnym spôsobom zo strany vyšetrovateľa PZ verifikované. Mimo dvoch výpovedí týchto kajúcnikov (ktorí sa však v podstatných veciach sami vzájomne rozchádzajú) niet žiadneho iného priameho či nepriameho dôkazu o tom, že sa stal skutok, ktorý je obvinenému kladený za vinu, nehovoriac o tom, že aj obvinený B.G. neguje stíhaný skutok.

Vyšetrovateľ PZ bez bližšej konkretizácie a bez jasnej, určitej a konkrétnej skutkovej a vecnej špecifikácie tvrdí, že primárnym zdrojom posudzovania vierohodnosti svedkov - kajúcnikov boli výpovede týchto svedkov z iných prebiehajúcich trestných konaní, nevedno však, ktoré konkrétne výpovede mal vyšetrovateľ PZ na mysli, a o aké konkrétne trestné konania sa má jednať, preto je napadnuté uznesenie o vznesení obvinenia z 11. marca 2021 v tomto smere absolútne nepreskúmateľné pre neuvedenie dôvodov a pre neurčitosť. Vierohodnosť výpovedí svedkov K.L. a L.K. vyšetrovateľ PZ vyvodzuje z toho, že sa majú priznávať k vlastnej trestnej činnosti v iných konaniach. Ďalej tvrdí, že aktívne zisťoval (opäť nevedno ako) a vyhodnocoval aj takéto okolnosti (nevedno aké), pričom nezistil konkrétne skutočnosti, ktoré by znižovali dôveryhodnosť svedkov K.L. L.K..

Status kajúcnika si v zmysle súdnej praxe vyžaduje dôsledný prieskum ich dôveryhodnosti v kontexte všetkých individuálnych okolností vyšetrovanej veci, ako aj v kontexte všetkých individuálnych okolností viažucich sa na toho-ktorého kajúcnika. Na tento účel nemôže postačovať paušálne zhodnotenie dôveryhodnosti svedkov – kajúcnikov, aké vo vyšetrovanej veci údajne vykonal vyšetrovateľ PZ, keď odôvodnenie uznesenia o vznesení obvinenia z 11. marca 2021 neobsahuje žiadne konkrétne skutočnosti, ktoré by preukazovali dôveryhodnosť, hodnovernosť a pravdivosť výpovedí svedkov (kajúcnikov, ktorí sú sami obvinenými, no majú iba dočasne odložené vznesenie obvinenia) K.L. a L.K., ale obsahuje iba paušálny odkaz na to, že menovaní svedkovia (kajúcnici) sa priznávajú aj v iných veciach k vlastnej trestnej činnosti, tak im treba podľa názoru vyšetrovateľa PZ „slepo“ a bezprecedentne veriť aj vo všetkých ostatných trestných veciach, teda aj v tejto trestnej veci.

Vyšetrovateľ PZ úplne opomenul vziať do úvahy, aké konkrétne výhody kajúcnici K.L. a L.K. získali. Je nepochybné, že títo svedkovia - kajúcnici o svoje výhody prísť nechcú, preto sú „vazalmi“ orgánov činných v trestnom konaní a táto priama závislosť na orgánoch činných v trestnom konaní o ďalšom ich

osude vytvára medzi kajúcnikmi a orgánmi činnými v trestnom konaní taký vzťah nadriadenosti a podriadenosti, ktorý zásadným spôsobom narúša dôveryhodnosť takýchto svedkov kajúcnikov, ktorí čerpajú výhody plynúce z ich priznania a usvedčovania ďalších osôb. Preto, ak niet iných objektívnych dôkazov, ktoré by podporovali skutkové tvrdenia výlučne svedkov kajúcnikov, nemožno dospieť k záveru, že len na podklade výpovedí svedkov kajúcnikov existuje kvalifikované a dôvodné podozrenie zo spáchania trestného činu konkrétnou osobou v zmysle § 206 ods. 1 Trestného poriadku, lebo to odporuje judikatúre ESLP a čl. 6 ods. 1 Dohovoru, čo potvrdzuje aj aplikačná súdna prax napr. rozsudok ESLP vo veci Adamčo c/a Slovenská republika.

Vyšetrovateľ PZ pri vydávaní napadnutého uznesenia o vznesení obvinenia z 11. marca 2021 úplne bagatelizoval zásadné rozpory a pochybnosti, ktoré vykazoval zistený skutkový stav, a to až do takej miery, že vyšetrovateľ PZ výslovne v rozpore s objektívnou realitou bez ďalšieho tvrdí, že vo výpovediach svedkov K.L. a L.K. niet žiadnych rozporov a títo svedkovia sú maximálne dôveryhodní, keďže sa priznávajú k vyšetrovanému skutku v tomto trestnom konaní, ako aj k ďalšej svojej trestnej činnosti v iných konaniach. Odôvodnenie napadnutého uznesenia o vznesení obvinenia z 11. marca 2021 je čisto formálne, obsahuje v podstatnej miere iba selektívnu citáciu vybraných častí výpovedí svedkov K.L. a L.K., citáciu zákonných ustanovení všeobecne právne záväzných predpisov a niekoľko odsekov obsahujúcich nič nehovoriace, izolované, paušálne a svojvoľné tvrdenia vyšetrovateľa PZ, ktoré nemajú absolútne žiaden relevantný procesný podklad vo vykonanom dokazovaní.

Právne a skutkové závery vyšetrovateľa PZ sú vo svojom súhrne inkonzistentné a arbitrárne, pričom vyšetrovateľ PZ na úkor obvineného nedôvodne favorizoval iba okolnosti svedčiace v neprospech obvineného, a naopak, skutočnosti v prospech obvineného úplne odignoroval a vôbec neobjasňoval, resp. existenciu takýchto okolností vôbec vyšetrovateľ PZ nezisťoval. Súčasne vyšetrovateľ PZ odignoroval zásadné rozpory vo výpovediach svedkov K.L. a L.K. a pochybnosti vyplývajúce zo zisteného skutkového stavu pred vydaním uznesenia o vznesení obvinenia nijako neodstraňoval a rozporuplné výpovede svedkov žiadnym spôsobom neverifikoval, čo je zo strany vyšetrovateľa PZ konaním v prikróm rozpore s § 2 ods. 10 Trestného poriadku.

Namiesto toho, aby orgány činné v trestnom konaní viedli trestné stíhanie zo zákonných dôvodov a zákonným spôsobom, vyšetrovateľ PZ vo vzťahu k obvinenému interpretoval a aplikoval zákon svojvoľne, keď proti nemu vzniesol obvinenie na základe procesu (na základe nedostatočne zisteného skutkového stavu vykazujúceho zásadné pochybnosti) v rozpore so základnými zásadami trestného konania a v rozpore s § 206 ods. 1 Trestného poriadku, nakoľko nebola naplnená normatívna podmienka pre vznesenie obvinenia v podobe existencie kvalifikovaného odôvodneného záveru, že trestný čin spáchala určitá osoba – obvinený, nakoľko orgány činné v trestnom konaní na podklade výpovedí kajúcnikov K.L. a L.K. disponovali síce indíciou o možnej trestnej činnosti, avšak táto indícia bez ďalšej dôslednej verifikácie zohľadňujúcej status kajúcnikov a ich pohnútky k usvedčeniu obvineného nikdy sama o sebe nemôže byť dostatočným podkladom na vznesenie obvinenia.

S poukazom na ústavne konformný výklad právnych predpisov v súlade s princípom právnej istoty a s poukazom na povinnosť vyšetrovateľa PZ a prokurátora viesť trestné stíhanie zo zákonných dôvodov a zákonným spôsobom (§ 2 ods. 1 Trestného poriadku) pri súčasnom rešpektovaní základných práv a slobôd dotknutej osoby obvineného (§ 1 Trestného poriadku), sú napadnuté uznesenia nepreskúmateľné, svojvoľné, vecne a právne nesprávne, nezákonné, a tak en bloc aj protiústavné, nakoľko vo veci obvineného neexistovalo ku dňu 11. marca 2021 kvalifikované podozrenie z trestnej činnosti, ktoré by malo oporu v zákonných a procesne použiteľných dôkazoch, poukazujúc pritom na nezákonný spôsob začatia trestného stíhania a s tým súvisiace vady konania, ktoré predchádzalo vzneseniu obvinenia.

Z obsahu vyššie citovaného úradného záznamu z 22. januára 2021 a z obsahu uznesenia o začatí trestného stíhania vyplývajú zásadné skutočnosti, ktoré majú priamy dopad na (ne)zákonnosť a ústavnú nekonformnosť postupu vyšetrovateľa PZ pred začatím trestného stíhania a následne majú dopad aj na (ne)zákonnosť a ústavnú nekonformnosť samotného začatia trestného stíhania, ako aj na (ne)zákonnosť a ústavnú nekonformnosť postupu vyšetrovateľa PZ po začatí trestného stíhania, čo má nezákonný a ústavne nekonformný dopad na uznesenie o vznesení obvinenia z 11. marca 2021.

Z obsahu úradného záznamu nesporne vyplýva, že K.L. mal požiadať o umožnenie podať svedeckú výpoveď o trestnej činnosti, o ktorej má vedomosť, a ktorá sa týka jeho vlastného pôsobenia v SIS, kde bol námestníkom, a týka sa poskytnutia, resp. prebratia úplatku, z ktorých informácií muselo byť vyšetrovateľovi PZ s poukazom na § 62 ods. 1, ods. 2 a § 196 ods.1 Trestného poriadku zrejmé a jasné, že K.L. má záujem podať trestné oznámenie, teda oznámenie o skutočnostiach, že bol spáchaný trestný čin.

Záver prokurátora prezentovaný na str. 21 uznesenia o zamietnutí sťažnosti z 20. apríla 2021, kde prokurátor uvádza: „ (...) osoba K.L. ponúkla spoluprácu OČTK, nechcela podávať trestné oznámenie, preto nebolo postupované ani podľa § 62 ods. 1 Trestného poriadku a ani podľa ustanovenia § 17 zákona č. 171/1993 Z. z. o Policajnom zbore. Vyšetrovateľ neporušil žiadne z uvádzaných ustanovení, začal trestné stíhanie na základe poznatkov, ktoré získal a následne riadne vykonal výsluchy svedkov s ich riadnym zákonným poučením.“, je absolútne právne nesprávny, svojvoľný a neprijateľný.

V kontexte uvedeného obvinení poukazuje na ustanovenia § 62 ods. 1, ods. 2 a § 196 ods. 1 Trestného poriadku, z ktorých vyplýva, že pokiaľ K.L. uviedol vyšetrovateľovi PZ, že chce vypovedať o trestnej činnosti, bolo povinnosťou vyšetrovateľa PZ postupovať podľa § 196 ods. 1 Trestného poriadku v spojení s § 62 ods. 2 Trestného poriadku, teda vyšetrovateľ PZ bol povinný poučiť K.L. zákonným spôsobom a spísať s ním zápisnicu o trestnom oznámení a tiež mal a bol povinný poučiť ho o povinnosti zachovávať povinnosť mlčanlivosti podľa osobitných zákonov, najmä podľa § 23 ods. 1 zákona o SIS, čo však vyšetrovateľ PZ v rozpore so zákonom nespravil.

Ak by vyšetrovateľ PZ postupoval zákonným spôsobom podľa Trestného poriadku, tak by K.L. poučil zákonným spôsobom, spísal by s ním zápisnicu o

trestnom oznámení v rozsahu podľa § 62 ods. 2 Trestného poriadku a pred tým ho zákonným spôsobom poučil a túto zápisnicu by mu predložil po jej spísaní na prečítanie a na podpis, čo sa však nestalo. Konanie vyšetrovateľa PZ tak má od počiatku charakter neodôvodneného obchádzania zákona a obchádzania zákonom stanoveného postupu pred začatím trestného stíhania. Potom musí platiť zásada, že „z neprávania nikdy nevzniká právo“, či zásada, že „na neprávne nikdy nemožno stavať právo“, ktoré sú imanentnou súčasťou princípu právneho štátu v zmysle čl. 1 ods. 1 Ústavy SR, a tak sú napádané uznesenia en block nezákonné.

Ak sa už vyšetrovateľ PZ v súvislosti s K.L. účelovo rozhodol obísť zákonný postup pred začatím trestného stíhania podľa Trestného poriadku, mal sa riadiť minimálne zákonom č. 171/1993 Z. z. o Policajnom zbore, avšak konanie vyšetrovateľa PZ sa prieči nielen ustanoveniam Trestného poriadku ale je aj v priamom rozpore s príslušnými ustanoveniami zákona o Policajnom zbore, s čím sa mal bezodkladne zaoberať prokurátor, čo však neurobil.

S poukazom na uvedené tak možno uzavrieť, že celý postup vyšetrovateľa PZ pred začatím trestného stíhania je vo svojom súhrne ako celok nezákonný a ústavne nekonformný, nakoľko opakovane došlo k porušeniu zákona, tak ako to obvinený namietá vyššie, pričom vyšetrovateľ PZ konal minimálne v rozpore so zákonom o Policajnom zbore (§ 17 ods. 5, ods. 6), zákonom o SIS (§ 23 ods. 1, ods. 2), zákonom o ochrane utajovaných skutočností (§ 40 ods. 1) a Trestným poriadkom (§ 2 ods. 1, § 2 ods. 10, § 2 ods. 12, § 62 ods. 2, § 129 ods. 2, § 196 ods. 1) a tým aj v hrubom rozpore s čl. 6 Dohovoru.

Na základe vyššie uvedenej argumentácie obvinený poukázal na nezákonnosť postupu vyšetrovateľa PZ pred začatím trestného stíhania, čím je v zmysle teórie „ovocia z otráveného stromu“, či zásady, že z neprávania vzniká iba neprávno, daná aj nezákonnosť uznesenia o začatí trestného stíhania, nezákonnosť dôkazov získaných po začatí trestného stíhania a následne aj nezákonnosť celého trestného stíhania samotného.

Podľa doktríny "ovocia z otráveného stromu" sa neprípustnosť nevzťahuje len priamo na nezákonne získané dôkazy. Neprípustné sú aj akékoľvek iné dôkazy, ktoré boli získané na základe informácií získaných protiprávne - teda dôkazy, ktoré boli získané nepriamo zo zdroja, ktorý bol otrávený (porovnaj – Silverthorne Lumber Co. v. United States, 251 U.S. 385 1920). Uvedenú argumentáciu potvrdzuje aj rozhodnutie Európskeho súdu pre ľudské práva vo veci Gäfgen proti Nemecku.

V prípade, ak je už samotný podklad na začatie trestného stíhania (v tomto prípade úradný záznam z 22. januára 2021) nezákonný (nakoľko je výsledkom opakovaného a početného obchádzania/porušenia zákona), tak aj celé trestné konanie začaté nezákonným uznesením o začatí trestného stíhania je samo o sebe nezákonné a nezákonné sú aj všetky dôkazy získané po nezákonnom začatí trestného stíhania, nakoľko boli získané postupom, ktorý má nezákonný a ústavne nekonformný podklad.

Aj štádium postupu pred začatím trestného stíhania (tzv. predprípravné konanie) je štádiom trestného konania ako takého, preto aj v tejto fáze pred začatím trestného stíhania sa takisto musia uplatňovať základné zásady trestného konania.

Nevedno, z akých dôvodov, či pohnútok vyšetrovateľ PZ napriek tomu, že mal výslovnú informáciu o tom, že K.L. chce podať trestné oznámenie, spísal namiesto zápisnice o trestnom oznámení úradný záznam, keď mal postupovať podľa § 196 ods. 1 ods. 2 Trestného poriadku v spojení s § 62 ods. 2 Trestného poriadku. V tejto súvislosti obvinený poukázal na právne závery Stanoviska trestného kolégia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. Tpj 47/2019 zo dňa 23.09.2019, publikované pod R 33/2019.

Z doposiaľ vykonaného dokazovania a obsahu vyšetrovacieho spisu nepochybne vyplynulo, že svedkovia-kajúcnici, K.L. a L.K., sú obaja príslušníkmi SIS, čo má extrémne výrazný dopad na vykonané dokazovanie, najmä na (ne)zákonnosť a procesnú (ne)použiteľnosť vykonaných dôkazov – výsluchov svedkov K.L. a L.K., v súvislosti s čím obvinený poukázal na ustanovenie § 23 zákona o SIS zdôrazňujúc, že ako riaditeľ SIS v súvislosti so svedkami K.L. a L.K. (v inkriminovanom čase) nikdy nebol žiadnym orgánom činným v trestnom konaní požiadaný o zbavenie mlčanlivosti týchto osôb, ktoré boli v čase údajného spáchania skutku príslušníkmi SIS, pričom ich povinnosť mlčanlivosti trvá a bude trvať aj v prípade ukončenia služobného pomeru. Obsahovo totožný zákaz výsluchu je normatívne vyjadrený aj v § 129 ods. 2 Trestného poriadku.

Vzhľadom k tomu, že u K.L. a rovnako ani u L.K. nebol uplatnený zákonom ustanovený postup v zmysle § 23 ods. 2 zákona o SIS, už samotné uznesenie o začatí trestného stíhania, ktoré vydal vyšetrovateľ PZ 22. januára 2021 na základe takto získaných informácií, bolo vydané nezákonne a nezákonné je aj uznesenie o vznesení obvinenia z 11. marca 2021, a to s poukazom na procesnú nepoužiteľnosť informácií pochádzajúcich od osôb, ktoré neboli zbavené povinnosti mlčanlivosti. Na povinnosť mlčanlivosti sú orgány činné v trestnom konaní povinné prihliadať ex offo, osobitne tak v prípadoch výsluchu svedka – príslušníka SIS, pričom problematiku mlčanlivosti je nutné vnímať odlišne vo vzťahu k osobe v procesnom postavení obvineného a odlišne vo vzťahu k svedkom.

V kontexte s uvedeným bol nezákonný aj spôsob vedenia výsluchu svedka K.L. z 25. marca 2021, kde sa v zápisnici uvádza:

„Vyšetrovateľ svedka poučil, vrátane § 129/2 Tr. por., § 129/3 Tr. por., § 341 Tr. zák., § 4/1 a, b zák. č. 215/2004 Z. z. a že jeho svedecká výpoveď je vyžadovaná len v tej časti, ktorá sa priamo týka trestnej činnosti, ktoré s tým priamo nesúvisia a zároveň sa týkajú bezprostredne stíhaného konania obvinených, pre ktorú bolo vznesené obvinenie a o čom má vedomosť bez vyžadovania vyzradenia prípadných utajovaných skutočností postupov, metód a iných skutočností, o ktorých sa dozvedel v rámci pôsobenia v SIS.“

Vyšetrovateľ PZ si musel byť vedomý toho, že údajnú trestnú činnosť, pre ktorú bolo vznesené obvinenie, nikdy de iure nemožno oddeliť od utajovaných skutočností a od služobného tajomstva príslušníkov SIS, nakoľko tieto sú integrálne späté s činnosťou vypočúvaného svedka K.L., ktorý bol v inkriminovanom čase príslušníkom SIS. Takéto zadávanie pokynov svedkovi v konkrétnych okolnostiach vyšetrovanej veci porušuje práva obvineného, najmä právo na spravodlivý proces a rovnako porušuje zásadu rovnosti zbraní a zásadu kontradiktórnosti. Svedok nemôže byť pred výsluchom nijako obmedzený vo vzťahu k tomu, o čom môže alebo nemôže vypovedať, nakoľko každý svedok je povinný

dostaviť sa na predvolanie orgánov činných v trestnom konaní a súdu a vypovedať ako svedok o tom, čo mu je známe o trestnom čine a o páchatelovi alebo o okolnostiach dôležitých pre trestné konanie. Vyšetrovateľ PZ nie je oprávnený a priori z výsluchu svedka, a to najmä pri výsluchu príslušníka SIS, vylúčiť utajované skutočnosti, či skutočnosti podliehajúce služobnému tajomstvu podľa zákona o SIS, nakoľko aj tieto skutočnosti môžu byť dôležité pre trestné konania, a rovnako obvinený má právo sa na tieto utajované skutočnosti či skutočnosti, ktoré sú služobným tajomstvom, pýtať vypočúvaného svedka v rozsahu, v akom to uzná na svoju obhajobu za potrebné.

V tejto súvislosti pripomenul, že nikto nemôže byť stíhaný ako obvinený inak než zo zákonných dôvodov a spôsobom, ktorý ustanovuje tento zákon. Žiadne ustanovenie Trestného poriadku neumožňuje vyšetrovateľovi PZ vopred vymedziť predmet výsluchu a dať svedkovi pokyn, o čom má alebo nemá vypovedať. Rovnako žiadne ustanovenia Trestného poriadku neumožňuje vyšetrovateľovi PZ obmedzovať právo obvineného klásť svedkom otázky len preto, že obsahom odpovede by mohla byť skutočnosť, ktorá je služobným tajomstvom SIS alebo utajovanou skutočnosťou.

S poukazom na uvedené možno s konečnou platnosťou spoľahlivo uzavrieť, že výsluchy svedkov K.L. a L.K., na základe ktorých bolo obvinenému vznesené obvinenie, sú procesne nepoužiteľnými dôkazmi, a tak napadnuté uznesenie o vznesení obvinenia z 11. marca 2021 je v celom rozsahu nezákonné, nakoľko nemá absolútne žiaden podklad v procesne relevantnom dokazovaní, nakoľko svedkovia K.L. a L.K. neboli zbavení povinnosti zachovávať mlčanlivosť v zmysle § 23 zákona o SIS, teda boli vypočutí v rozpore so zákazom výsluchu podľa § 129 ods. 2 Trestného poriadku.

Porušenie zákazu výsluchu svedkov – príslušníkov SIS, ktorí neboli zbavení mlčanlivosti, sa prokurátor doteraz pokúšal prelomiť cez § 4 ods. 1 písm. b) zákona o ochrane utajovaných skutočností. Po námietkach zo strany obvineného prokurátor teraz svoje tvrdenia „ďalej“ modifikuje a naďalej sa snaží „(právne) obísť“ zákonný postup pri výsluchu svedkov, ktorí sú viazaní povinnosťou mlčanlivosti cez § 129 ods. 3 Trestného poriadku, pričom vo svojej argumentácii úplne (zrejme účelovo) opomína, že K.L. a L.K. boli podľa svojich tvrdení priamo páchatelmi korupčnej trestnej činnosti, a preto sa na nich výnimka zo zákazu výsluch svedka podľa § 129 ods. 3 Trestného poriadku nevzťahuje, ani nemôže vzťahovať, nakoľko túto výnimku nemožno uplatňovať ex post po tom, čo bol trestný čin dokonaný (ergo spáchaný), a najmä nemožno túto výnimku aplikovať na osoby, ktoré boli priamo páchatelmi trestného činu, ktorý je vyšetrovaný, keďže pre naplnenie skutkovej podstaty trestného činu *Neprekazenia trestného činu* podľa § 341 ods. 1 Trestného zákona sa vyžaduje, aby sa osoba (na ktorú sa má vzťahovať výnimka zo zákazu výsluchu svedka podľa § 129 ods. 3 Trestného zákona) hodnoverným spôsobom dozvedela, že INÝ pripravuje alebo pácha trestný čin.

Ďalej konštatoval porušenie § 206 ods. 1 Trestného poriadku v kontexte porušenia práva na obhajobu a porušenia práva obvineného na spravodlivý proces, poukazujúc na uznesenie Najvyššieho súdu SR z 26. marca 2015, sp. zn. 2To/13/2015 publikovanom pod R 19/2016, teda na nezákonnosť v začatí trestného stíhania iba „vo veci“ s jednoznačne špecifikovaným a nezameniteľne známym páchatelom bez toho, aby okamžite nasledovalo aj vznesenie obvinenia tejto osobe,

pričom táto nezákonnosť sa následne prenáša aj na dôkazy získané v prípravnom konaní, ktoré sú s poukazom na toto porušenie zákona procesne nepoužiteľné, a to bez možnosti akejkolvek konvalidácie tejto nezákonnosti a procesnej nepoužiteľnosti takýchto dôkazov. K rovnakým záverom dospel Najvyšší súd SR už aj v rozsudku sp. zn. 4 Tz 9/2006.

Na podklade uvedeného možno konštatovať, že vyšetrovateľovi PZ nič nebránilo v tom, aby pre posudzovaný skutok, o ktorom 22. januára 2021 do úradného záznamu „vypovedal“ K.L., jedným uznesením rozhodol o začatí trestného stíhania súčasne spolu s rozhodnutím o vznesení obvinenia.

Z obsahu „výpovede“ K.L., ktorú vyšetrovateľ PZ svojvoľne, procesne nesprávnym spôsobom zachytil do úradného záznamu, jednoznačne vyplýval dostatočne odôvodnený záver o tom, že trestný čin údajne spáchali konkrétne osoby – a to K.L., L.K., B.G. a obvinený, teda K.L. konkretizoval skutok, ako aj konkretizoval osoby, ktoré sa ho údajne mali dopustiť.

Vyšetrovateľ PZ, ak veril tvrdeniam K.L. a nemal potrebu ich ďalej verifikovať, a ak mal za to, že postup, ktorý zvolil je „lege artis“, nemal na výber, či najprv „len“ začne trestné stíhanie, a potom rozhodne o vznesení obvinenia, ale bol povinný postupovať podľa § 206 ods. 1 Trestného poriadku a na podklade tvrdení K.L. (ktorým bez ďalšieho veril) súčasne jedným uznesením rozhodnúť o začatí trestného stíhania a vznesení obvinenia, tak aby všetky osoby (údajní páchatelia skutku) mali reálnu možnosť uplatniť svoje právo na obhajobu. Ak vyšetrovateľ PZ tvrdeniam K.L. neveril, tak mal vypočúť všetky dotknuté osoby a nevyberať si selektívne len L.K. a obísť výsluch obvineného a B.G. pred vznesením obvinenia.

V dôsledku nezákonného a svojvoľného postupu vyšetrovateľa PZ došlo k tomu, že obvinený je v tejto veci materiálne trestne stíhaný už od 22. januára 2021, avšak obvinenie mu bolo (formálne) vznesené až 11. marca 2021. V tomto medziobdobí, od začatia trestného stíhania až do vznesenia obvinenia bol obvinený úplne vylúčený z procesu dokazovania, a teda nemal žiadnu procesnú možnosť uplatniť svoje zákonné a ústavne garantované právo na obhajobu, hoci od počiatku bolo zrejmé, že celé dokazovanie po začatí trestného stíhania je vykonávané práve proti obvinenému, ktorého za páchatela údajnej trestnej činnosti označil 22. januára 2021 K.L..

Napriek tomu, že všetci štyria údajní páchatelia boli rovnako podozriví zo spáchania trestného činu na podklade tých istých skutočností tvrdných K.L. do úradného záznamu, vyšetrovateľ PZ si dvoch údajných páchatelov svojvoľne prioritne vybral za svedkov (K.L. a L.K.) a dvoch údajných páchatelov si vopred, prioritne a „selektívne“ vybral za obvinených (B.G. a obvineného). Tento diferencovaný postup vyšetrovateľa PZ pri osobách, ktoré sú po materiálnej stránke rovnako podozrivé z trestného činu, nemá oporu v zákone a je v príkrom rozpore so zásadou rovnosti strán trestného konania a je hrubým porušením práva na spravodlivý súdny proces, ako aj porušením práva na obhajobu v materiálnom chápaní, ako aj porušením práva na súdnu a inú právnu ochranu, s čím sa prokurátor v uznesení o zamietnutí sťažnosti z 20. apríla 2021 vôbec nezaoberal, a tak konal arbitrárne, svojvoľne, a teda nezákonne.

Napriek tomu, že K.L. výslovne uviedol, že trestného činu sa mal dopustiť on sám a rovnako aj L.K., B.G. a obvinený, teda všetci boli K.L. označení za páchatel'ov trestného činu, vyšetrovateľ po začatí trestného stíhania vykonal nasledovné vyšetrovacie úkony:

- 22. januára 2021 bol v procesnej pozícii svedka vypočutý K.L.;
- 08. februára 2021 bol v procesnej pozícii svedka vypočutý K.L.;
- 05. februára 2021 bol v procesnej pozícii svedka vypočutý L.K..

Tieto dôkazy sú procesne nepoužiteľné nielen pre porušenie tzv. zákazu výsluchu podľa 129 ods. 1, ods. 2 Trestného poriadku v nadväznosti na § 23 ods. 1 a ods. 2 zákona o SIS, ale tiež preto, že v danej veci neboli splnené podmienky uvedené v § 129 ods. 3 Trestného poriadku, ale aj preto, že osoby podozrivé zo spáchania trestného činu nemôžu byť nikdy vypočúvané ako svedkovia, nakoľko ich hmotnoprávne postavenie je od hmotnoprávneho postavenia svedka zásadne odlišné. Nikto nemôže byť svedkom vlastnej trestnej činnosti a nemôže byť v pozícii svedka nútený vypovedať pravdu o tom, čo mu je známe o trestnom čine a o páchatel'ovi alebo o okolnostiach dôležitých pre trestné konanie (§ 127 ods. 1 a nasl. Trestného poriadku).

Výpoveď osoby už vopred podozrivej zo spáchania trestného činu, vykonaná v procesnom postavení svedka, je od počiatku jej vykonania absolútne procesne nepoužiteľná a ani by sa nemala nachádzať vo vyšetrovacom spise, nakoľko ide o nezákonný a procesne nepoužiteľný dôkaz, pretože osoba podozrivá zo spáchania trestného činu nemôže v jednom a tom istom trestnom konaní aj s poukazom na princíp „*nemo tenetur se ipsum accusare*“ (nikto nie je povinný obviňovať seba samého) a zásadu „*nikto nemá byť svedkom vo vlastnej veci*“ (*nemo in propria causa testis esse debet*) súčasne vystupovať ako svedok.

Výsluch podozrivého ako svedka je výslovným a vypuklým obchádzaním Trestného poriadku, ktoré sa nesie celým trestným stíhaním obvineného, a keďže procesný postup, ktorý v tejto veci zvolil vyšetrovateľ PZ, keď K.L. a L.K., ako údajných páchatel'ov trestného činu (podozrivých), vypočúval ako svedkov, nemá oporu v zákone, nemožno potom tieto výsluchy vyhodnotiť inak, ako úkony vykonané v rozpore so zákonom.

Trestný poriadok výslovne počíta aj s takou procesnou situáciou, že sa z inak podozrivej osoby zo spáchania trestného činu môže stať svedok v trestnom konaní. Ide o právny inštitút „dočasné odloženie vznesenia obvinenia“ podľa § 205 Trestného poriadku, pričom až momentom vyhotovenia záznamu o dočasnom odložení vznesenia obvinenia (s predchádzajúcim súhlasom prokurátora v prípade, ak taký úkon realizuje policajt) sa osoba podozrivá zo spáchania trestného činu stáva svedkom (vid' uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 2 To 1/2012 zo dňa 21.08.2012, uverejnené v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod R 53/2013).

V danej trestnej veci tento postup dodržaný nebol, čo opomenul v rozpore so zákonom tak vyšetrovateľ PZ ako aj prokurátor, a tak sú napadnuté uznesenia en block nezákonné.

Svojvoľnosť a arbitrárnosť celého postupu vyšetrovateľa PZ je zvýraznená aj tým, že L.K. napriek tomu, že mal možnosť priznať sa k údajnému trestnému činu, ktorý je vyšetrovaný v tejto trestnej veci, už nepochybne skôr ako vo výsluchu 05. februára 2021, takto nikdy neučinil, a to ani počas toho, ako bol vo väzbe, ani po tom, čo bol z väzby prepustený. Inak povedané, L.K. len účelovo vyčkáva, čo z jeho trestnej činnosti sa „prevalí“, a následne ako „kajúcnik na zavolanie“ sa pod ťarchou výpovedí iných osôb (iných kajúcnikov) priznáva a „napomáha objasňovaniu“ trestnej činnosti, ktorú sám ako organizátor dlhoročne a opakovane páchal. Teda v prípade L.K. sa nejedná o skutočného a úprimného kajúcnika, ktorý si „vstúpil do svedomia“ a dobrovoľne popisuje v súhrne všetku trestnú činnosť, ktorej sa dopustil, ale len selektívne usvedčuje tie osoby, ktoré usvedčiť musí, aby sa vyhol väzbe či potrestaniu.

Trestné stíhanie cez takýchto „kajúcnikov“ však nikdy nemôže reálne spĺňať parametre ústavnosti či zákonnosti a kritéria spravodlivého procesu, ak orgány činné v trestnom konaní a súdy pristupujú k osobám nachádzajúcim sa v totožnom hmotnoprávnom a procesnom právnom postavení zásadne diferencovane, keď jedna skupina osôb (kajúcnici) je neprimerane zvýhodňovaná na úkor druhej skupiny osôb (obvinení), ktorá je stíhaná väzobne, a ktorá má byť na rozdiel od kajúcnikov potrestaná.

V právnom štáte je neprípustné, aby v rovnakej skutkovo-právnej situácii bola jedna skupina osôb trestne stíhaná a druhá skupina osôb už nie. Táto selektívna spravodlivosť, ktorú uplatňujú orgány činné v trestnom konaní na úkor obvineného, nemôže obstáť ani v teste zákonnosti ani v teste ústavnosti.

V kontexte uvedeného je aj napadnuté uznesenie o zamietnutí sťažnosti z 20. apríla 2021 úplne inkonzistentné.

K neexistencii dostatočne odôvodneného záveru v zmysle § 206 ods. 1 Trestného poriadku, že trestný čin spáchala určitá osoba, uviedol, že na rozdiel od začatia trestného stíhania sa pri vznesení obvinenia vyžaduje záver, že trestný čin spáchala určitá osoba, pričom tento záver musí byť dostatočne odôvodnený a musia mu predchádzať konkrétnejšie a presvedčivejšie zistenia než tie, ktoré sú potrebné na začatie trestného stíhania (*Uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4Tdo/26/2016 zo dňa 14.07.2016*). „Dôvodné podozrenie“, že bol spáchaný trestný čin, predpokladá existenciu skutočností alebo informácií, ktoré uspokojia objektívneho pozorovateľa, že dotknutá osoba mohla spáchať trestný čin (*Ilgar Mammadov proti Azerbajdžanu, § 88; Erdagöz proti Turecku, § 51, a Fox, Campbella Hartley proti Spojenému kráľovstvu, bod 32*).

Jediným všeobecným pravidlom určujúcim rozsah dokazovania je zásada vyjadrená v ustanovení § 2 ods. 10 Trestného poriadku, podľa ktorej orgány činné v trestnom konaní postupujú tak, aby bol zistený skutkový stav veci, o ktorom nie sú dôvodné pochybnosti, a to v rozsahu nevyhnutnom na ich rozhodnutie, ktorá vyžaduje, aby orgány činné v trestnom konaní a súd opreli svoje rozhodnutie o jednoznačne zistené a bezpečne preukázané fakty, nie iba výlučne o tie pravdepodobné. Je nevyhnutné s rovnakou starostlivosťou objasňovať okolnosti svedčiace tak proti obvinenému ako aj okolnosti, ktoré svedčia v jeho prospech, aby bolo možné spravodlivo rozhodnúť. Obvinený rešpektuje, že miera zistenia a

preukázania podstatných skutkových okolností je diferencovaná v závislosti od štádia trestného stíhania, avšak ustanovenie § 206 ods. 1 Trestného poriadku vo vzťahu k existencii dostatočne odôvodneného záveru, že trestný čin spáchala určitá osoba, musí byť vykladané a aplikované ústavne konformne, k čomu však nedošlo, nakoľko orgány prípravného konania vyberali dôkazy selektívne a objasňovali a favorizovali iba skutočnosti svedčiace v neprospech obvineného.

Právne závery vyšetrovateľa PZ o existencii dôvodného podozrenia zo spáchania trestného činu obvineným nemajú oporu vo vykonanom dokazovaní a náležitom posúdení všetkých relevantných skutočností, a ako také sú minimálne v priamom rozpore s utajovanou prílohou, ktorá dokazuje, že skutok, ktorého spáchanie sa kladie za vinu obvinenému, nespáchal obvinený, ktorej skutočnosti vyšetrovateľ PZ nevenoval pozornosť, a na ktoré námietky v súvislosti s ňou nijakým spôsobom nereagoval ani prokurátor v uznesení o zamietnutí sťažnosti z 20. apríla 2021.

Vyšetrovateľ PZ pri rozhodovaní o vznesení obvinenia vzal do úvahy iba výpovede svedkov kajúcnikov, pričom úplne opomenul tieto výpovede konfrontovať vzájomne, ako aj konfrontovať ich so skutkovými zisteniami, ktoré vyplývali z ostatných dôkazov, ktoré sú obsahom vyšetrovacieho spisu, a to najmä jeho utajenej prílohy.

Podstata vzneseného obvinenia je založená na tom, že začiatkom mesiaca august 2020 sa v objekte SIS mali stretnúť obvinený, K.L. a L.K., avšak K.L. sa od 22. júla 2020 do 10. augusta 2020 nachádzal na dovolenke v Chorvátsku, a súčasne obvinený bol v dňoch 06. až 09. augusta 2020 v Poprade, a preto je vylúčené, aby k takémuto stretnutiu reálne došlo.

Z ďalšieho textu skutkovej vety obvinenia vyplýva, že obvinenému sa kladie za vinu to, že po tom, čo podriadení príslušníci SIS zistili ďalší telefonický kontakt, ktorý by mohol používať B.G., vydal obvinený podriadenému pokyn, aby ITP nebol používaný, pričom tak mal konať z dôvodu prevzatia finančných prostriedkov od B.G. a zabezpečenia nezískania ďalších dôkazov voči jeho osobe, čím mal obvinený vykonávať svoju právomoc spôsobom odporujúcim zákonu.

Obsah utajovanej prílohy vyšetrovacieho spisu však preukazuje pravý opak, nakoľko „hnacím motorom“ celého spravodajského rozpracovania osoby B.G. bol práve obvinený. Skutočnosti, ktoré vyplývajú aj z utajovanej prílohy vyšetrovacieho spisu, sú vo vzťahu k (ne)existencii dôvodného podozrenia o spáchaní trestného činu obvineným esenciálne a kruciálne, nakoľko v úplnom rozsahu rozptyľujú dôvodnosť podozrenia, že obvinený spáchal skutok, ktorý sa mu kladie za vinu, pričom popísal skutočnosti vyplývajúce z obsahu utajovanej prílohy vyšetrovacieho spisu, z ktorej jasne vyplýva, že príkaz na predčasné ukončenie použitia ITP na B.G. nikdy nepodpísal obvinený, ale úplne iná osoba či iné osoby, príkaz na ukončenie použitia ITP na B.G. nikdy nedal a nikdy nepodpísal obvinený, ale úplne iná osoba, čo jasne dokazuje utajovaná príloha vyšetrovacieho spisu, na čo však orgány činné v trestnom konaní neprihliadali.

Obvinený až do momentu vykonania previerky spisu vedeného na B.G., nemal žiadnu vedomosť o tom, že K.L. v súčinnosti A.B. predčasne dňa 02.

októbra 2020 ukončili nasadenie ITP na B.G., o čom obvinený uvedeného dňa ani len netušil, pričom správu o tomto vypracúva osoba (uvedená v utajovanej prílohe) až s určitým časovým odstupom (čo je tiež uvedené a zdokumentované v utajovanej prílohe). Túto skutočnosť K.L. účelovo obvinenému zamlčal, a bol to práve K.L., ktorý zneužil svoju právomoc verejného činiteľa vyplývajúcu mu z poverenia z 10. septembra 2020, ktoré ho oprávňovalo konať v podstate nezávisle od riaditeľa SIS – obvineného, v rámci zverenej mu činnosti na úseku spravodajsko-operatívnej činnosti, pod ktorú spadali aj ITP.

V ďalšej časti obvinený poukázal na rozdiely medzi výpoveďami svedkov L.K. a K.L., ku ktorým sa ani jedinou vetou nevyjadril prokurátor v uznesení o zamietnutí sťažnosti z 20. apríla 2020, čím svoje rozhodnutie zaťažil vadou nezákonnosti pre neurčitosť a pre neuvedenie dôvodov, čím konal právne svojvoľne a arbitrárne, a tak ústavne nekonformne.

Dôvodnosť podozrenia zo spáchania trestného činu obvineným je rozptýlená nielen vzájomne si odporujúcimi výpoveďami svedkov kajúcnikov K.L. a L.K., ale aj obsahom utajovanej prílohy vyšetrovacieho spisu, ktoré v súhrne objektívne vylučujú, aby sa stal taký skutok, ako je popísaný v skutkovej vete uznesenia o vznesení obvinenia z 11. marca 2021, a aby tento skutok spáchal obvinený. Dôvodnosť podozrenia zo spáchania trestného činu rozptyľuje takisto aj výpoveď B.G., ktorý poprel v celom rozsahu skutok, ktorý sa mu kladie za vinu.

Za očividne zarážajúcu okolnosť, ktorá nebola vyšetrovateľom PZ objasnená, možno považovať to, že L.K., ktorý mal byť údajným prostredníkom, ktorý sám dohodol s B.G. predmetný úplatok, ani len nevie, v akej výške mal tento úplatok byť poskytnutý, a sám z tejto korupčnej trestnej činnosti nemal mať žiaden prospech ani výnos, keď v iných medializovaných kauzách, v ktorých vystupuje a ku ktorým sa priznáva, sa úplatky či iné výnosy z trestnej činnosti pohybovali rádovo v desiatkach až stovkách tisíc Eur.

Sumarizujúc vyššie uvedené možné spoľahlivo uzavrieť, že niet dôvodného podozrenia v zmysle § 206 ods. 1 Trestného poriadku o tom, že obvinený sa dopustil skutku, ktorý sa mu kladie za vinu, a to:

- zločinu prijímania úplatku, nakoľko vo výpovediach svedkov K.L. a L.K. existujú tak zásadné vzájomné aj vnútorné rozpory, ktoré objektívne bez ďalšieho vylučujú, aby sa stal taký skutok, aký je popísaný v skutkovej vete uznesenia o vznesení obvinenia z 11. marca 2020,
- zločinu zneužívania právomoci verejného činiteľa, nakoľko z utajovanej prílohy vyšetrovacieho spisu nepochybne vyplýva, že obvinený v pozícii riaditeľa SIS aj v prípade B.G. postupoval v plnom súlade s ustanoveniami zákona o SIS, keď realizoval všetky svoje právomoci, ktorými disponoval, čo v konečnom dôsledku vyústilo do zadržania B.G. národnou kriminálnou agentúrou, ktorej SIS poskytla plnú súčinnosť spočívajúcu v sledovaní a detailnom monitoringu B.G., pričom vyšetrovateľ PZ úplne opomenul, že získavanie dôkazov nie je zákonnou právomocou SIS,
- prečinu ohrozenia dôvernej skutočnosti a vyhradenej skutočnosti, nakoľko obvinený ohľadne spravodajského rozpracovania osoby B.G. a komunikoval výlučne s osobami na to povelanými, pričom svedkovia K.L. ako aj L.K. boli v inkriminovanom čase príslušníkmi SIS, ktorí sú viazaní zákonnou povinnosťou mlčanlivosti, ktorej nikdy neboli zbavení. Nakoľko obvinený nikdy nekomunikoval s inou osobou ako s

príslušníkom SIS, je vylúčené, aby sa dopustil trestného činu ohrozenia dôvernej skutočnosti a vyhradenej skutočnosti, pričom je nutné podotknúť, že všetky rozhovory medzi obvineným a K.L. či L.K., sa týkali činnosti SIS ako takej. Inak povedané, v rámci vzájomnej komunikácie medzi príslušníkmi SIS nikdy nemôže dôjsť k ohrozeniu dôvernej skutočnosti a vyhradenej skutočnosti, nakoľko všetci príslušníci SIS sú viazaní tou istou zákonnou povinnosťou mlčanlivosti ako aj povinnosťou ochrany utajovaných skutočností. Zároveň kategoricky popiera a odmieta, aby sa dopustil prečinu ohrozenia dôvernej skutočnosti a vyhradenej skutočnosti, tak ako sa mu to kladie za vinu, nakoľko L.K. nikdy nepovedal, že SIS nasadila na B.G. ITP, pričom aj zo zápisnice o výsluchu L.K. z 31. marca 2021 jasne vyplýva, že informáciu o rozpracovaní B.G. mal od K.L., nie od obvineného, pričom doteraz ani vyšetrovateľ PZ, ani prokurátor na tento kľúčový fakt nijakým spôsobom nezareagovali, a tak túto vadu nezákonnosti musí odstrániť generálny prokurátor.

Nadväzujúc na argumentáciu vymedzenú vyššie, má obvinený za to, že počas doterajšieho procesu proti jeho osobe bolo zásadným spôsobom porušené jeho právo na spravodlivý proces, ako aj právo na súdnu ochranu, keď napadnuté obvinenie je založené výlučne len na výpovediach svedkov kajúcnikov, ktoré neboli pred vznesením obvinenia žiadnym spôsobom verifikované procesne zákonným a ústavne konformným spôsobom.

Nie je vhodné, aby trestná činnosť kajúcnikov bola bagatelizovaná, a aby namiesto toho, aby boli kajúcnici riadne vyšetrovaní a potrestaní, boli ďalej títo kajúcnici v stave podriadenosti orgánom činným v trestnom konaní v dôsledku sľúbených výhod, o ktoré môžu kedykoľvek prísť, zneužívaní na účelové obviňovanie a väzobné stíhanie osôb, ktoré sú z politických či iných dôvodov momentálne nevyhovujúce, tak ako tomu je aj v prípade obvineného.

Spôsob objasňovania trestnej činnosti, aký bol použitý v doterajšom procese na vznesenie obvinenia proti obvinenému, zásadne porušuje jeho práva na spravodlivý proces.

Vzhľadom na uvedené obvinený v celom rozsahu zotrval na podanom návrhu na postup podľa § 363 ods. 1 Trestného poriadku a súčasne navrhol, aby generálny prokurátor Slovenskej republiky podľa § 363 ods. 1, § 366 ods. 1, ods. 2, § 367 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku zrušil návrhom napadnuté rozhodnutia orgánov činných v trestnom konaní.

Doplnením z 19. mája 2021 svoj návrh doplnil o zápisnicu o výsluchu svedka K.L. z 12. mája 2021 v spojení so zápisnicou o vydaní veci z 12. mája 2021, v súvislosti s ktorými uviedol, že v poradí štvrtá výpoveď K.L. z 12. mája 2021 vykazuje také zásadné rozpory, ktoré podstatným spôsobom narušajú, ba až vyvracajú akúkoľvek dôveryhodnosť, pravdivosť a hodnovernosť svedka kajúcnika K.L., pričom tieto rozpory podrobne rozpísal v predmetnom doplnení.

Doplnením zo 17. júna 2021 svoj návrh doplnil o zápisnicu o výsluchu svedka B.C. z 15. júna 2021, ktorej obsah podstatným a zásadným spôsobom vyvracia dôveryhodnosť a pravdivosť svedkov kajúcnikov K.L. a L.K., čo v celom rozsahu potvrdzuje argumentáciu prezentovanú obvineným v podanom návrhu,

nakoľko svedok v plnom rozsahu podporil pravdivosť tvrdení obvineného v tom, že stretnutie v trojici (obvinený, K.L. a L.K.) sa odohralo iba jedno jediné, pričom ide o stretnutie, o ktorom 06. júla 2020 komunikovali obvinený a B.C., ktorú komunikáciu potvrdil B.C. pri svojom výsluchu.

V doplnení z 02. júla 2021 poukázal, okrem iného, na zápisnicu o výsluchu obvineného na Špecializovanom trestnom súde v Pezinku z 01. júla 2021 a na Záverečnú správu riaditeľa SIS z 21. apríla 2021, ktorá je súčasťou utajovanej prílohy vyšetrovacieho spisu, ktorá je objektívnym a nespochybniteľným dôkazom, ktorý verifikuje podstatné skutkové okolnosti týkajúce sa stíhaného skutku a úplne neguje tvrdenia svedkov (kajúcnikov) K.L. a L.K., na základe ktorých bolo obvinenému vznesené obvinenie.

V relevantnej časti doplnenia zo 16. júla 2021 poukázal na zápisnicu o výsluchu svedka E.R. z 09. júla 2021, ktorá je súčasťou utajovanej prílohy vyšetrovacieho spisu, ktorého výsluchom sa absolútnym a totálnym spôsobom v celom rozsahu znegovali a vyvrátili lživé a zlomyseľné tvrdenia (fabulácie) svedka kajúcnika K.L., nakoľko svedok ucelene, logicky a objektívne popísal skutkový priebeh rozhodujúcich udalostí vo vzťahu k stíhanému skutku, pričom znegoval dôvodnosť vzneseného obvinenia, nakoľko kategoricky poprel, aby v súvislosti s ukončením ITP nasadených na B.G. obdržal od obvineného akýkoľvek pokyn; kategoricky poprel, aby bol v súvislosti s ukončením ITP nasadených na B.G. akokoľvek inštruovaný od obvineného; nebol do ukončenia ITP nasadených na B.G. priamo zainteresovaný, a najmä uviedol, že mu nikto v súvislosti s ukončením ITP nasadených na B.G. nevolal a poprel, aby v tejto s ním komunikoval K.L., pričom takisto poprel, aby dostal v tejto veci od K.L. nejaké pokyny.

V doplnení z 20. júla 2021 poukázal na zápisnicu o výsluchu svedka A.B. z 20. júla 2021, ktorá je súčasťou utajovanej prílohy vyšetrovacieho spisu, ktorého výsluchom, takisto ako výsluchom svedka E.R., sa v celom rozsahu znegovali a vyvrátili lživé a zlomyseľné tvrdenia (fabulácie) svedka kajúcnika K.L., nakoľko svedok A.B. (rovnako ako svedok C.E.) ucelene, logicky a objektívne popísal skutkový priebeh rozhodujúcich udalostí vo vzťahu k stíhanému skutku, pričom úplne znegoval dôvodnosť vzneseného obvinenia, nakoľko kategoricky poprel, aby v súvislosti s ukončením ITP nasadených na B.G. obdržal od obvineného akýkoľvek pokyn; kategoricky poprel, aby bol v súvislosti s ukončením ITP nasadených na B.G. akokoľvek inštruovaný od obvineného; uviedol, že v súvislosti s ukončením ITP nasadených na B.G. s ním komunikoval iba K.L. (nie obvinený), ktorý mu dal pokyn na ukončenie ITP nasadených na B.G., čo K.L. nijako neodôvodnil, a následne svedok A.B. túto požiadavku preniesol na svojich podriadených, preto nie je pravdou čo tvrdí K.L., teda že obvinený dal pokyn svedkovi E.R., ktorý mal túto požiadavku preniesť na ďalších podriadených.

Podaniami z 29. júla 2021 a z 18. augusta 2021 obvinený podaný návrh doplnil o vyhotovené znalecké posudky v predmetnej trestnej veci.

Pre potreby vybavenia predmetného návrhu obvineného bol Generálnej prokuratúre Slovenskej republiky predložený na vec sa vzťahujúci spisový materiál, a to vyšetrovací spis Prezídia Policajného zboru, národnej kriminálnej agentúry, odboru Západ, 2. oddelenia vyšetrovania ČVS:PPZ-111/NKA-ZA2-2021 a obsah

dozorového spisu Úradu špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky sp. zn. VII/1 Gv 41/21/1000 (pôvodne evidovaný pod sp. zn. VII/1 Gv 5/21/1000).

Po oboznámení sa s obsahom podaného návrhu, jeho doplnení a príloh, v kontexte so súvisiacim spisovým materiálom, som zistil, že návrh obvineného na postup podľa § 363 ods. 1 a nasl. Trestného poriadku, podaný v zastúpení obhajcom E.F., bol podaný oprávnenou osobou podľa § 364 ods. 1 písm. a) Trestného poriadku a v zákonnej lehote uvedenej v ustanovení § 364 ods. 1 Trestného poriadku.

Preskúmaním príslušných spisových materiálov som zistil, že právoplatným uznesením prokurátora o zamietnutí sťažnosti z 20. apríla 2021 bol porušený zákon v ustanovení § 193 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku a v konaní, ktoré jeho vydaniu predchádzalo, v ustanoveniach § 2 ods. 1, ods. 10, ods. 12, § 62 ods. 2, § 119 ods. 1, ods. 3, § 196 ods. 1, ods. 2, § 199 ods. 1, ods. 2, § 206 ods. 1, § 230 ods. 1, ods. 2 písm. e) Trestného poriadku, § 326 ods. 1 písm. a), ods. 2 písm. c) s poukazom na § 140 písm. a), § 329 ods. 1, ods. 2, § 353 ods. 1 Trestného zákona, a to v neprospech obvineného.

Podľa § 363 ods. 1 Trestného poriadku generálny prokurátor zruší právoplatné rozhodnutie prokurátora alebo policajta, ak takým rozhodnutím alebo v konaní, ktoré mu predchádzalo, bol porušený zákon.

Podľa § 364 ods. 1 Trestného poriadku návrh na postup podľa § 363 ods. môžu podať do troch mesiacov od právoplatnosti napadnutého rozhodnutia

- a) obvinený vo svoj prospech,
- b) v prospech obvineného osoby, ktoré by mohli podať v jeho prospech odvolanie,
- c) poškodený v neprospech obvineného,
- d) zúčastnená osoba.

Podľa § 364 ods. 3 Trestného poriadku generálny prokurátor môže zrušiť rozhodnutie podľa § 363 ods. 1 do šiestich mesiacov od právoplatnosti napadnutého rozhodnutia.

Podľa § 366 ods. 1 Trestného poriadku, ak generálny prokurátor zistí, že zákon bol porušený, vysloví uznesením, že napadnutým rozhodnutím alebo jeho časťou, alebo v konaní, ktoré rozhodnutiu predchádzalo, bol porušený zákon v prospech alebo v neprospech obvineného.

Podľa § 366 ods. 2 Trestného poriadku, ak bol zákon porušený, generálny prokurátor súčasne s výB.m podľa odseku 1 zruší napadnuté rozhodnutie alebo jeho časť, prípadne aj chybné konanie, ktoré mu predchádzalo. Ak je nezákonný len niektorý výrok rozhodnutia a ak ho možno oddeliť od ostatných, zruší len tento výrok. Zruší aj ďalšie rozhodnutia policajta a prokurátora, ktoré na zrušené rozhodnutie obsahovo nadväzujú, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad.

Podľa § 367 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku po zrušení napadnutého rozhodnutia alebo jeho časti generálny prokurátor prikáže orgánu, o ktorého rozhodnutie spravidla ide, aby o veci znovu konal a rozhodol.

Podľa § 367 ods. 3 Trestného poriadku orgán, ktorému vec bola prikázaná, je povinný vykonať úkony, ktorých vykonanie generálny prokurátor nariadil, a je viazaný jeho právnym názorom, ktorý vo veci vyslovil, okrem ak sa zmenili skutkové alebo právne okolnosti, z ktorých právny názor generálneho prokurátora vychádzal.

Podľa § 2 ods. 1 Trestného poriadku nikto nemôže byť stíhaný ako obvinený inak než zo zákonných dôvodov a spôsobom, ktorý ustanovuje Trestný poriadok.

Podľa § 2 ods. 10 Trestného poriadku orgány činné v trestnom konaní postupujú tak, aby bol zistený skutkový stav veci, o ktorom nie sú dôvodné pochybnosti, a to v rozsahu nevyhnutnom na ich rozhodnutie. Dôkazy obstarávajú z úradnej povinnosti. Právo obstarávať dôkazy majú aj strany. Orgány činné v trestnom konaní s rovnakou starostlivosťou objasňujú okolnosti svedčiace proti obvinenému, ako aj okolnosti, ktoré svedčia v jeho prospech a v oboch smeroch vykonávajú dôkazy tak, aby umožnili súdu spravodlivé rozhodnutie.

Podľa § 2 ods. 12 Trestného poriadku orgány činné v trestnom konaní a súd hodnotia dôkazy získané zákonným spôsobom podľa svojho vnútorného presvedčenia založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo i v ich súhrne nezávisle od toho, či ich obstaral súd, orgány činné v trestnom konaní alebo niektorá zo strán.

Podľa § 119 ods. 1 Trestného poriadku v trestnom konaní treba dokazovať najmä

- a) či sa stal skutok a či má znaky trestného činu,
- b) kto tento skutok spáchal a z akých pohnútok,
- c) závažnosť činu vrátane príčin a podmienok jeho spáchania,
- d) osobné pomery páchatelia v rozsahu potrebnom na určenie druhu a výmery trestu a uloženie ochranného opatrenia a iné rozhodnutia,
- e) následok a výšku škody spôsobenú trestným činom,
- f) výnosy z trestnej činnosti a prostriedky na jej spáchanie, ich umiestnenie, povahu, stav a cenu,
- g) majetkové pomery na účely odňatia výnosov z trestnej činnosti.

Podľa § 119 ods. 3 prvá veta Trestného poriadku za dôkaz môže slúžiť všetko, čo môže prispieť na náležité objasnenie veci a čo sa získalo z dôkazných prostriedkov podľa tohto zákona alebo podľa osobitného zákona.

Podľa § 193 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku nadriadený orgán zamietne sťažnosť, ak nie je dôvodná.

Podľa § 196 ods. 1 veta prvá Trestného poriadku trestné oznámenie sa podáva prokurátorovi alebo policajtovi.

Podľa § 196 ods. 2 Trestného poriadku ak prokurátor alebo policajt po prijatí trestného oznámenia zistí, že je potrebné ho doplniť, doplnenie vykoná výsluchom oznamovateľa alebo poškodeného alebo vyžiadaním písomných podkladov od oznamovateľa alebo od inej osoby alebo orgánu príslušný prokurátor alebo príslušný policajt tak, aby mohol rozhodnúť podľa § 197 alebo § 199 v lehote do 30 dní od

prijatia trestného oznámenia. Prokurátor alebo policajt môže vypočuť osobu, ktorú na základe trestného oznámenia alebo iného podnetu je potrebné vypočuť k okolnostiam nasvedčujúcim, že mala spáchať trestný čin. Táto osoba má právo odoprieť výpoveď, ak by výpoveďou spôsobila nebezpečenstvo trestného stíhania sebe, alebo svojmu príbuznému v priamom rade, svojmu súrodencovi, osvojiteľovi, osvojencovi, manželovi alebo druhovi, alebo iným osobám v rodinnom alebo obdobnom pomere, ktorých ujmu by právom pociťovala ako vlastnú ujmu, nesmie však byť vypočúvaná v prípadoch ustanovených v § 129. Túto osobu treba poučiť o následkoch krivého obvinenia. Vypočúvaná osoba má právo na právnu pomoc advokáta. Na predvolanie a predvedenie tejto osoby alebo oznamovateľa sa primerane použijú ustanovenia § 128.

Podľa § 199 ods. 2 Trestného poriadku policajt postupuje primerane podľa odseku 1, ak sa o skutočnostiach odôvodňujúcich začatie trestného stíhania dozvie inak ako z trestného oznámenia.

Podľa § 206 ods.1 veta prvá Trestného poriadku, ak je na podklade trestného oznámenia alebo zistených skutočností po začatí trestného stíhania dostatočne odôvodnený záver, že trestný čin spáchala určitá osoba, policajt bez meškania vydá uznesenie o vznesení obvinenia, ktoré ihneď oznámi obvinenému a doručí najneskôr do 48 hodín prokurátorovi a ak je obvineným súdny exekútor, notár, znalec, tlmočník alebo prekladateľ, aj ministrom spravodlivosti, a ak je obvineným advokát, aj Slovenskej advokátskej komore; o tomto úkone upovedomí bez meškania oznamovateľa a poškodeného.

Podľa § 230 ods. 1 Trestného poriadku dozor nad dodržiavaním zákonnosti pred začatím trestného stíhania a v prípravnom konaní vykonáva prokurátor.

Podľa § 230 ods. 2 písm. e) Trestného poriadku pri výkone tohto dozoru je prokurátor oprávnený zrušiť nezákonné alebo neopodstatnené rozhodnutia policajta, ktoré môže nahradiť vlastnými rozhodnutiami; pri uznesení o zastavení trestného stíhania, prerušení trestného stíhania alebo o postúpení veci to môže urobiť do 30 dní od ich doručenia; ak rozhodnutie policajta nahradil vlastným rozhodnutím inak, než na podklade sťažnosti oprávnenej osoby, proti jeho rozhodnutiu je prípustná sťažnosť, rovnako ako proti rozhodnutiu policajta.

Podľa § 326 ods. 1 písm. a) Trestného zákona verejný činiteľ, ktorý v úmysle spôsobiť inému škodu alebo zadovážiť sebe alebo inému neoprávnený prospech vykonáva svoju právomoc spôsobom odporujúcim zákonu.

Podľa § 326 ods. 2 písm. c) Trestného zákona odňatím slobody na štyri roky až desať v sa páchatel potrestá, ak spácha čin uvedený v odseku 1 z osobitného motívu.

Podľa § 140 písm. a) Trestného zákona osobitným motívom sa rozumie spáchanie trestného činu na objednávku.

Podľa § 329 ods. 1 Trestného zákona kto v súvislosti s obstarávaním veci všeobecného záujmu priamo alebo cez sprostredkovateľa pre seba alebo pre inú

osobu prijme, žiada alebo si dá sľúbiť úplatok, potrestá sa odňatím slobody na tri roky až osem rokov.

Podľa § 329 ods. 2 Trestného zákona odňatím slobody na päť až dvanásť sa páchatel potrestá, ak spácha čin uvedený v odseku 1 ako verejný činiteľ.

Podľa § 353 ods. 1 Trestného zákona kto vyzvedá skutočnosť utajovanú na ochranu záujmov Slovenskej republiky alebo na ochranu záujmov iného štátu, medzinárodnej organizácie, nadnárodnej organizácie alebo združenia štátov, na ochranu záujmov ktorých sa Slovenská republika zaviazala, označenú podľa zákona stupňom utajenia Dôverné alebo Vyhradené, s cieľom vyzradiť ju nepovolanej osobe, alebo kto s takým cieľom zbiera údaje obsahujúce takú utajovanú skutočnosť, alebo kto takú utajovanú skutočnosť nepovolanej osobe úmyselne vyzradí, potrestá sa odňatím slobody až na jeden rok.

Týmito ustanoveniami Trestného poriadku sa vyšetrovateľ PZ a prokurátor v predmetnej trestnej veci dôsledne neriadili.

Preskúmaním príslušného spisového materiálu som dospel k záveru, že skutočnosti zadokumentované ku dňu vydania uznesenia o vznesení obvinenia z 11. marca 2021, ktorým bolo podľa § 206 ods. 1 Trestného poriadku vznesené obvinenie proti obvinenému za skutok právne kvalifikovaný ako zločin prijímania úplatku podľa § 329 ods. 1, ods. 2 Trestného zákona, zločin zneužívania právomoci verejného činiteľa podľa § 326 ods. 1 písm. a), ods. 2 písm. c) Trestného zákona s poukazom na § 140 písm. a) Trestného zákona a prečin ohrozenia dôvernej skutočnosti a vyhradenej skutočnosti podľa § 353 ods. 1 Trestného zákona nielenže dostatočne neodôvodňovali postup podľa § 206 ods. 1 Trestného poriadku vo vzťahu k osobe obvineného, ale aj samotným konaním predchádzajúcim jeho vydaniu bol porušený zákon.

Vyšetrovateľ PZ v čase od začatia trestného stíhania 22. januára 2021 do vznesenia obvinenia 11. marca 2021 zabezpečil tieto pre vec podstatné dôkazy:

Ako svedkov vypočul K.L. a L.K..

Svedok K.L. pri výsluchu 22. januára 2021 k veci v podstate uviedol, že osobu L.K. spoznal v roku 2016 na stretnutí v Košiciach a po tomto sa s ním stretával aj individuálne, vtedy zastával funkciu riaditeľa Kriminálneho úradu Finančnej správy Slovenskej republiky. Pána L.K. a potom zoznámil aj s riaditeľom služby pánom C.D..

Asi mesiac pred zadržaním pána L.K. a tento prišiel k nim do budovy Slovenskej informačnej služby (ďalej len „SIS“) a pri rozhovore sa spýtal, či SIS spravodajsky rozpracováva osobu B.G., s ktorým má dobrý vzťah, pričom uviedol, že B.G. vie o tom, že mu hrozí zadržanie zo strany NAKA, resp. sa pripravuje, ale uvítal by, pokiaľ by ho SIS spravodajsky nerozpracovávala. Na tomto stretnutí bol on, pán L.K. a riaditeľ SIS pán C.D.. Povedal tiež, že B.G. by sa za túto vec, keď by ho SIS nerozpracovávala, resp. nezhrmažďovala na neho dôkazy, vedel finančne odmeniť. Na tomto stretnutí pánovi L.K.ovi povedali, že B.G. spravodajsky rozpracovávajú, že boli na jeho osobu nasadené informačno-technické prostriedky (ďalej len „ITP“) odposluch a sledovanie, avšak tieto prostriedky neprinášali skoro žiadne informácie. Pán C.D. vtedy povedal, že keď B.G. vie, čo sa patrí, si veľmi nemusia potiť tričko, niečo v tom zmysle, na čo pán L.K. povedal, že zo strany B.G. nebude problém

zabezpečiť financie a on to už vyrieši. Potom už vec B.G. v takejto spoločnosti, teda on, pán C.D. a pán L.K., nerozoberali.

Následne asi o dva týždne mu zavolať pán L.K. a poprosil ho, aby sa zastavil u neho v kancelárii jeho firmy G. v DX, pričom keď tam prišiel, pán L.K. ho čakal u seba v zasadačke a pred ním bola na stole položená hnedá kancelárska obálka, myslí, že formátu A4, a pán L.K. povedal, že toto dostal od B.G. a sú tam peniaze pre neho a pre C.D.. Obálku prevzal a odišiel k sebe do kancelárie, kde skontroloval obsah obálky. Boli v nej bankovky v nominálnej hodnote 100 € a 200 €, boli rozdelené na dve kopy, presne už nevedel, koľko bolo ktorých, ale spolu to bolo 40.000 €.

Potom s týmito peniazmi išiel do kancelárie riaditeľa SIS C.D., kde sa s ním stretol sám a povedal mu, že bol u pána L.K.a, a že od neho prevzal peniaze od B.G.. Na to sa ho pán C.D. spýtal, koľko to je a on mu ukázal obálku. Spýtal sa ho, či je to rozdelené, na čo mu odpovedal kladne a pán C.D. mu na to povedal, aby si polovicu zobral a druhú polovicu si zobral pán C.D. a vložil si ju do čiernej taštičky cez plece, ktorú stále nosil.

Následne v spravodajskom rozpracovaní B.G. pokračovali, pričom asi za dva týždne bol na porade informovaný, že sa podarilo ustáliť v rámci sledovania tzv. drevené číslo B.G., teda číslo, ktoré bolo písané na inú osobu, pričom toto číslo bolo aj nahodené a začalo sa aj jeho odpočúvanie, čo bolo už po prevzatí peňazí.

O tejto skutočnosti informoval riaditeľa SIS, ktorý mu povedal, resp. sa dohodli, že odpočúvanie tohto čísla predčasne ukončia, pričom oficiálne to bolo zdôvodnené tým, že B.G. má byť v nasledujúcich dňoch zadržaný.

Uviedol, že všeobecne každý návrh odchádzajúci na súd v súvislosti s ITP schvaľoval riaditeľ SIS alebo v jeho zastúpení on ako námestník SIS, takže aj tento návrh musel cez nich prejsť, ale vzhľadom na evidované meno si to nepriradili k B.G., to zistili až na porade s podriadenými, kde sa dozvedeli, že predmetné telefónne číslo používa B.G.. Túto informáciu dostal od E.R., ktorému potom aj riaditeľ SIS volal a dal mu pokyn, aby odpočúvanie bolo predčasne ukončené z dôvodu, že B.G. má byť zadržaný, pričom ale riaditeľ SIS tak konal z dôvodu, že už za to získali finančné prostriedky od B.G.a.

Po tomto telefonáte riaditeľa SIS E.R. tomuto aj on osobne tiež povedal tento dôvod, že B.G. bude zadržaný a nebude dôvod ho odpočúvať.

Následne dostali z danej sekcie žiadosť o predčasné ukončenie tohto ITP a buď on alebo riaditeľ to podpísali.

Na doplňujúce otázky uviedol, že stretnutie, na ktorom im L.K. navrhol, aby ďalej nerozpracovávali B.G., sa udialo asi mesiac pred zadržaním L.K.a a stretnutie, na ktorom mu L.K. odovzdal peniaze bolo asi o 7 až 10 dní, teda krátko pred jeho zadržaním, bolo to v popoludňajších hodinách medzi 14. a 15. hodinou, pričom tieto stretnutia sa konali v pracovný deň.

Kde pán L.K. prevzal peniaze nevedel, jemu na stretnutí povedal len to, že toto posielal B.G. pre teba a pre C.D.

K odovzdaniu peňazí riaditeľovi SIS uviedol, že prišiel s obálkou, vybral peniaze a riaditeľ SIS sa ho spýtal, či je to prerátané, na čo mu povedal, že áno, že je tam 40.000 €, na čo mu uviedol, aby mu dal polovicu a polovicu si nechal, pričom riaditeľ SIS si svoju polovicu odložil do čiernej tašky. Ďalej uviedol, že on si tých svojich 20.000 € odložil, neminul ich, priložil si ich k svojim úsporám.

Pri výsluchu 08. februára 2021 sa K.L. k veci spontánne nevyjadril, ale odpovedal na otázky vyšetrovateľa PZ, ku ktorým je nutné uviesť, že boli značne sugestívne, pričom uviedol, že pokiaľ si pamätá, pri prevzatí hotovosti od L.K.a mal na sebe bundu alebo sako, tak si obálku dal do tejto bundy alebo saka.

Následne sa vyjadril k manipulácii s hotovosťou a uviedol, že pri kontrole obsahu obálky s prevzatými finančnými prostriedkami peniaze vybral z obálky, a tak zistil, že sú v dvoch rovnakých kopách a tieto boli previazané gumičkami, boli to peniaze v nominálnych hodnotách 100 € a 200 €, pričom kopy boli totožné. Pozrel sa na balíčky, dal si ich k sebe, oba mali rovnaké množstvo 100 € a 200 € bankoviek, pričom dole na oboch bola žltá farba, to boli 200 € bankovky a nad nimi boli 100 € bankovky, ktoré boli aj nové aj staršie, používané, a myslí, že iná nominálna hodnota bankoviek tam nebola. Baličky nerozbalil, ale jeden z tých balíkov zobral do ruky a prepočítal ho takto zviazaný, a podľa toho, čo si pamätá, tam bolo 20.000 €, pričom ten druhý mu prišiel úplne rovnako zoradený, totožný, ten neprepočítal.

Hotovosť v balíčkoch potom vložil naspäť do tej istej obálky tak, ako boli aj predtým zviazané, vložil ich do svojej tašky a išiel k riaditeľovi, kde po príchode vybral obálku z tašky a povedal mu, že má tie peniaze, čo im posielal B.G. cez L.K.a. Povedal mu, že je to 20.000 € pre každého a jednu z tých polovic mu dal tak, že jednu zviazanú polovicu hotovosti vybral z obálky z tašky a dal mu ju do ruky, on si ju vzal a dal do čiernej tašky, čo nosil cez plece.

Obálka, ktorú prevzal od L.K.a, bola A4, preložená na polovicu a bola bledohnedej farby.

K tomu, odkiaľ mohol mať B.G. informáciu o jeho rozpracovaní na SIS uviedol, že o tom, že ho SIS rozpracováva, povedali L.K.ovi aj oni na stretnutí, B.G. si to podľa niečoho myslel, nevedel uviesť, na základe čoho sa to dozvedel, mohol byť aj separátny rozhovor medzi riaditeľom SIS a L.K.om, kde sa bavili o nejakých veciach, čo nevedel potvrdiť, ani vylúčiť.

K času ukončenia aktivít vo vzťahu k B.G. po prevzatí peňazí sa nevedel dátumovo vyjadriť, ale tieto boli skončené a ukončili ich z dôvodu, že za to získali finančné prostriedky, ale s riaditeľom dohodli, že ako oficiálny dôvod budú komunikovať, že tento úkon neprinášal výsledky a aj tak príde k zadržaniu B.G. zo strany polície.

K vyhotovovaniu obrazových záznamov osoby B.G. pripustil možnosť, že boli vyhotovované pri úkone sledovania fotky, tieto fotky chcel vidieť L.K., jemu sa ukazovali a myslí, že mu ich aj poslal, mohli byť dve alebo tri, pričom správy mu vždy posielal cez aplikáciu WhatsApp, Signal, Threema.

Po odovzdaní peňazí pánovi C.D. L.K.a informoval, že peniaze boli odovzdané, že C.D. si zobral polovicu, a čo sa týka B.G.a, že platí dohoda, že činnosť na ňom sa bude utlmovať.

Následne bol K.L. vypočutý aj po vznesení obvinenia, a to 25. marca 2021, pričom sa vyjadril v podstate zhodne, ako v predchádzajúcich výpovediach a na doplňujúce otázky uviedol, že pána C.D. a L.K.a zoznámil niekedy pred voľbami alebo tesne po voľbách, kde vôľu zoznámiť sa prejavili obidvaja a po tomto stretnutí začali obidvaja komunikovať aj separátne, myslí, že si spolu dobre rozumeli. Ďalej uviedol, že pán L.K. ich požiadal, či by mu nemohli poslať nejaké fotky zo spravodajského rozpracovania, aby ich mohol ukázať pánovi B.G., konkrétne si pamätá, že ho o toto poprosil telefonicky a on mu aj asi dve fotky poslal cez aplikáciu Signal, o tomto sa rozprával aj s pánom C.D., ale či mu aj on posielal fotografie, to nevedel, ani to nevylúčil.

O nasadení ITP na B.G. povedal L.K. na ich vzájomnom stretnutí riaditeľ služby a on to komunikoval následne, teda túto skutočnosť vlastne potvrdil.

Na stretnutie v priestoroch spoločnosti LAMA, s. r. o., sa dopravil služobným motorovým vozidlom, dovezol ho tam jeho šofér, ochranca, pričom na tomto stretnutí mu L.K. neuviedol, aký finančný obnos je v obálke, povedal len to, že sú tam peniaze od B.G. pre C.D. a pre neho.

Po zistení odpočúvania tzv. dreveného telefónneho čísla, po porade medzi ním a pánom C.D., dal pán C.D. pokyn, aby toto číslo bolo predčasne ukončené a osobne bol svedkom, ako pán C.D. túto skutočnosť komunikoval s administrátorom odpočúvacieho systému. Pokyn na predčasné ukončenie dal pán C.D. jemu a komunikoval ho aj s ďalšími podriadenými, konkrétne vie uviesť, že to komunikoval s pánom E.R., pričom aj on to takisto komunikoval s týmto príslušníkom E.R., ktorý to potom preniesol na ostatných.

Vo výpovedi z 12. mája 2021 K.L. sa v súvislosti s predmetným skutkom vyjadril, že zotrváva na svojich predchádzajúcich výpovediach, pričom na otázku vyšetrovateľa PZ sa vyjadril, že finančnú hotovosť vo výške 20.000 € má momentálne pri sebe a je ochotný ju vydať, čo bolo následne zrealizované a na zápisnicu o vydaní veci podľa § 89a Trestného poriadku z 12. mája 2021 vydal predmetné finančné prostriedky v zložení 20 kusov bankoviek v nominálnej hodnote 50 €, 27 kusov bankoviek v nominálnej hodnote 200 € a 136 kusov bankoviek v nominálnej hodnote 100 €, pričom uviedol, že uvedená finančná hotovosť je hotovosť, ktorú prebral od pána L.K.a, ktorú mal doma v trezore, avšak je možné, že časť tejto hotovosti, ktorá bola od pána L.K.a, použila jeho rodina na úhradu výdavkov, a preto nevie, či sú tam presne tie isté bankovky.

Na otázky obhajoby uviedol, že do trezoru za obdobie 7 rokov každý mesiac vkladal iba finančnú hotovosť alebo časť finančnej hotovosti, ktorú obdržal ako mzdu alebo odmeny a vložil tam aj finančné prostriedky od pána L.K.a, v trezore sa mohlo nachádzať 40 – 50.000 €, ktoré sa postupne mýňali na bežnú spotrebu, pričom hotovosť, ktorú obdržal od pána L.K.a obsahovala bankovky v nominálnej hodnote 200 €, 100 € a 50 €. Vždy si bankovky v trezore roztriedili podľa nominálnej hodnoty na kopy, pričom k rozporu oproti svojim predchádzajúcim výpovediam ohľadne nominálnej hodnoty bankoviek, ktoré mal prevziať od pána L.K.a, sa vyjadril, že si pamätal, že tam boli aj 50 € bankovky, pamätá si na sumu 20.000 €, väčšina bankoviek boli 100 € a 200 € bankovky a myslí, že medzi nimi boli aj 50 € bankovky; s odstupom času si vybavil, keď teraz vyberal peniaze z trezora, že tam boli aj bankovky v nominálnej hodnote 50 € a je možné, že v prvej výpovedi si na to nespomenul.

Svedok L.K. pri výsluchu 05. februára 2021 uviedol, že s K.L. sa zoznámil asi v roku 2015 prostredníctvom E.F. a od toho času udržiavali pravidelný kontakt vo veciach služobných, aj súkromných, stali sa z nich veľmi dobrí kamaráti a prostredníctvom neho sa v roku 2018 zoznámil s C.D., s ktorým odvtedy udržiavali či už telefonický a sporadicky aj osobný kontakt.

So B.G. sa zoznámil náhodou v roku 2016 alebo 2017 v spoločnosti H. na Tomášikovej. Po tomto zoznámení neboli v žiadnom kontakte. V roku 2018, keď z Finančnej správy Slovenskej republiky odchádza F.K., požiadal B.G., či by sa nevedel za neho prihovoriť v súvislosti s jeho postupom na pozíciu prezidenta Finančnej správy Slovenskej republiky, ohľadom čoho sa vtedy stretli viackrát a vybudovali si priateľský vzťah.

Koncom jari 2020 mu B.G. povedal, že má informáciu o rozrábaní jeho osoby SIS a spýtal sa ho, aké má vzťahy v službe, či by to nevedel nejakým spôsobom zistiť a vyriešiť.

Túto tému otvoril na pôde SIS za účasti C.D. a K.L., ktorým v krátkosti vysvetlil uvedené okolnosti a zároveň im povedal, že B.G. je ochotný za to, že bude mať z ich strany pokoj, posilať nejaké peniaze na pravidelnej báze.

K.L. povedal, že sa ho už na toto pýtal a zároveň sa vyjadril, že to musia prebrať v takejto zostave, teda oni traja.

C.D. na to povedal, že si to vie predstaviť, ale na túto osobu sa už dvakrát pýtal premiér, ktorému mal odpovedať, že B.G. je rozpracovaný. Následne povedal, že si vie predstaviť zastavenie činnosti príslušníkov SIS v tejto spravodajskej veci, a že premiérovi povie, že sa na tom ďalej pracuje.

Potom sa K.L. vyjadril, že majú zo sledovania B.G. nejaké záznamy a fotografie, o ktoré ho požiadal a následne mu ich cez aplikáciu Threema poslal, a týmto mal za to, že vec je dohodnutá a neskôr to deklaroval B.G., ktorému pri stretnutí v Tonkovciach ukázal v telefóne tieto fotografie, pričom dostal 6 fotografií.

Vyššie uvedené stretnutie na SIS bolo asi na prelome júla a augusta 2020 a následné stretnutie u B.G. asi o tri – štyri dni na to.

Asi o dva týždne, na konci augusta 2020, na stretnutí v Tonkovciach mu B.G. odovzdal obálku s peniazmi, ktorú neotváral, bola určená pre vedenie SIS, B.G. mu povedal, aby to zobral a odovzdal im a povedal, že to bude riešiť na pravidelnej báze. Obálka bola biela, zalepená, nepozeral sa do nej, ale vedel, že sú tam peniaze.

Obálku s peniazmi zobral a asi o dva dni si dohodol stretnutie s K.L., ktorý prišiel k nemu do kancelárie na Tomášikovej ulici sám, bolo to v popoludňajších hodinách. Následne mu odovzdal obálku od B.G. a povedal mu, že toto je od B.G. pre nich v súvislosti s vecou, ktorú dohodli na pôde SIS. K.L. odložil obálku asi do kabáta alebo saka a odišiel preč.

Spolu sa stretávali aj ďalej a k tejto veci sa vrátili v tom zmysle, že mu obaja potvrdili, že zariadili vec súvisiacu so B.G. podľa dohody a nie je v ďalšom spravodajskom rozpracovaní.

Na doplňujúce otázky uviedol, že informáciu o ukončení spravodajského rozpracovania B.G. mu povedali na ďalších stretnutiach C.D. a K.L..

Tiež uviedol, že od 26. augusta 2020 do 01. septembra 2020 bol mimo územia SR, potom sa vrátil a následne bol od 07. septembra 2020 do 13. septembra 2020 v Maďarsku, a už 17. septembra 2020 bol zadržaný, z čoho mu vychádza, že k odovzdaniu peňazí K.L. muselo prísť pred 26. augustom 2020.

K tomu, ako sa s peniazmi rozdelili, sa nevedel vyjadríť, len z následnej komunikácie, keď mu bolo od obidvoch povedané, že veci na SIS vybavili podľa požiadavky, mu vyplynulo, že sa aj rozdelili, ale akú časť a koľko to bolo, uviesť nevedel.

Následne bol L.K. vypočutý aj po vznesení obvinenia, a to 31. marca 2021, pričom sa vyjadril v podstate zhodne so svojou predchádzajúcou výpoveďou s tým, že niekedy na prelome júna – júla 2020 mu B.G. povedal, že má informácie, že je sledovaný a asi aj odpočúvaný SIS, spýtal sa ho na vzťahy smerom k vedeniu SIS, kde mu povedal, že má veľmi dobré vzťahy, a ďalej sa ho opýtal, či by vedel zistiť, či sa tieto jeho informácie zakladajú na pravde, a či by sa dalo upustiť od tohto konania zo strany SIS, za čo je ochotný poskytnúť protiplnenie.

Po určitom čase sa opýtal K.L., či je osoba B.G. rozpracovávaná, a či sú voči nemu nasadené ITP, že B.G. má záujem o zrušenie týchto úkonov, na čo sa mu K.L.

vtedy vyjadril, že nejaké úkony voči B.G. zo strany SIS bežia, ale túto situáciu je potrebné prebrať a konzultovať s riaditeľom SIS pánom C.D..

Po určitom čase od tohto rozhovoru K.L. dohodol stretnutie, ktoré sa uskutočnilo v trojici na pôde SIS, kde interpretoval požiadavku B.G., že má informáciu o nasadení ITP voči svojej osobe a zároveň žiada o ich zrušenie, za čo je ochotný na pravidelnej báze posilať nejakú odmenu.

C.D. na to reagoval, že si vie predstaviť zhodenie ITP voči osobe B.G., a keďže viackrát informoval aj premiéra o ich nasadení, jemu povie, že to ďalej beží.

Spýtal sa, či existujú nejaké výstupy z ITP, pričom sa dohodlo, že mu ich pošle K.L. aplikáciou Threema, čo urobil ešte v ten večer a bolo to asi nejakých 6-7 fotiek.

Po stretnutí na SIS sa stretol so B.G. v Tonkovciach, kde mu povedal o priebehu stretnutia a ukázal mu aj preposlané fotky.

O dva týždne od tohto stretnutia sa znova stretli v Tonkovciach, kde mu B.G. odovzdal zalepenú obálku s hotovosťou, ktorú odovzdal na druhý deň do rúk K.L..

Na doplňujúce otázky uviedol, že nemal bližšiu vedomosť o tom, ako sa naložilo so spravodajským rozpracovaním osoby B.G. v rámci SIS, mal len informáciu, že tieto úkony boli ukončené, pričom túto informáciu získal na spoločnom stretnutí za účasti C.D. a K.L. niekedy v priebehu septembra 2020, kedy bol informovaný o ukončení sledovania a odpočúvania B.G..

Stretnutie, na ktorom ho K.L. informoval o rozpracovaní B.G., sa uskutočnilo v júli 2020, na ktorom mu povedal, že B.G. rozpracovaný je, ale ďalšie skutočnosti k tomu budú riešiť s C.D..

Okrem už uvedených úkonov vyšetrovateľ PZ v čase po vznesení obvinenia 11. marca 2021 zabezpečil tieto pre vec podstatné dôkazy:

Písomné podklady zo SIS, ktoré tvoria utajovanú prílohu vyšetrovacieho spisu, a ktorej súčasťou je aj Záverečná správa riaditeľa SIS z 21. apríla 2021, výsluch obvineného a výsluch (spoluobvineného) B.G., výsluch svedkov S.T., B.C., E.R. a A.B., a do konania pribral Kriminalistický a expertízny ústav Policajného zboru (ďalej len „KEÚ PZ“) v odbore kriminalistika.

Obvinený pri výsluchu 11. marca 2021 požiadaval o zbavenie mlčanlivosti podľa zákona č. 215/2004 Z. z. o ochrane utajovaných skutočností a podľa zákona č. 46/1993 Z. z. o Slovenskej informačnej službe, pričom následne sa vyjadril k osobe B.G., ktorého nepozná, videl ho v jednom reštauračnom zariadení, keď sedel asi 5 metrov od neho, ale ďalšie okolnosti súvisiace s týmto stretnutím neuviedol, lebo sú predmetom mlčanlivosti v súvislosti s výkonom funkcie riaditeľa SIS.

K.L. spoznal asi od roku 2010 počas pôsobenia na MV SR, a potom, keď odišiel ako policajný pridelenec do Rumunska, mali len sporadický kontakt, a rovnako sporadický kontakt mali aj po roku 2016, kedy sa podľa medializovaných informácií stal príslušníkom SIS.

Pracovný vzťah mali od 15. apríla 2020, kedy bol vymenovaný za riaditeľa SIS.

K osobe L.K. uviedol, že prvýkrát ho stretol niekedy v roku 2012, nevie, kto to stretnutie sprostredkoval, na ktorom mu oznámil, že by chcel byť ministrom vnútra za stranu NOVA, na čo po krátkom rozhovore usúdil, že tento človek má výrazne väčšie ego ako rozumovú kapacitu. Ďalší kontakt s ním potom roky nemal. Myslí, že na prelome rokov 2019 a 2020 sa jeden – dvakrát stretli, pričom stretnutie organizoval

vždy K.L., ktorý mu tvrdil, že L.K. je absolútne top a fantasticky sa mu s ním spolupracuje. Témou stretnutia bola politika a popri tom ho informoval, že z viacerých miest Slovenska chodia informácie, že príslušníci Kriminálneho úradu Finančnej správy vypaľujú podnikateľov.

Tiež uviedol, že asi pred piatimi týždňami sa na základe sprostredkovania od K.A. na požiadanie L.K. s menovaným stretol, kde mu tento podrobne popisoval svoje zadržanie, skutky, ktorých sa mal dopustiť, pobyt vo väzbe a ako z toho „vykorčuľoval“ s tým, že druhú šancu na život mu dali špeciálni prokurátori, mená už uviesť nevedel, ale pravdepodobne hovoril o G.H. a I.J., tieto hovoril naisto, ďalšie uviesť nevedel. Okrem toho uviedol, že sa mu nepáči, ako sa správal K.L., na čo sa ho opýtal, o čom rozpráva, a L.K. mu povedal, že K.L. mu viackrát povedal pri rôznych príležitostiach: *“Nehovor o tom C.D.”*. Tiež uviedol, že po zadržaní L.K. sa K.L. začal správať divne, na súčinnostnej porade s NAKA-ou povedal asi riaditeľovi NAKA, že keď ho prídu zobrať aj s vrtuľníkom na ulicu, aby mu nezastrelili psa. Vtedy si myslel, že K.L. je len prepracovaný, že zle znáša zadržanie dlhoročného kamaráta. To, že sa po prepustení L.K. z väzby s ním viackrát stretol, mu potvrdil aj K.A.

Na záver uviedol, že sa domnieva, že L.K. mohol vydierať B.G. alebo ho pod hrubým nátlakom nútiť k plneniu, ktoré si potom rozdelil s K.L., keďže podobné aktivity už spolu riešili (kauza A), prípadne nejaké peniaze, ak im B.G. vôbec nejaké dal, mohli poskytnúť niektorému z funkcionárov kontrarozvedky SIS.

V následnej výpovedi pred sudcom pre prípravné konanie Špecializovaného trestného súdu v Pezinku zo 14. marca 2021 poprel spáchanie konania kladeného mu za vinu. Uviedol, že konania kvalifikovaného podľa § 353 Trestného zákona sa nemohol dopustiť, a toho sa mohol dopustiť len L.K. Dodal, že posledný júnový alebo prvý júlový týždeň roku 2020 K.L. doviedol L.K. do centrály SIS a keď začal tému „B.G.“, že je to jeho kamarát, K.L. zakázal baviť sa s L.K. om B.G., o čom napísal aj správu B.C.

V septembri 2020 bol L.K. zadržaný a riešilo sa, že príslušník SIS je vo väzbe.

Téma B.G. odznela v prítomnosti jeho, K.L. a L.K. len jediný raz, a to vtedy, keď po odchode L.K. inštruoval K.L., že mu zakazuje baviť sa vo vzťahu L.K. a B.G., a teda stretnutie ich troch v auguste 2020 tak, ako ho popisujú K.L. a L.K., sa ani vtedy, ani nikdy inokedy neodohralo.

K osobe K.L. doplnil, že časom sa ich vzťahy skomplikovali, začal robiť chyby a dočasne mu odňal oprávnenie podpisovať veci týkajúce sa ITP.

K rozpracovanosti B.G. uviedol, že on osobne inicioval využitie všetkých dostupných prostriedkov, pričom sporné číslo označované ako „drevené“ podpísal K.L. asi omylom, nakoľko bolo evidované na inú osobu. Hoci bolo monitorované iba jeden deň, bol z toho rozsiahly výstup a napriek tomu došlo k „zhodeniu“ tohto čísla 02. októbra 2020, avšak návrh spracoval K.L. až dňa 14. októbra 2020. On nikomu nevolal, aby bolo prerušené odpočúvanie tohto telefónneho čísla, pričom formulácia zrušenia bola obdobná ako pri zhodení odposluchu D.R. V tejto záležitosti netelefonoval s E.R. a následne sa sprostredkovane dozvedel, že bol kvôli tomu veľmi nahnevaný na A.B.

I napriek skutočnosti, že obvinený vypovedal pred sudcom pre prípravné konanie Špecializovaného trestného súdu v Pezinku ku skutočnostiam týkajúcim sa jeho trestného stíhania, pričom na týchto svojich vyjadreniach zotrval aj vo svojich mnohých následných podaniach, nebol k týmto skutočnostiam následne procesne

vypočutý (dopočutý) ako obvinený, nakoľko vo vyšetrovacom spise absentuje zápisnica z takéhoto úkonu (okrem vyššie uvedenej zápisnice z 11. marca 2021).

Obvinený B.G. vo výsluchu z 12. marca 2021 poprel akúkoľvek trestnú činnosť kladenú mu za vinu. C.D., ani K.L. nepozná, nikdy sa s týmito osobami nestretol, ani ich priamo ani nepriamo nekontaktoval, nič od nich nežiadal, nič im nesľuboval ani neponúkal, a to ani prostredníctvom žiadnej inej osoby.

Jedinú osobu, ktorú z uznesenia o vznesení obvinenia z 11. marca 2021 pozná, je L.K., ktorý sporadicky vyhľadával jeho spoločnosť, pričom túto jeho iniciatívu vnímal tak, že chce využívať jeho obchodné vzťahy a kontakty na svoje obchodovanie s informáciami, ktoré získaval zo svojho postavenia a funkcie, ktorú zastával.

Žiadne peniaze L.K. v súvislosti s vecou kladenou mu za vinu nedával, nesľuboval, ani neponúkal, nemal na to dôvod, keďže by to pre neho nemalo žiadnu pridanú hodnotu aj s ohľadom na súvislosti obdobia minulého roka. Vznesenie obvinenia považuje za účelové z dôvodu, že Špecializovaný trestný súd rozhodol (neprávoplatne) o jeho prepustení z väzby.

Svedok B.C. vo výpovedi z 15. júna 2021 potvrdil, že C.D., mu telefonicky oznámil informáciu o tom, že sa B.G. dotazuje cez sprostredkovateľa, či na ňom SIS pracuje, a či je to kvôli nemu, pričom v nadväznosti na túto komunikáciu sa ho 06. júla 2020 opýtal: *“Prosím ťa, čo chcel ten emisár od Z.K.....”*.

Uvedenou výpoveďou svedok v podstate podporil pravdivosť tvrdení obvineného týkajúce sa stretnutia v trojici (obvinený, K.L. a L.K.), ktoré obvinený uviedol najmä pri výsluchu pred sudcom pre prípravné konanie Špecializovaného trestného súdu v Pezinku 14. marca 2021, a ktoré sa aj podľa vyjadrenia samotného svedka K.L., v súvislosti s rozpracovaním B.G., odohralo iba jedno.

Svedok S.T. sa vo výpovedi z 01. júna 2021 nevedel vyjadriť ku skutku, resp. skutkom kladeným za vinu obvinenému, vyjadril sa iba k osobe obvineného.

V predmetnej trestnej veci boli v režime utajenia vypočutí svedkovia E.R. (09. júla 2021) a A.B. (20. júla 2021), ktorí popreli, že by obvinený vydával akýkoľvek pokyn v súvislosti s ukončením ITP na osobu B.G.. Pokyn na ukončenie ITP v súvislosti s odposluchom „dreveného“ telefónneho čísla vydal bez vysvetlenia K.L..

Tieto skutočnosti vyplývajú aj zo Záverečnej správy riaditeľa SIS z 21. apríla 2021, ktorá je súčasťou utajovanej prílohy vyšetrovacieho spisu.

Znaleckému skúmaniu boli podrobené bankovky vydané 12. mája 2021 K.L., pričom zo záverov znaleckého posudku KEÚ PZ číslo ČES:PPZ-KEU-BA-EXP-2021/5650 z odvetvia daktyloskopie z 12. augusta 2021 a zo záverov znaleckého posudku KEÚ PZ číslo ČES:PPZ-KEU-BA-EXP-2021/5650 z odboru prírodovedného skúmania a kriminalistických analýz (DNA) z 11. augusta 2021 vyplynula zhoda daktyloskopických stôp a zhoda DNA profilu iba s osobou K.L..

Vyhodnotením obsahu vyššie uvedených dôkazov vykonaných od začatia trestného stíhania 22. januára 2021 do vznesenia obvinenia 11. marca 2021, v kontexte dôkazov vykonaných po vznesení obvinenia 11. marca 2021, možno

dospieť k nepochybnému záveru, že jediným svedkom, ktorý by mal priamo usvedčovať obvineného C.D., zo stíhanej trestnej činnosti, je svedok K.L., právoplatne odsúdený za korupčnú trestnú činnosť a vo viacerých trestných veciach spolupracujúci s orgánmi činnými v trestnom konaní. Vo vzťahu k obvinenému B.G., jediným svedkom, ktorý by ho mal priamo usvedčovať, je iba svedok L.K., trestne stíhaný za korupčnú trestnú činnosť a vo viacerých trestných veciach spolupracujúci s orgánmi činnými v trestnom konaní.

Je potrebné uviesť, že takýto dôkaz, teda svedecká výpoveď osoby, ktorá spolupracuje s orgánmi činnými v trestnom konaní, je dôkaz zákonný, keďže inštitút spolupracujúceho obvineného je inštitútom legálnym, zakotveným zákonodarcom v Trestnom poriadku, a teda skutočnosť, že ide o výpoveď takejto osoby, nemožno považovať a priori za defektný prvok oslabujúci hodnotu zistenej dôkaznej situácie.

Na strane druhej treba konštatovať, že Trestný poriadok neprisudzuje výpovedi spolupracujúceho svedka (tzv. kajúcnika) vyššiu dôkaznú silu ako iným dôkazom, a nemožno jej mechanicky priznať tzv. prezumpciu pravdivosti.

O tom, či niekto vypovedá alebo nevypovedá pravdu nerozhoduje viera, ale rozhoduje o tom dokazovanie. Pri hodnotení výpovede spolupracujúceho svedka sa nemožno uspokojiť so strohým konštatovaním, že takáto osoba nemá dôvod klamať, a ďalšie overovanie takejto výpovede inými dôkazmi nie je v trestnom procese potrebné. Výpoveď spolupracujúcej osoby je nutné dôsledne (obozretne) posudzovať (preverovať a hodnotiť), a to nielen samostatne, ale aj v spojení s inými dôkazmi vykonanými v danom trestnom konaní.

Výpoveď spolupracujúceho svedka K.L. je podporovaná iba výpoveďou ďalšieho spolupracujúceho svedka L.K., a to nielen v štádiu pred vznesením obvinenia, ale aj v štádiu po vznesení obvinenia, v ktorom navyše následne vykonanými a zabezpečenými dôkazmi došlo k zoslabeniu dôkaznej situácie, z ktorej vyšetrovateľ PZ vychádzal pri vydávaní uznesenia o vznesení obvinenia z 11. marca 2021.

K vzneseniu obvinenia proti určitej osobe môže bezpochyby dôjsť aj na základe len jednej výpovede spolupracujúceho svedka, avšak táto musí byť zároveň podporená aj ďalšími priamymi alebo nepriamymi dôkazmi, ktoré vo svojom súhrne vytvárajú logickú a ničím nenarušenú sústavu dôkazov vzájomne sa dopĺňajúcich a na seba nadväzujúcich, ktoré vo svojom celku zhodne a spoľahlivo dokazujú skutočnosť v rozsahu, na základe ktorého je možné dospieť k dostatočne odôvodnenému záveru o spáchaní trestnej činnosti konkrétnou osobou.

Pokiaľ ide o výpoveď svedka L.K., tento pri samotnom odovzdaní peňazí K.L. obvinenému prítomný nebol, nevedel sa vyjadriť k rozdeleniu peňazí medzi nimi, vyplynulo mu to len z následnej komunikácie, keď mu malo byť potvrdené vybavenie veci na SIS, pričom treba konštatovať, že tento svedok vo svojej výpovedi uviedol, že obálka, ktorú mal prevziať od B.G., bola zalepená, túto neotváral, a v ktorej iba podľa svedkom uvádzaného vyjadrenia B.G. mali byť finančné prostriedky určené pre vedenie SIS, čo však B.G. popiera, pričom vo vzťahu k tejto skutočnosti nebol produkovaný žiadny iný dôkaz, ktoré skutočnosti vnášajú pochybnosti o tom, či tieto okolnosti skutočne zodpovedajú pravde.

Ako už bolo uvedené vyššie, aj takýto dôkaz je síce prípustný, ale treba ho vyhodnocovať s osobitnou starostlivosťou, a slúži skôr na logické odôvodňovanie pri skutkových dedukciách v konaní preukazovaných inými priamymi dôkazmi. Výpoveď tohto svedka je vo vzťahu k obvinenému len nepriamym dôkazom.

Navyše je potrebné poukázať na rozpory vo výpovediach spolupracujúcich svedkov, a to najmä ohľadne:

- času uskutočnenia stretnutia na pôde SIS, keď svedok K.L. uvádza čas tohto stretnutia mesiac pred zadržaním L.K., teda asi 17. augusta 2020, a svedok L.K. prelom mesiacov júl – august 2020, v ktorom období sa však toto stretnutie nemohlo reálne uskutočniť z dôvodu čerpania dovolenky K.L. v období od 22. júla 2020 do 09. augusta 2020 a následne v dňoch 21. a 31. augusta 2020, ktorá skutočnosť bola v následnom konaní rozporovaná nielen výpoveďou obvineného, ale bola podporená aj výpoveďou svedka B.C., a to aj s prihliadnutím na samotným spolupracujúcim svedkom K.L. konštatované iba jedno stretnutie v zložení K.L., L.K. a obvinený v súvislosti s osobou B.G.;

- spôsobu uskutočnenia predmetného stretnutia, keď svedok K.L. uvádza iba to, že L.K. asi mesiac pred jeho zadržaním prišiel k nim do budovy SIS a svedok L.K. uviedol, že stretnutie dohodol K.L. na základe ich predchádzajúceho stretnutia z júla 2020, ktoré sa uskutočnilo iba medzi ním a K.L., a na ktorom mu mal K.L. uviesť, že B.G. je rozpracovaný SIS, kde vzniká ďalší rozpor v ich výpovediach, nakoľko

- ohľadom predchádzajúceho stretnutia z júla 2020 svedok K.L. túto skutočnosť neuvádza v žiadnej zo svojich výpovedí, naopak vo svojich výpovediach pred vznesením obvinenia uviedol, že o rozpracovaní B.G. zo strany SIS povedali L.K. na ich spoločnom stretnutí v SIS, a vo výpovedi po vznesení obvinenia (25. marca 2021) sa už vyjadril, že o nasadení ITP na B.G. povedal L.K. na ich vzájomnom stretnutí riaditeľ služby (obvinený), on túto skutočnosť len potvrdil; naproti tomu podľa výpovedí svedka L.K. sa mal obvinený vyjadriť iba o tom, že si vie predstaviť zastavenie spravodajskej činnosti vo vzťahu k osobe B.G., pričom svedok zároveň uviedol, že obvinený mal na tomto stretnutí uviesť, že o osobu B.G. v súvislosti s jeho spravodajským rozpracovaním sa mal zaujímať aj premiér, ktorého o tom viackrát informoval, o ktorej skutočnosti sa svedok K.L. v žiadnej zo svojich výpovedí nevyjadril;

- počtu spoločných stretnutí v súvislosti s vecou B.G., keď svedok K.L. uviedol, že vec B.G. v takejto spoločnosti, teda on, L.K. a obvinený, rozoberali iba raz na tomto stretnutí v budove SIS, avšak svedok L.K. uvádzal aj ďalšie následné stretnutia v súvislosti s vecou B.G.;

- fotografií zo sledovania B.G., keď svedok K.L. vo výpovedi z 08. februára 2021 uviedol, že je možné, že z úkonu sledovania boli vyhotovované fotky a vzápätí sa vyjadril, že tieto fotky sa ukazovali L.K. na stretnutí a nakoniec pripustil aj možnosť, že mu ich aj poslal v množstve dve – tri; vo výpovedi z 25. marca 2021 sa v tejto súvislosti vyjadril, že ho o fotografie zo sledovania poprosil L.K. telefonicky a aj mu asi dve fotky poslal; naproti tomu svedok L.K. vo svojej výpovedi z 05. februára 2021 uviedol, že K.L. sa na spoločnom stretnutí vyjadril, že majú zo sledovania B.G. a aj nejaké záznamy a fotografie, o ktorého ho požiadal a následne mu cez aplikáciu Threema poslal 6 fotografií, vo výpovedi z 31. marca 2021 uviedol, že na existenciu výstupov z použitia ITP sa spýtal on a na stretnutí sa dohodlo, že mu ich pošle K.L., čo urobil ešte v ten deň a bolo to 6 – 7 fotografií;

- vzájomnej dohody v súvislosti so spravodajským rozpracovaním osoby B.G., kedy svedok K.L. uviedol, že sa dohodli, že ďalšie spravodajské rozpracovanie bude pokračovať len v tých intenciách, aby neprinášalo relevantné výsledky a nepôjde do hĺbky, avšak svedok L.K. sa vyjadril o ukončení spravodajského rozpracovania B.G.;

- uloženia odovzdávaných peňazí, keď svedok K.L. uvádza, že peniaze, ktoré prevzal od L.K. boli v hnedej kancelárskej obálke formátu A4 preloženej na polovicu, avšak L.K. uviedol bielu obálku, ktorá bola zalepená, a ktorú neotváral, pričom v žiadnej výpovedi sa nevyjadril, že by peniaze v nej, ktoré nikdy fyzicky nevidel, boli rozdelené na dve polovice a previazané gumičkou;

- skladby peňazí prevzatých K.L. od L.K., keď sa svedok K.L. vo svojich prvých troch výpovediach zhodne vyjadril, že bankovky boli v nominálnej hodnote 100 € a 200 € s tým, že na spodnej časti každého balíčka boli bankovky žltej farby, teda v nominálnej hodnote 200 € a nad nimi boli 100 € bankovky, ktoré boli nové aj staršie, už používané a myslí, že iná nominálna hodnota bankoviek tam nebola, avšak vo výpovedi z 12. mája 2021, keď pri svojom výsluchu, kedy mal pri sebe finančnú hotovosť v sume 20.000 €, ktorú následne vydal vyšetrovateľovi PZ, už uviedol, že hotovosť, ktorú obdržal od pána L.K., obsahovala bankovky v nominálnej hodnote 200 €, 100 € a 50 €, čo si vybavil s odstupom času, keď teraz vyberal peniaze z trezora;

- vedomosti L.K. o odovzdaní peňazí od B.G. obvinenému, kedy svedok K.L. uviedol, že po odovzdaní peňazí obvinenému L.K. informoval, že peniaze boli odovzdané a obvinený si zobral polovicu, naproti tomu svedok L.K. sa vyjadril, že nemá vedomosť o tom, ako K.L. naložil s peniazmi, povedal mu len, že ide za šéfom, nevedel uviesť, ako sa rozdelili, vyplynulo mu to len z následnej komunikácie s nimi;

- informovania L.K. o naložení so spravodajským rozpracovaním B.G., keď svedok K.L. v jednej zo svojich výpovedí (08. februára 2021) uviedol, že po odovzdaní peňazí obvinenému L.K. informoval, že ohľadne B.G. platí dohoda a činnosť na ňom sa bude utlmovať (nie, že bola ukončená), v následnej výpovedi z 25. marca 2021 sa k vedomosti L.K. o tom, ako sa naložilo so spravodajským rozpracovaním B.G., vyjadril nevedel, naproti tomu svedok L.K. uviedol, že mal informáciu o ukončení spravodajského rozpracovania B.G. a tú mu povedali na ďalších stretnutiach obvinený a K.L., bolo to v priebehu mesiaca september 2020, pričom ale zo spisového materiálu (utajovanej prílohy k vyšetrovaciemu spisu) vyplýva, že odpočúvanie „dreveného“ telefónneho čísla bolo prerušené (ukončené) 02. októbra 2020 a sledovanie zadržaním B.G. 28. októbra 2020.

Po oboznámení sa nezávislého a objektívneho pozorovateľa s výpoveďami spolupracujúcich svedkov K.L. a L.K. sa mu v prvom okamihu môže javiť zhoda ich výpovedí, a z takejto zhody v základných skutkových okolnostiach vo výpovediach svedkov K.L. a L.K. vychádzali pravdepodobne aj súdy v konaní o väzbe, nakoľko obidvaja svedkovia na prvý pohľad zhodne vypovedajú

- o rovnakom mieste (nie čase) stretnutia vo fajčiarskom salóniku v budove SIS, čo vzhľadom na ich vzájomný vzťah a vzťah k SIS nie je neobvyklé, avšak v okolnostiach, za akých k tomuto stretnutiu došlo, sa rozchádzajú,

- o dohode o ukončení spravodajského rozpracovania B.G. na základe jeho žiadosti, ktorá sa ale s poukazom na prezentovanú skutočnosť o vedomosti B.G. o jeho rozpracovaní a záujme o jeho osobu zo strany Policajného zboru na základe výpovedí bývalého sudcu F.L., javí ako nelogická, pričom ale svedok K.L. hovorí

o postupnom utlmovaní spravodajského rozpracovania a svedok L.K. o ukončení spravodajského rozpracovania,

- o vyzrazení utajovaných skutočností v súvislosti so spravodajským rozpracovaním osoby B.G., ktorá skutočnosť sa mala dostať do sféry poznania L.K., avšak v spôsobe ako sa do jeho dispozície dostala, sa svedecké výpovede s poukazom na vyššie uvedené rozchádzajú,

- o okolnostiach prevzatia a rozdelenia peňazí, kedy síce hovoria o rovnakom mieste prevzatia v kancelárii spoločnosti G., čo tiež vzhľadom na ich blízky vzťah a vzájomné stretávanie sa nie je neobvyklé, avšak v spôsobe uloženia peňazí (farba obálky, preložená obálka) a ich rozdelenia s obvineným (nevedomosť jedného svedka o rozdelení sa s peniazmi), sa rozchádzajú, teda ich výpovede sa rozchádzajú v podstatných skutkových detailoch, ktoré skutočnosti vzbudzujú pochybnosti o vierohodnosti týchto svedkov.

Pochybnosti o vierohodnosti, a to najmä svedka K.L., vyvolávajú aj otázky týkajúce sa ukončenia odpočúvania dreveného telefónneho čísla, ku ktorému malo podľa jeho vyjadrení dôjsť na základe pokynu obvineného, čo je však v rozpore s ďalšími zabezpečenými dôkazmi, najmä so Záverečnou správou riaditeľa SIS z 21. apríla 2021 a s výpoveďami svedkov E.R. a A.B., z ktorých vyplynulo, že to mal byť práve svedok K.L., ktorý dal pokyn na okamžité ukončenie odpočúvania dreveného telefónneho čísla, a to bez vysvetlenia, nie ako to prezentoval svedok vo svojich výpovediach, že príslušníkom SIS sa oficiálne prezentovalo ukončenie zadržaním B.G., ktoré sa malo v blízkej dobe realizovať, a ktorý aj podpísal žiadosť o predčasné ukončenie, pričom svedok A.B. sa vyjadril, že obvinený nevydával pokyn v súvislosti s použitím ITP na toto drevené telefónne číslo.

Pri hodnotení dôkazov podľa zásady voľného hodnotenia dôkazov, v rámci ktorej sa vyžaduje hodnotenie dôkazov jednotlivo a v ich súhrne, nemôže iba samotná výpoveď svedka K.L., nepotvrdená a neverifikovaná ďalším súborom priamych alebo nepriamych dôkazov, tvoriť základ pre vznesenie obvinenia tak, aby v rozsahu dostatočne odôvodňujúcom vytvárala základ pre vznesenie obvinenia proti určitej osobe, v danom prípade proti obvinenému.

Vzhľadom na vyššie uvedené je nevyhnutné prijať záver, že neboli produkované také relevantné priame alebo nepriame dôkazy v záujme verifikovania výpovedí svedkov K.L. a L.K., ktoré by tvorili nepretržitú a súvislú reťaz dôkazov logicky sa vzájomne obsahovo dopĺňajúcich a podporujúcich vyššie uvedené výpovede svedkov K.L. a L.K., ktoré vykazovali, resp. vykazujú značnú jednak vnútornú, ako aj vzájomnú rozpornosť, v dôsledku čoho spáchanie stíhaného skutku obvineným zostalo v rovine vážnych pochybností, ktoré neboli rozptýlené žiadnym relevantným dôkazom.

Vznesením obvinenia sa zároveň realizuje ústavná zásada, že nikto nemôže byť stíhaný inak, než zo zákonných dôvodov a spôsobom, ktorý ustanovuje zákon.

Základný význam tohto inštitútu spočíva v tom, že trestné stíhanie sa začína viesť proti určitej osobe, čím sa vymedzuje jej procesné postavenie v trestnom konaní ako obvineného.

I keď sa pre vznesenie obvinenia podľa § 206 ods. 1 Trestného poriadku nevyžaduje istota, že trestný čin spáchala určitá osoba, zistené skutočnosti musia

takýto záver s dostatočnou mierou pravdepodobnosti odôvodňovať, pričom zistenými skutočnosťami sa rozumejú skutočnosti zistené zákonným spôsobom.

V tejto súvislosti je nutné prisvedčiť obhajobe a skonštatovať, že aj konanie, ktoré predchádzalo vydaniu uznesenia o vznesení obvinenia z 11. marca 2021, trpí procesnými vadami.

V kontexte uvedeného je potrebné zdôrazniť, že v konaní o mimoriadnom opravnom prostriedku na základe návrhu na zrušenie právoplatných rozhodnutí v prípravnom konaní (§ 363 Trestného poriadku) je rozhodujúci orgán povinný preskúmať a hodnotiť zákonnosť opravným prostriedkom napadnutého rozhodnutia a konania, ktoré jeho vydaniu predchádzalo, a to odhliadnuc od skutočnosti, že súdy v rozhodovaní o väzbe dospeli k záverom o dôvodnosti vedeného trestného stíhania proti obvinenému, avšak deklarujúc, že úlohou súdov v tomto štádiu trestného konania nie je s konečnou platnosťou hodnotiť vykonané dôkazy, závery z nich plynúce a ani ich zákonnosť (viď napr. str. 32 uznesenia NS SR č. 2 Tost 15/2021 z 29. marca 2021, str. 26 uznesenia NS SR č. 4 Tost 23/2021 z 25. mája 2021, str. 10 uznesenia sudcu pre prípravné konanie Špecializovaného trestného súdu v Pezinku sp. zn. 1Tp/13/2021 z 01. mája 2021).

Z predloženého vyšetrovacieho spisu bolo zistené, že trestné konanie v danej trestnej veci bolo vedené na základe úradného záznamu z 22. januára 2021, spísaného vyšetrovateľom PZ, ktorého spísanie ale bolo realizované v rámci trestného konania, čo vyplýva najmä zo skutočnosti, že tomuto záznamu bolo pridelené číslo vyšetrovacieho spisu (ČVS).

Podľa § 2 ods. 1 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 618/2005 Z. z. z 20. decembra 2005 o tvorbe spisu orgánmi činnými v trestnom konaní a súdmi v znení neskorších predpisov (ďalej len „vyhláška č. 618/2005 Z. z.“) všetky písomnosti, ktoré sa vzťahujú na tú istú vyšetrovanú trestnú vec (podania, zápisnice, záznamy, rozhodnutia a pod.), tvoria vyšetrovací spis, ktorý sa zakladá po prijatí prvého podania vo veci.

Podľa § 4 ods. 1 vyhlášky č. 618/2005 Z. z. každý vyšetrovací spis je označený spisovou značkou, ktorá obsahuje skratku začiatkových písmen slov "číslo vyšetrovacieho spisu" ("ČVS") a najmä

- a) spisovú značku útvaru,
- b) evidenčné číslo pridelené z Denníka vyšetrovacích spisov, ktoré je od spisovej značky oddelené spojovníkom,
- c) označenie organizačnej zložky a
- d) ročník, ktorý je od predchádzajúceho údajá oddelený spojovníkom.

Podľa § 4 ods. 2 vyhlášky č. 618/2005 Z. z. rovnakou spisovou značkou treba označiť každú písomnosť, ktorú v tej istej veci vyhotovil policajt a zakladá ju do vyšetrovacieho spisu (rozhodnutia, zápisnice o výsluchu, obhliadke miesta činu, konfrontácii, rekognícii, rekonštrukcii a pod.).

Z ustanovenia § 1 Trestného poriadku vyplýva, že postup orgánov činných v trestnom konaní a súdov upravuje Trestný poriadok, ktorý v § 2 ods. 1 ustanovuje, že nikto nemôže byť stíhaný ako obvinený inak než zo zákonných dôvodov

a spôsobom, ktorý ustanovuje tento zákon. Toto ustanovenie je premietnutím zásady vyjadrenej v čl. 17 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky do zákona o trestnom konaní.

Z obsahu samotného úradného záznamu z 22. januára 2021 pritom vyplýva, že K.L. požiadal o možnosť vypovedať k trestnej činnosti, o ktorej má vedomosť, a ktorá sa týka jeho pôsobenia v SIS a týka sa korupčnej trestnej činnosti.

Z takéhoto vyjadrenia podávateľa K.L. muselo byť vyšetrovateľovi PZ zrejmé, že K.L. má záujem podať trestné oznámenie, teda oznámenie o skutočnostiach, že bol spáchaný trestný čin.

Po takomto vyjadrení podávateľa K.L. bolo preto povinnosťou vyšetrovateľa PZ spísať s osobou K.L. zápisnicu o trestnom oznámení podľa § 62 ods. 1 Trestného poriadku s poukazom na § 196 ods. 1 Trestného poriadku.

Podľa § 62 ods. 1 Trestného poriadku podanie sa posudzuje vždy podľa obsahu, aj keď je nesprávne označené. Možno ho urobiť písomne, ústne do zápisnice, telegraficky, telefaxom, elektronickými prostriedkami podpísané s kvalifikovaným elektronickým podpisom podľa osobitného zákona alebo bez kvalifikovaného elektronického podpisu. Podanie urobené telegraficky, telefaxom alebo elektronickými prostriedkami bez kvalifikovaného elektronického podpisu treba potvrdiť písomne alebo ústne do zápisnice do troch pracovných dní, inak sa o podaní nekoná.

Podľa § 62 ods. 2 Trestného poriadku ak sa oznámenie o skutočnostiach, že bol spáchaný trestný čin (ďalej len „trestné oznámenie“) podáva ústne, treba oznamovateľa poučiť o zodpovednosti za uvedenie vedome nepravdivých údajov vrátane následkov krivého obvinenia, o možnosti a podmienkach poskytnutia ochrany pred neoprávneným postihom v pracovnoprávnom vzťahu podľa osobitného predpisu a vypočuť o okolnostiach, za ktorých bol čin spáchaný, o osobných pomeroch toho, na koho sa oznámenie podáva, o dôkazoch a výške škody a iných následkoch, ktoré boli spôsobené trestným činom; ak je oznamovateľ súčasne poškodeným alebo jeho splnomocnencom, musí sa vypočuť aj o tom, či žiada, aby súd rozhodol o jeho nároku na náhradu škody v trestnom konaní. Výsluch osoby, ktorá podáva oznámenie, sa má vykonať tak, aby sa získali podklady na ďalšie konanie. Na žiadosť oznamovateľa sa v trestnom oznámení neuvedú údaje o jeho totožnosti. Materiály, ktoré umožňujú zistenie totožnosti takého oznamovateľa, sa ukladajú na prokuratúre. Do spisu sa zakladajú len s jeho súhlasom.

Podľa § 196 ods. 1 veta prvá Trestného poriadku trestné oznámenie sa podáva prokurátorovi alebo policajtovi.

Podľa § 10 ods. 7 písm. a) Trestného poriadku policajtom sa na účely tohto zákona rozumie vyšetrovateľ PZ.

S poukazom na citované zákonné ustanovenia, nakoľko K.L. vyšetrovateľovi PZ uviedol, že chce vypovedať o trestnej činnosti (ako to vyplýva z úradného záznamu z 22. januára 2021), bolo povinnosťou vyšetrovateľa PZ postupovať v súlade s ustanovením § 196 ods. 1 Trestného poriadku v spojení s ustanovením § 62 ods. 2 Trestného poriadku, spísať s oznamovateľom

K.L. zápisnicu o trestnom oznámení, pred spísaním ktorej ho bol povinný zákonným spôsobom poučiť a následne mu spísanú zápisnicu po jej prečítaní predložiť na podpis. Tento zákonu zodpovedajúci postup zo strany vyšetrovateľa PZ však dodržaný nebol.

Obstarávanie dôkazov, teda zisťovanie, či bol spáchaný trestný čin a kto je jeho páchatelom, sa musí vykonávať na základe jasných pravidiel, určených zákonom a koncepcie, ktorá zásadne určuje pravidlá vymedzené predmetom a rozsahom dokazovania.

Z ustanovenia § 119 ods. 3 Trestného poriadku vyplýva, že dokazovať skutkový stav veci možno len zákonným spôsobom a len dôkaznými prostriedkami, ktoré sú upravené v Trestnom poriadku, prípadne ktoré vyplývajú z osobitného zákona. Napriek tomu, že ustanovenie § 119 ods. 3 Trestného poriadku vypočítava dôkazné prostriedky len demonštratívne, limitujúcim faktorom dokazovania je zásada zákonnosti, podľa ktorej dokazovať možno len dôkaznými prostriedkami upravenými v Trestnom poriadku alebo v osobitnom zákone. V prípade, ak sa skutkový stav dokazuje prostriedkami, ktoré Trestný poriadok alebo osobitný zákon nepokladá za dôkazný prostriedok, nemôže byť výsledkom takéhoto dokazovania dôkaz použiteľný v trestnom konaní a takýto prostriedok nemôže slúžiť na náležité zisťovanie skutkového stavu veci a o takýto prostriedok nemôže rozhodujúci orgán oprieť svoje rozhodnutie.

Za zákonný spôsob získania dôkazu z dôkazných prostriedkov podľa § 119 ods. 3 Trestného poriadku treba považovať tak splnenie formálnych podmienok na vykonanie konkrétneho dôkazu, teda procesných podmienok vyžadovaných Trestným poriadkom, alebo iným osobitným zákonom, ako aj splnenie obsahových (materiálnych) podmienok, teda aby úkon, použitý ako dôkazný prostriedok na vykonanie, resp. na získanie dôkazu, bol zameraný na zistenie tých skutočností, na ktoré zameraný a použitý môže byť.

Dôkaz získaný neprocesnou formou, ako tomu bolo aj v danom prípade, alebo dokonca protizákonne (napríklad donútením), nemôže byť použitý pre rozhodnutie. Z toho dôvodu sa kladie dôraz na procesné zabezpečenie vykonávaných dôkazov.

Dôkaz získaný v rozpore so zákonom prenáša svoju nezákonnosť a procesnú nepoužiteľnosť aj na ďalší dôkaz, ktorý vychádza z obsahu nezákonne získaného dôkazu.

Podľa § 199 ods. 1 Trestného poriadku ak nie je dôvod na postup podľa § 197 ods. 1 alebo 2, policajt začne trestné stíhanie bez meškania, najneskôr však do 30 dní od prijatia trestného oznámenia, ak ho treba doplniť. Trestné stíhanie sa začne vydaním uznesenia. Ak hrozí nebezpečenstvo z omeškania, začne policajt trestné stíhanie vykonaním zaisťovacieho úkonu, neopakovateľného úkonu alebo neodkladného úkonu. Po ich vykonaní vyhotoví ihneď uznesenie o začatí trestného stíhania, v ktorom uvedie, ktorým z týchto úkonov už bolo začaté trestné stíhanie. O začatí trestného stíhania policajt upovedomí oznamovateľa a poškodeného. Policajt doručí také uznesenie prokurátorovi najneskôr do 48 hodín.

Podľa § 199 ods. 2 Trestného poriadku policajt postupuje primerane podľa odseku 1, ak sa o skutočnostiach odôvodňujúcich začatie trestného stíhania dozvie inak ako z trestného oznámenia.

Aj keď z ustanovenia § 199 ods. 2 Trestného poriadku vyplýva, že trestné stíhanie možno začať aj v prípade, ak sa policajt o skutočnostiach odôvodňujúcich začatie trestného stíhania dozvie „inak“ ako z trestného oznámenia, pojem „inak“ nie je možné vykladať tak, že je to akýkoľvek spôsob, alebo postup zisťovania týchto skutočností, a už vôbec nie taký, ktorým sa obchádzajú príslušné ustanovenia Trestného poriadku alebo iného právneho predpisu, ale výlučne postup upravený v Trestnom poriadku alebo inom osobitnom zákone.

Skutočnosti zistené „inak“ sú teda skutočnosti alebo informácie zistené (dôkazne využiteľnými) postupmi podľa Trestného poriadku (procesný postup) alebo podľa osobitného zákona (mimoprocesný postup) pred začatím trestného stíhania.

Iný zdroj v zmysle ustanovenia § 199 ods. 2 Trestného poriadku („inak“) nie je legálne definovaný, predovšetkým však pôjde o skutočnosti zistené v rámci činnosti polície a prokuratúry, poprípade zistené z verejne dostupných zdrojov, pre ktoré je ale charakteristická mimodôkazná povaha takto získanej informácie, na podklade ktorej sa o kritických skutkových okolnostiach bude ďalej konať už procesne, teda budú sa dokazovať s pozitívnym alebo negatívnym výsledkom (stanovisko Najvyššieho súdu SR Tpj 47/2019).

V kontexte uvedeného platí, že pri začatí trestného stíhania je v rovnocennej pozícii tak zistenie relevantnej skutočnosti z trestného oznámenia ako aj jej zistenie „inak“, teda jej zistenie mimodôkazne (z verejne dostupných zdrojov), ale aj dôkazné zistenie dotknutej skutočnosti postupom podľa Trestného poriadku pred začatím trestného stíhania (najmä zaistovacie inštitúty upravené medzi ustanoveniami § 89 a § 155), ktoré je použiteľné aj pri neskoršom rozhodovaní vo veci samej, alebo mimoprocesným postupom podľa osobitného zákona (napr. podľa zákona č. 171/1993 Z. z. o Policajnom zbore v znení neskorších predpisov, zákona č. 166/2003 Z. z. o ochrane súkromia pred neoprávneným použitím informačno-technických prostriedkov a o zmene a doplnení niektorých zákonov (zákon o ochrane pred odpočúvaním)).

Ak sa teda vyšetrovateľ PZ o trestnej činnosti dozvedel priamo od oznamovateľa, a pritom tohto oznamovateľa trestnej činnosti nevypočul na zápisnicu o trestnom oznámení, prípadne nedoplnil prijaté trestné oznámenie postupom podľa § 196 ods. 2 Trestného poriadku (za súčasného dodržania tam uvedenej poučovacej povinnosti) a trestné stíhanie začal len na základe ním spísaného úradného záznamu z 22. januára 2021, takýto postup vyšetrovateľa PZ je možné považovať za svojvoľný, odporujúci postupom upraveným v príslušných ustanoveniach Trestného poriadku alebo osobitného zákona, ktorý nemôže požívať charakter zákonnosti. Úradný záznam z 22. januára 2021 vyhotovený vyšetrovateľom PZ pred začatím trestného stíhania, ktorým vyšetrovateľ PZ obchádza procesný inštitút upravený v Trestnom poriadku (prijatie trestného oznámenia), nie je možné použiť ako zákonný dôkaz, pretože nemá žiadnu výpovednú hodnotu a má len opisnú podobu (formu), ktorá mohla slúžiť iba ako podklad na prípadné ďalšie operatívne rozpracovanie.

V kontexte uvedeného sa teda nemožno stotožniť s názorom prokurátora, ktorý k namietanému postupu zo strany obvineného zaujal v uznesení o zamietnutí sťažnosti z 20. apríla 2020, v odôvodnení ktorého skonštatoval: „...obsah úkonu je presne zaznamenaný v úradnom zázname, osoba K.L. ponúkla spoluprácu OČTK, nechcela podávať trestné oznámenie, preto nebolo postupované ani podľa § 62 ods. 1 Trestného poriadku a ani podľa ustanovenia § 17 (správne malo byť § 17a) zákona č. 171/1993 Z. z. o Policajnom zbore. Vyšetrovateľ neporušil žiadne z uvádzaných ustanovení, začal trestné stíhanie na základe poznatkov, ktoré získal a následne riadne vykonal výsluchy svedkov s ich riadnym zákonným poučením.“.

V tejto súvislosti je nutné poznamenať, že z úradného záznamu z 22. januára 2021 absolútne nevyplýva skutočnosť, že K.L. nechcel podávať trestné oznámenie, práve opak je skutočnosťou.

Ak by aj K.L. nechcel podať trestné oznámenie, čo nezodpovedá realite a čomu nasvedčuje aj jeho bezproblémové následné vypočutie v procesnom postavení svedka v ten istý deň, vyšetrovateľ PZ mohol spísať záznam napr. podľa § 17a zákona č. 171/1993 Z. z. o Policajnom zbore v znení neskorších predpisov, podľa ktorého je policajt oprávnený požadovať potrebné informácie od osoby, ktorá môže prispieť k objasneniu skutočností dôležitej na odhalenie trestného činu a na zistenie jeho páchatel'a; to neplatí, ak ide o osobu uvedenú v § 17 ods. 5, resp. ním spísaný úradný záznam z 22. januára 2021 postúpiť operatívny pracovníkom za účelom preverenia skutočností v ňom uvedených a spracovania tzv. realizačného návrhu, ktorý v praxi bežne slúži ako zákonný podklad pre začatie trestného stíhania.

Takýto postup vyšetrovateľa PZ v súvislosti so spísaním úradného záznamu z 22. januára 2021, na základe ktorého následne uznesením ČVS:PPZ-23/NKA-BA2-2021 z 22. januára 2021 podľa § 199 ods. 1, ods. 2 Trestného poriadku začal trestné stíhanie za zločin prijímania úplatku podľa § 329 ods. 1, ods. 2 Trestného zákona a za prečin podplácania podľa § 333 ods. 1, ods. 2 písm. b) Trestného zákona, nemožno považovať za súladný so zákonom.

Naopak, takýto postup vyšetrovateľa PZ vzbudzuje vážne pochybnosti o jeho zákonnosti, čo vyplynulo najmä z nasledovných skutočností.

V čase spísania úradného záznamu z 22. januára 2021 sa K.L. nachádzal vo výkone väzby v inej trestnej veci, pričom vo vyšetrovacom spise absentuje žiadosť vyšetrovateľa PZ podľa § 9 zákona č. 221/2006 Z. z. o výkone väzby v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o výkone väzby“) o predvedenie menovaného mimo ústavu na výkon väzby so súhlasným stanoviskom prokurátora.

Z uznesenia o zamietnutí sťažnosti z 20. apríla 2021 síce vyplynulo, že vyšetrovateľ PZ požiadal o predvedenie K.L. mimo ústavu na výkon väzby, avšak už písomnou žiadosťou z 19. januára 2021 (nevedno, pod akou spisovou značkou), na základe ktorej bol v ten istý deň dozorovým prokurátorom udelený súhlas pod sp. zn. VII/1 Gv 155/20/1000-101, teda v trestnej veci evidovanej na Úrade špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky pod sp. zn. VII/1 Gv 155/20/1000, v ktorej bol K.L. v tom čase trestne stíhaný ako obvinený.

Nakoľko sa táto písomná žiadosť vyšetrovateľa PZ nenachádza vo vyšetrovacom spise ČVS:PPZ-23/NKA-BA2-2021, táto sa s najväčšou pravdepodobnosťou nachádza v príslušnom vyšetrovacom spise evidovanom na odbore Bratislava národnej kriminálnej agentúry Prezídia Policajného zboru pod ČVS:PPZ-339/NKA-BA2-2020, týkajúcom sa trestnej veci, v ktorej bol K.L. v tom čase obvinený, a ktorý sa uvádza aj v spornom úradnom zázname z 22. januára 2021, a teda žiadosť z 19. januára 2021 pravdepodobne súvisela s vykonávaním úkonov trestného konania s K.L. v tejto jeho trestnej veci, v ktorej bol 02. decembra 2020 obvinený a vzatý do väzby.

Je teda nanajvýš zarážajúce, že vyšetrovateľ PZ namiesto toho, aby s K.L. (teda za predpokladu, že sa pred týmto vyšetrovateľom PZ skutočne aj nachádzal a nebol napríklad na výsluchu v inej trestnej veci, v ktorej bola 19. januára 2021 zaslaná žiadosť o jeho predvedenie mimo ústavu), ktorý prejavil záujem vypovedať o trestnej činnosti, spísal zápisnicu o trestnom oznámení, na podklade ktorej mohol následne postupovať podľa § 199 ods. 1 Trestného poriadku a začať trestné stíhanie, prípadne podľa § 196 ods. 2 Trestného poriadku a trestné oznámenie doplniť tam uvedeným spôsobom, najprv spísal úradný záznam o skutočnostiach, ktoré mu mal uviesť K.L., následne vydal uznesenie o začatí trestného stíhania podľa § 199 ods. 1, ods. 2 Trestného poriadku a vzápätí o 10.30 hodine začal výsluch svedka K.L..

Nie je zrejmé, či K.L. uvedeného 22. januára 2021 absolvoval aj iný procesný úkon v jeho trestnej veci evidovanej pod ČVS:PPZ-339/NKA-BA2-2020, avšak s poukazom na ustanovenie § 9 ods. 3 zákona o výkone väzby, podľa ktorého sa obvinený predvedie pred orgán činný v trestnom konaní alebo pred súd mimo ústavu na vykonanie úkonov trestného konania v trestnej veci, pre ktorú bol vzatý do väzby, možno vyvodiť, že v tento deň bol s menovaným vykonávaný úkon trestného konania v jeho trestnej veci, nakoľko v opačnom prípade by sa zo strany vyšetrovateľa PZ mohlo jednať o porušenie zákona o výkone väzby.

Zákon o výkone väzby v ustanovení § 9 ods. 4 totiž upravuje aj možnosť predvedenia obvineného pred orgán činný v trestnom konaní alebo pred súd mimo ústavu na vykonanie úkonov trestného konania (takýmto úkonom trestného konania však nie je spísanie úradného záznamu z 22. januára 2021) v inej trestnej veci, než pre ktorú bol vzatý do väzby, alebo v inej veci na základe žiadosti doloženej písomným súhlasom príslušného orgánu činného v trestnom konaní alebo súdu. Takáto žiadosť s písomným súhlasom príslušného prokurátora sa však vo vyšetrovacom spise nenachádza a jej existenciu nekonštatuje ani prokurátor v uznesení o zamietnutí sťažnosti z 20. apríla 2021.

V zmysle všeobecnej právnej zásady – z nepráva nemôže vzniknúť právo (ex iniuria ius non oritur) nemožno z porušenia právnych predpisov vyvodzovať vznik práva. Táto nezákonnosť má dopad aj na dôkazy, ktoré z týchto úkonov obsahovo vychádzajú. Nie je teda v súlade so zákonom použitie „dôkazných“ informácií získaných z úradného záznamu z 22. januára 2021 spísaného vyšetrovateľom PZ, ktorý úkon nemá oporu v žiadnom ustanovení Trestného poriadku.

Takýto procesne nepoužiteľný postup vyšetrovateľa PZ nie je možné ospravedlniť ani poukazom na zásadu legality upravenú v ustanovení § 2 ods. 5

Trestného poriadku, podľa ktorej je prokurátor povinný stíhať všetky trestné činy, o ktorých sa dozvedel. Zásada legality okrem iného znamená, že orgány činné v trestnom konaní (aj súdy) sa budú bezvýhradne riadiť pri výkone svojej moci iba zákonom a Ústavou Slovenskej republiky.

Postup vyšetrovateľa PZ, procesne nesúladiť s príslušnými ustanoveniami Trestného poriadku, vyvolal aj nezákonnosť následne vykonaných úkonov, najmä uznesenia o začatí trestného stíhania z 22. januára 2021, výsluchov svedkov K.L. (vypočutý 22. januára 2021 a následne 08. februára 2021) a L.K. (05. februára 2021), ktoré boli zásadným a rozhodujúcim podkladom pre následné vydanie uznesenia o vznesení obvinenia z 11. marca 2021, ktorým podľa § 206 ods. 1 Trestného poriadku vzniesol obvinenie proti obvinenému.

Aj samotný výsluch osôb, o ktorých mal vyšetrovateľ PZ už od začiatku vedomosť, že sú páchatelmi „oznamovanej“ trestnej činnosti, v procesnom postavení svedka, je v danom prípade otázný.

Trestný poriadok a ani Trestný zákon síce neobsahuje definíciu svedka, avšak z ustanovenia § 127 ods. 1 Trestného poriadku je možné vyvodiť, že svedok je fyzická osoba odlišná od páchatel'a, ktoré konštatovanie vychádza zo zásady, že nikto nemôže byť svedkom svojej vlastnej trestnej veci. Alebo povedané inak, z hľadiska hmotnoprávneho nemožno páchatel'a trestného činu považovať za svedka vo svojej vlastnej trestnej veci, a to ani vtedy nie, ak bol orgánom činným v trestnom konaní vypočutý na zápisnicu o výsluchu svedka, keďže svedkom môže byť len osoba odlišná od páchatel'a.

V tejto súvislosti je potrebné uviesť, že Trestný poriadok výslovne počíta aj s takou procesnou situáciou, že sa z osoby inak podozrivej zo spáchania trestného činu môže stať svedok v trestnom konaní.

Ide o právny inštitút „dočasné odloženie vznesenia obvinenia“ podľa § 205 Trestného poriadku, ktorý predstavuje procesnoprávny nástroj umožňujúci zákonným spôsobom dočasne zmeniť procesné postavenie osoby, ktorá by inak mala byť obvinená, na svedka. Z tohto procesného inštitútu vyplýva, že podozrivá osoba môže byť v konaní vedenom pre skutok, zo spáchania ktorého je podozrivá (ak jej nebolo vznesené obvinenie), k príslušným okolnostiam (ku ktorým by bola vypočúvaná ako obvinený) vypočutá ako svedok, len ak jej bolo dočasne odložené vznesenie obvinenia podľa § 205 ods. 1 Trestného poriadku, a to až po vyhotovení záznamu podľa odseku 2 označeného ustanovenia, pričom z predloženého spisového materiálu vyplýva, že záznam vyšetrovateľa PZ podľa § 205 ods. 2 Trestného poriadku vo vzťahu k osobám K.L. a L.K., bol vyhotovený až 11. marca 2021.

Ak by vyšetrovateľ PZ postupoval v súlade s platnou právnou úpravou a príslušnými ustanoveniami Trestného poriadku a K.L. by vypočul procesne súladným spôsobom na zápisnicu o trestnom oznámení, mohol následným postupom podľa § 196 ods. 2 Trestného poriadku vyžiadať písomné podklady a aj vypočuť „osoby, ktoré mali spáchať trestný čin“, teda aj L.K., ktoré dôkazy by predstavovali zákonný podklad pre vydanie uznesenia o začatí trestného stíhania (§ 199 Trestného poriadku) a súčasne aj o vznesení obvinenia (§ 206 Trestného poriadku), nakoľko

podľa § 206 ods. 1 Trestného poriadku, ak je na podklade trestného oznámenia alebo zistených skutočností po začatí trestného stíhania dostatočne odôvodnený záver, že trestný čin spáchala určitá osoba, policajt bez meškania vydá uznesenie o vznesení obvinenia, ktoré ihneď oznámi obvinenému.

Podľa § 206 ods. 2 Trestného poriadku o začatí trestného stíhania a vznesení obvinenia možno rozhodnúť jedným uznesením, ktoré policajt oznámi bez meškania obvinenému.

Aj vzhľadom na uvedené nemožno súhlasiť s tvrdením prokurátora prezentovaným v uznesení o zamietnutí sťažnosti z 20. apríla 2021, že iný procesný postup, ako výsluch „podozrivých“ v postavení svedkov, ani nebol možný.

To je ďalší dôvod, pre ktorý svedecké výpovede K.L. a L.K. vykonané pred vyhotovením záznamu vyšetrovateľa PZ podľa § 205 ods. 2 Trestného poriadku, nie sú použiteľné v trestnom konaní.

S poukazom na uvedené tak možno uzavrieť, že postup vyšetrovateľa PZ už pred začatím trestného stíhania a následne vo svojom súhrne ako celok, bol nezákonný, a preto bolo potrebné jeho uznesenie o začatí trestného stíhania z 22. januára 2021 ako aj uznesenie o vznesení obvinenia z 11. marca 2021 ako nezákonné zrušiť.

Na vyššie uvedené procesné pochybenia vyšetrovateľa PZ nereflektoval zákonným spôsobom ani prokurátor v rámci výkonu svojich dozorových oprávnení upravených v ustanovení § 230 Trestného poriadku, a ani v sťažnostnom konaní, a teda jeho uznesenie o zamietnutí sťažnosti z 20. apríla 2020 bolo vydané v rozpore s ustanovením § 193 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku, a preto bolo potrebné predmetné uznesenie prokurátora ako nezákonné zrušiť.

II.

Vyšetrovateľ Prezídia Policajného zboru, národnej kriminálnej agentúry, odboru Západ, 2. oddelenia vyšetrovania (ďalej len „vyšetrovateľ PZ“) uznesením ČVS:PPZ-111/NKA-ZA2-2021 z 25. marca 2021 podľa § 199 ods. 1, ods. 2 Trestného poriadku začal trestné stíhanie vo veci zločinu prijímania úplatku podľa § 329 ods. 1, ods. 2 Trestného zákona a prečinu podplácania podľa § 333 ods. 1, ods. 2 písm. b) Trestného zákona a následne uznesením ČVS:PPZ-111/NKA-ZA2-2021 z 13. apríla 2021 podľa § 206 ods. 1 Trestného poriadku (ďalej len „uznesenie o vznesení obvinenia z 13. apríla 2021“) vzniesol obvinenie proti C.D. (ďalej len „obvinený“), za prečin podplácania podľa § 333 ods. 1, ods. 2 písm. b) Trestného zákona na tom skutkovom základe, že:

v presne nezistených dňoch v mesiaci september – október 2020 sa opakovane stretol C.D., vo funkcii riaditeľa Slovenskej informačnej služby vo svojej kancelárii, ktorá sa nachádza na prvom poschodí v priestoroch budovy Slovenskej informačnej služby na ul. Vajnorská č. 11313/39 v Bratislave s C.E., vedúcim 4. operatívneho oddelenia odboru Bratislava národnej kriminálnej agentúry Prezídia Policajného zboru (ďalej NAKA P PZ), ktorého opakovane požiadal o informáciu, či NAKA P PZ v súvislosti so spoločnosťou B., a. s., so sídlom AX, a, vo

veci podozrenia z umelo vykonštruovaného obchodného reťazca s uzatvorenou skupinou vopred určených a ovládaných spoločností, pri páchaní pokračovacieho zločinu skrátenia dane a poistného podľa § 276 Trestného zákona v súbehu so zločinom daňového podvodu podľa § 277a Trestného zákona, preveruje aj spoločnosť C. so sídlom BX, a D. so sídlom CX, s tým, či je možné, aby tieto spoločnosti boli vynechané z realizačného návrhu v súvislosti s preverovaním uvedenej daňovej trestnej činnosti s príslubom, že „keď to tak bude, niečo pošle“, na čo C.E. oslovil kolegov, ktorí boli služobne zaradení na 4. operatívnom oddelení NAKA P PZ a rozpracovávali uvedený prípad spol. B., a. s., s požiadavkou, aby nateraz do realizačného návrhu k začatiu trestného stíhania neuvádzali spoločnosť C., s čím súhlasili, a takto aj postupovali, kde v presne nezistený deň v mesiaci november 2020 sa C.E. dostavil do kancelárie riaditeľa Slovenskej informačnej služby C.D., ktorému uvedené tlmočil, za čo mu C.D., odovzdal obálku s finančnou hotovosťou v celkovej výške 10.000 Eur, ktorú C.E. prevzal a hotovosť v plnej výške si ponechal.

Proti uzneseniu o vznesení obvinenia z 13. apríla 2021 podal obvinený prostredníctvom zvoleného obhajcu E.F., sťažnosť, ktorú prokurátor Úradu špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky (ďalej len „prokurátor“) uznesením sp. zn. VII/1 Gv 41/21/1000-18 z 28. apríla 2021 podľa § 193 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku ako nedôvodnú zamietol (ďalej len „uznesenie o zamietnutí sťažnosti z 28. apríla 2021“).

Uznesenie o vznesení obvinenia z 13. apríla 2021 v spojení s uznesením o zamietnutí sťažnosti z 28. apríla 2021 nadobudlo právoplatnosť 28. apríla 2021.

Generálnej prokuratúre Slovenskej republiky bol 21. mája 2021 doručený návrh obvineného z 21. mája 2021, podaný v zastúpení obhajcom E.F., doplnený podaniami zo 17. júna 2021, 02. júla 2021 a 29. júla 2021, ktorým sa domáhal zrušenia napadnutého uznesenia o vznesení obvinenia z 13. apríla 2021, ako aj uznesenia o zamietnutí sťažnosti z 28. apríla 2021, čo odôvodnil nasledovne:

V návrhu z 21. mája 2021 uviedol:

Vyšetrovateľ PZ a prokurátor napadnutými uzneseniami rozhodli vecne a právne nesprávne, a preto nezákonne a ústavne nekonformne, nakoľko podstatné skutočnosti tejto trestnej veci posúdili nesprávne, svoje rozhodnutia odôvodnili nedostatočne a na najzásadnejšie otázky tejto trestnej veci nedali žiadnu odpoveď, čím konali právne svojvoľne, arbitrárne, zmätočne a nezákonne, a to pre neurčitosť a pre neuvedenie dôvodov, a tak en block i nepreskúmateľne, a teda v súhrne ústavne nekonformne, čo má za následok vecnú a právnu nesprávnosť a nezákonnosť výB.v oboch napadnutých uznesení, ktorých odôvodnenie je vnútorne rozporuplné a inkonzistentné, a teda v konečnom dôsledku aj nepreskúmateľné a arbitrárne.

Obdobne ako v návrhu zo 06. mája 2021, ktorý sa týkal skutku uvedeného v časti I. odôvodnenia tohto uznesenia, aj v úvodnej časti tohto návrhu všeobecne poukázal na princíp právnej istoty, ktorý musí byť prítomný v každom rozhodnutí orgánov verejnej moci, a to tak v oblasti normotvornej, ako aj v oblasti aplikácie práva, keďže práve na ňom sa hlavne a predovšetkým zakladá dôvera občanov, ako

aj iných fyzických osôb a právnických osôb k orgánom verejnej moci (IV. ÚS 92/09). Preto bolo základnou procesnou a elementárnou povinnosťou vyšetrovateľa PZ a prokurátora postupovať a rozhodovať ústavne konformným spôsobom, za súčasného zohľadnenia ustálenej rozhodovacej praxe najvyšších súdnych autorít, na ktorú bolo obvineným poukazované.

Podrobnejšie vyjadrenie k tejto časti odôvodnenia návrhu z 21. mája 2021 sa zhoduje s odôvodnením relevantnej časti návrhu zo 06. mája 2021, konštatovaného v časti I. odôvodnenia tohto uznesenia, a preto táto argumentácia nebude opätovne uvádzaná.

Skonštatoval, že ak by vyšetrovateľ PZ vyhodnotil zabezpečené dôkazy, ktoré boli obsahom spisu v čase vydania uznesenia o vznesení obvinenia z 13. apríla 2021, tak, ako mu to prikazuje zásada voľného hodnotenia dôkazov, musel by dospieť k záveru, že zistený skutkový stav vykazuje zásadné pochybnosti a vykonal by ďalšie dokazovanie, ktorým by obojsmerne objasnil skutočnosti svedčiace nielen v neprospech obvineného, (vtedy podozrivého) ale aj skutočnosti svedčiace v prospech obvineného (vtedy podozrivého).

Vyšetrovateľ PZ vydal napadnuté uznesenie o vznesení obvinenia z 13. apríla 2021 výlučne na základe výpovede jedného kajúcnika C.E., ktorý pri svojom vzatí do väzby tvrdil, že bol vystavený psychickému nátlaku dvoch prokurátorov Úradu špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky a svoje vzatie do väzby vnímal ako následok toho, že nevyhovel ich požiadavkám na spoluprácu a na poskytnutie informácií o konkrétnych osobách. Oproti tomu, čo C.E. tvrdil v čase, keď bol vzatý do väzby (viď uznesenie Špecializovaného trestného súdu v Pezinku zo 06. decembra 2020, ktoré je obsahom vyšetrovacieho spisu), sa jeho tvrdenia a postoj k spolupráci s prokurátormi zmenil o 180 stupňov. Spôsob, akým mali prokurátori nátlakovo vplývať na C.E., vyplýva z podania F.A. doručeného na Generálnu prokuratúru Slovenskej republiky 18. novembra 2020, ktoré je taktiež obsahom vyšetrovacieho spisu.

Spôsob, akým C.E. popisuje vo svojich výpovediach údajnú trestnú činnosť, je vnútorne rozporuplný, inkonzistentný, tendenčný a úplne nelogický, pričom konanie, ktoré popisuje, a ktoré je kladené za vinu obvinenému, sa po začatí trestného stíhania vyšetrovateľovi PZ nepodarilo nijak relevantne preukázať. Práve naopak, výsluchom svedkov po začatí trestného stíhania sa akékoľvek podozrenie z trestnej činnosti voči obvinenému úplne rozptýlilo.

Vyšetrovateľ PZ síce v závere odôvodnenia napadnutého uznesenia tvrdí, že: „zhodnotil dôkazy získané zákonným spôsobom podľa svojho vnútorného presvedčenia založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo i v ich súhrne a postupoval tak, aby bol zistený skutkový stav veci, o ktorom nie sú dôvodné pochybnosti, a to v rozsahu nevyhnutnom na rozhodnutie po začatí trestného stíhania.“,

avšak opak je pravdou a tieto tvrdenia sú len nič nehovoriacou frázou, ktorá nemá oporu vo vykonanom dokazovaní, ani v riadnom a zákonnom vyhodnotení dovtedy vykonaných dôkazov, nakoľko sa vyšetrovateľ PZ pred vznesením obvinenia vôbec nezaoberal dôveryhodnosťou výpovede C.E. v kontexte výpovedí ostatných svedkov

(troch príslušníkov NAKA), pričom jeho tvrdenia žiadnym relevantným spôsobom neverifikoval a nepodrobil hlbšiemu preskúmaniu v kontexte rozporov s ostatnými výpoveďami vypočutých svedkov (príslušníkov NAKA), ktorí nijak nepodporili a ani nepotvrdili jeho tvrdenia.

Status kajúcnika si v zmysle súdnej praxe vyžaduje dôsledný prieskum ich dôveryhodnosti v kontexte všetkých individuálnych okolností vyšetrovanej veci, ako aj v kontexte všetkých individuálnych okolností viažucich sa na toho-ktorého kajúcnika. Na tento účel nemôže postačovať paušálne zhodnotenie dôveryhodnosti svedka – kajúcnika, aké vo vyšetrovanej veci údajne vykonal vyšetrovateľ PZ, keď odôvodnenie jeho rozhodnutia neobsahuje žiadne konkrétne skutočnosti, ktoré by preukazovali dôveryhodnosť svedka C.E., ale obsahuje iba paušálny odkaz na to, že *„zo zadováženého listinného spisového materiálu vzťahujúceho sa na vec bolo zistené, že ich obsahom sú skutočnosti, ktoré svedok vo svojom vyjadrení podrobne popisuje a ich sled plne korešponduje s jeho výpoveďou.“*

Z takéhoto odôvodnenia nie je možné zistiť, o aký listinný spisový materiál sa má jednať, čo je jeho obsahom, a aké skutočnosti z neho majú vyplývať, aby podporili dôveryhodnosť výpovede C.E.. Takéto odôvodnenie napadnutého uznesenia je nezrozumiteľné a nepreskúmateľné, nakoľko z neho nevyplýva jediná skutočnosť, ktorá by mohla byť preskúmaná a konfrontovaná s objektívnou realitou.

Navyše obsahom vyšetrovacieho spisu (teda aspoň kópie, ktorú si ako úplnú vyžiadal obhajca obvineného), nie sú žiadne dokumenty, o ktorých hovorí vyšetrovateľ PZ, a ktoré by mali preukazovať pravdivosť, či dôveryhodnosť tvrdení C.E. (ide zrejme len o prekopírovanú pasáž z iného uznesenia z inej trestnej veci).

Skutočnosť, že C.E. vydal finančné prostriedky vo výške 9.800 €, vo vzťahu k vyšetrovanému skutku absolútne nič nedokazuje, pričom vyšetrovateľ PZ úplne opomína, akej trestnej činnosti sa mal C.E. dopustiť podľa obvinení z iných trestných vecí, v akom rozsahu mal túto činnosť páchať a s akými osobami mal túto trestnú činnosť páchať.

Rovnako vyšetrovateľ PZ úplne „prehliadol“, že C.E. bol vysokým policajným funkcionárom a jeho manželka je prokurátorkou, čo znamená, že obaja mali príjem v takej výške, ktorá im umožňovala si odložiť sumu 9.800 €. Vo vzťahu k prevereniu pôvodu sumy 9.800 € vyšetrovateľ PZ nevykonával žiadne dokazovanie za účelom verifikácie skutočností ohľadom pôvodu tejto sumy, len slepo uveril rozporuplným tvrdeniam C.E., a to bez toho, aby ich podrobil kritike v kontexte objektívnej reality a všeobecne známych skutočností. Rovnako vyšetrovateľ PZ úplne opomína, že C.E. sa k finančnej hotovosti, ktorú mu mal obvinený údajne odovzdať (čo obvinený výslovne kategoricky popiera a odmieta), vyjadroval v každej jednej výpovedi zásadne odlišne a rozporuplne, pričom tieto rozpory ohľadom finančnej hotovosti C.E. ani pri jeho opakovanom výsluchu dôveryhodne nevysvetlil, ale sa iba snažil tieto rozpory frázovito prekryť a preklenúť.

Tieto zásadné skutkové rozpory, ktoré úplne diskvalifikujú dôveryhodnosť a hodnovernosť výpovede a tvrdení svedka C.E., sa snažil vyšetrovateľ PZ zhojiť výsluchom svedka ihneď dňa 29. marca 2021 po previerke výpovede na mieste a následne aj pri jeho opakovanom výsluchu 06. mája 2021, čo sa však vyšetrovateľovi

PZ nepodarilo, nakoľko sa rozpory a pochybnosti vo výpovedi C.E. len potvrdili a prehĺbili.

Dokazovaním vykonaným po začatí trestného stíhania (a rovnako aj dokazovaním vykonaným po vznesení obvinenia) sa úplne rozptýlilo akékoľvek podozrenie z trestnej činnosti voči obvinenému, pričom bez toho, aby vyšetrovateľ PZ zabezpečil iný relevantný a hodnoverný dôkaz, nemohol a nemal vzniesť obvinenie proti obvinenému, nakoľko takýto postup je úplne svojvoľný a nemá oporu vo vykonanom dokazovaní.

Namiesto toho, aby orgány činné v trestnom konaní viedli trestné stíhanie zo zákonných dôvodov a zákonným spôsobom, teda aby v súlade s princípom prezumpcie neviny a zásadou in dubio pro reo dokazovali vinu obvineného, je obvinený postavený do pozície, v ktorej obvinený musí dokazovať svoju nevinu a vyvracať účelové tvrdenia svedka kajúcnika, ktorý začal spolupracovať len pod nátlakom prokurátorov a pod tlakom kolúznei väzby.

Vyšetrovateľ PZ vo vzťahu k obvinenému interpretoval a aplikoval zákon svojvoľne, keď mu vzniesol obvinenie na základe procesu (na základe nedostatočne a predčasne (ne)zisteného skutkového stavu) vykazujúceho zásadné pochybnosti v rozpore so základnými zásadami trestného konania a v rozpore s § 206 ods. 1 Trestného poriadku, nakoľko vo vyšetrovanej trestnej veci nebola naplnená normatívna podmienka pre vznesenie obvinenia v podobe existencie kvalifikovaného odôvodneného záveru, že trestný čin spáchal obvinený.

S poukazom na ústavne konformný výklad právnych predpisov, v súlade s princípom právnej istoty a s poukazom na povinnosť vyšetrovateľa PZ viesť trestné stíhanie zo zákonných dôvodov a zákonným spôsobom (§ 2 ods. 1 Trestného poriadku) pri súčasnom rešpektovaní základných práv a slobôd dotknutej osoby (§ 1 Trestného poriadku), je napadnuté uznesenie o vznesení obvinenia z 13. apríla 2021 nepreskúmateľné, svojvoľné, vecne a právne nesprávne, nezákonné a tak en bloc aj protiústavné, nakoľko niet kvalifikovaného podozrenia z trestnej činnosti tak, ako to vyžaduje normatívna právna úprava v § 206 ods. 1 Trestného poriadku, ale existuje iba osamotená, vnútorne rozporuplná a inkozistentná výpoveď jedného kajúcnika, ktorá nebola nijak verifikovaná a nijak potvrdená, čo v rozpore so zákonom selektívne opomína vyšetrovateľ PZ aj prokurátor.

Na podstatné a zásadné námietky obvineného a jeho obhajcov prokurátor v uznesení o zamietnutí sťažnosti z 28. apríla 2021 (rovnako ako vyšetrovateľ PZ v uznesení o vznesení obvinenia z 13. apríla 2021) nedal žiadnu logickú, presvedčivú a právne zdôvodniteľnú odpoveď, pričom vždy len opakovane stroho a bez ďalšieho konštatoval, že tá-ktorá námietka a ten-ktorý argument obvineného je nedôvodný.

Vyšetrovateľ PZ, ako aj prokurátor, fatálnym spôsobom bagatelizoval zásadné rozpory a pochybnosti, ktoré vykazoval zistený skutkový stav, a to až do takej miery, že vyšetrovateľ PZ výslovne s objektívnou realitou bez ďalšieho tvrdí, že medzi výpoveďami C.E. a troch príslušníkov NAKA niet žiadnych rozporov, keď traja príslušníci NAKA ani len náznakom nepotvrdili predpoklad, že by sa stal taký skutok, ako je vymedzený v skutkovej vete uznesenia o vznesení obvinenia z 13. apríla

2021, keďže traja príslušníci NAKA vylúčili, aby bolo akýmkoľvek spôsobom vplývajúce na ich činnosť zo strany C.E. v tom smere, aby nebola vyšetrovaná spoločnosť C., či iné spoločnosti, ale C.E. chcel a výslovne žiadal po vypočutých príslušníkoch NAKA, aby bol realizačný návrh spracovaný čo najskôr a aby tam bola škoda nad 6,6 milióna €.

Obsahom vyšetrovacieho spisu ČVS: PPZ-111/NKA-ZA2-2021 je úradný záznam z 23. marca 2021 spísaný prokurátormi F.B. a F.C. pod sp. zn. VII/4 Gn 97/21/1000-4 s C.E., ktorý sa mal dožadovať stretnutia na základe žiadosti doručenej Úradu špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky 01. marca 2021, v ktorom mal C.E. vo vzťahu k vyšetrovanému skutku uviesť nasledovné:

„V septembri alebo októbri 2020 som prevzal sumu 10 000 Eur od C.D. (v tom čase riaditeľa SIS) za to, že spoločnosti C., E., a. s. a D. budú vynechané z realizačného návrhu v súvislosti s vyšetrovaním daňovej trestnej činnosti reklamnej agentúry B. (majiteľ F.D.). Uvedená suma mi bola odovzdaná priamo v kancelárii C.D. v budove SIS bez prítomnosti ďalšej osoby.“

O dva dni, teda 25. marca 2021 vyšetrovateľ PZ začal trestné stíhanie za zločin prijímania úplatku podľa § 329 ods. 1, ods. 2 Trestného zákona a prečin podplácania podľa § 333 ods. 1, ods. 2 písm. b) Trestného zákona na skutkovom základe tam uvedenom.

Obsahom vyšetrovacieho spisu nie je žiadosť C.E. z 01. marca 2021, ktorou mal C.E. údajne požiadať o stretnutie na Úrade špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky, pričom možno dôvodne predpokladať, že tam zrejme uviedol, že chce popísať okolnosti nasvedčujúce tomu, že bol spáchaný trestný čin, teda, že chce podať trestné oznámenie, pričom poukázal na príslušné ustanovenia Trestného poriadku, a preto, pokiaľ C.E. uviedol, či už vo svojom liste alebo následne ústne prokurátorom, že chce vypovedať o trestnej činnosti, bolo povinnosťou prokurátorov postupovať podľa § 196 ods. 1 Trestného poriadku v spojení s § 62 ods. 2 Trestného poriadku a spísať s ním zápisnicu o trestnom oznámení. Už z prvotných informácií, ktoré poskytol C.E., si museli prokurátori byť vedomí toho, že sa obsahovo a materiálne jedná o trestné oznámenie, pričom táto skutočnosť ich bezvýnimočne zaväzovala k tomu, aby postupovali tak, ako to Trestný poriadok predpokladá, keď sa podáva ústne oznámenie o tom, že bol spáchaný trestný čin.

Ak existuje procesný postup upravený Trestným poriadkom pre ten-ktorý inštitút, tak tento postup musí byť bezvýnimočne dodržaný a nemožno ho za žiadnych okolností v praxi orgánov činných v trestnom konaní obchádzať. Konanie prokurátorov v tejto veci má tak od počiatku charakter nijak neodôvodneného obchádzania zákona a obchádzania zákonom stanoveného postupu pred začatím trestného stíhania. Každý jeden úkon orgánov činných v trestnom konaní musí mať oporu v Trestnom poriadku a musí byť vykonaný v súlade s Trestným poriadkom, čo však pri spisovaní úradného záznamu s C.E. naplnené nebolo. Zároveň poukázal na obsahový rozpor a nesúlad skutkovej vety výroku uznesenia o začatí trestného stíhania z 25. marca 2021 oproti informáciám, ktoré mal C.E. poskytnúť do úradného záznamu 23. marca 2021.

Odkiaľ načerpal vyšetrovateľ PZ za tak krátku dobu od spísania úradného záznamu z 23. marca 2021 do začatia trestného stíhania 25. marca 2021 takúto informačnú bázu, keď podľa kópie vyšetrovacieho spisu, ktorú doručil obhajcovi obvineného, nevykonan žiaden vyšetrovací úkon, vysvetľuje prokurátor v uznesení o zamietnutí sťažnosti z 28. apríla 2021 tým, že tieto informácie vyšetrovateľ PZ čerpal údajne z vyšetrovacieho spisu ČVS: PPZ-326/NKA-BA4/2020, ktorého obsah bol pred obvineným a jeho obhajcami utajený, čím je v zmysle judikatúry EŠLP závažným spôsobom porušované právo obvineného na obhajobu.

Na základe zásady kontradiktórnosti konania a zásady rovnosti zbraní musia subjekty trestného konania (prokurátor, obvinený, ako aj obhajca obvineného) mať možnosť predložiť rovnakým spôsobom všetky dôkazy, ktorými disponujú. V dôsledku toho môže rozdielne zaobchádzanie (pri výsluchu svedkov, alebo pri akýchkoľvek rozdieloch v doručovaní príslušných dokumentov) porušovať zásadu rovnosti zbraní ergo, môžu byť na základe tejto zásady orgány činné v trestnom konaní sankcionované.

Na základe vyššie uvedených skutočností skonštatoval, že zo strany orgánov činných v trestnom konaní došlo k porušeniu práva na obhajobu, ako aj práva obvineného na spravodlivý súdny proces.

Zarážajúce je, že napriek výslovnému tvrdeniu C.E. o tom, že on (priamo C.E.) mal prevziať peniaze od obvineného, vyšetrovateľ PZ napriek tomu, aby vzniesol obvinenie konkrétnym osobám, ktoré mu boli z úradného záznamu známe, tieto v uznesení menom neoznačuje ich identitou, ktorá je vyšetrovateľovi PZ známa a opäť je tak obchádzaný zákon, keď vyšetrovateľ PZ namiesto toho, aby vzniesol obvinenie konkrétnym osobám, ktoré sú mu toho času nepochybne známe (nakoľko C.E. individuálne identifikoval seba samého a individuálne identifikoval obvineného), začína trestné stíhanie „len“ vo veci, čo mu umožňuje viesť trestné stíhanie proti obvinenému bez toho, aby sa mohol tohto vyšetrovania ako obvinený zúčastniť, a aby mohol ako obvinený uplatniť svoje právo na obhajobu.

Dôkazná situácia sa k 13. aprílu 2021 (vznesenie obvinenia) nijak nelíšila od dôkaznej situácie k 25. marcu 2021 (začatie trestného stíhania), preto ak vyšetrovateľ PZ dospel k záveru (podľa názoru obvineného nesprávne a nezákonne), že 13. apríla 2021 boli splnené podmienky na vznesenie obvinenia (s čím obvinený nesúhlasí), tak potom v kontexte úvah vyšetrovateľa PZ boli splnené podmienky na vznesenie obvinenia už 25. marca 2021.

Na základe vyššie uvedenej argumentácie je preukázaná nezákonnosť postupu prokurátora a následne aj vyšetrovateľa PZ pred začatím trestného stíhania, čím je v zmysle teórie „ovocia z otráveného stromu“ daná aj nezákonnosť uznesenia o začatí trestného stíhania, nezákonnosť dôkazov získaných po začatí trestného stíhania a následne aj nezákonnosť celého trestného stíhania samotného voči obvinenému.

Podľa doktríny "ovocia z otráveného stromu" sa neprípustnosť nevzťahuje len priamo na nezákonne získané dôkazy. Neprípustné sú aj akékoľvek iné dôkazy, ktoré boli získané na základe informácií získaných protiprávne - teda dôkazy, ktoré boli získané nepriamo zo zdroja, ktorý bol otrávený (porovnaj – Silverthorne Lumber

Co. v. United States, 251 U.S. 385 1920). Uvedenú argumentáciu potvrdzuje aj rozhodnutie Európskeho súdu pre ľudské práva vo veci Gäfgen proti Nemecku.

Za zákonný spôsob získania dôkazu z dôkazných prostriedkov v zmysle § 119 ods. 2 Trestného poriadku (poznámka: správne by malo byť uvedené § 119 ods. 3) treba považovať jednak splnenie formálnych, teda procesných podmienok vyžadovaných Trestným poriadkom alebo iným osobitným zákonom na vykonanie konkrétneho dôkazu a jednak splnenie obsahových (materiálnych) podmienok, teda aby úkon - použitý dôkazný prostriedok na vykonanie, resp. získanie dôkazu - bol zameraný na zistenie tých skutočností, na ktoré zameraný a použitý môže byť. Dôkaz získaný v rozpore so zákonom prenáša svoju nezákonnosť a procesnú nepoužiteľnosť aj na ďalší dôkaz, ktorý vychádza z obsahu nezákonne získaného dôkazu. (*Rozsudok Najvyššieho súd Slovenskej republiky sp. zn. 4 Tz 9/2006 zo dňa 20.06.2006*).

Táto namietaná nezákonnosť a ústavná nekonformnosť sa nesie celým trestným stíhaním obvineného, a to už od štádia predprípravného konania (postupu pred začatím trestného stíhania) až doposiaľ, čo však orgány činné v trestnom konaní (najmä prokurátor, ktorý má vykonávať dozor nad zákonnosťou prípravného konania) úplne ignorujú a vôbec neberú do úvahy. Napriek tomu, že obvinený má právo na spravodlivý trestný proces, ktorý mu garantuje Trestný poriadok, Ústava Slovenskej republiky ako aj ratifikované medzinárodné zmluvy (najmä Dohovor o ochrane ľudských práv a základných slobôd), vyšetrovateľ PZ spolu s prokurátorom v tejto veci už od štádia postupu pred začatím trestného stíhania postupujú v príkrom rozpore so zákonom (vyššie citovanými zákonnými ustanoveniami), čo nemôže zostať bez povšimnutia.

Aj štádium postupu pred začatím trestného stíhania (tzv. predprípravné konanie) je štádiom trestného konania ako takého, preto aj v tejto fáze pred začatím trestného stíhania sa takisto musia uplatňovať základné zásady trestného konania.

Sumarizujúc vyššie prezentované námietky a vytýkané vady v postupe vyšetrovateľa PZ a prokurátora obvinený poukázal na to, že v právnom poriadku Slovenskej republiky sa uplatňuje zásada „*lus ex iniuria non oritur*“, t. j. právo nevzniká z bezprávia, a teda keď bol nezákonný postup pred začatím trestného stíhania, tak nezákonné je aj následné začatie trestného stíhania, nezákonné sú všetky dôkazy vykonané po začatí trestného stíhania, nezákonné je uznesenie o vznesení obvinenia z 13. apríla 2021 a nezákonné je teda celé trestné stíhanie obvineného.

Z odôvodnenia uznesenia o vznesení obvinenia z 13. apríla 2021 vyplýva, že po začatí trestného stíhania bolo vykonané vyšetrovanie výsluchmi svedkov C.E., F.E., F.F. a F.G., ktorí boli (resp. stále sú) príslušníkmi Policajného zboru služobne zaradení na Národnej kriminálnej agentúre P PZ, teda všetci boli (resp. sú) policajtmí.

Podľa § 80 ods. 1 zákona o Policajnom zbore: „*Policajti sú povinní zachovávať mlčanlivosť o skutočnostiach, s ktorými sa oboznámili pri plnení úloh Policajného zboru alebo v súvislosti s nimi a ktoré si v záujme právnických alebo fyzických osôb vyžadujú, aby zostali utajené pred nepovolanou osobou; povinnosť mlčanlivosti sa nevzťahuje na oznámenie kriminality alebo inej protispoločenskej činnosti.*“

Podľa § 80 ods. 3 zákona o Policajnom zbore: „Od povinnosti mlčanlivosti môže oslobodiť minister alebo prezident Policajného zboru.“

Ani jeden z menovaných svedkov nebol pre výsluchom oslobodený od povinnosti mlčanlivosti, ktorú im ukladá zákon.

Podľa § 129 ods. 2 Trestného poriadku: „Svedok nesmie byť vypočúvaný ani vtedy, keby svojou výpoveďou porušil zákonom alebo medzinárodnou zmluvou uloženú alebo uznanú povinnosť mlčanlivosti okrem prípadu, že by bol od tejto povinnosti oslobodený príslušným orgánom alebo tým, v ktorého záujme má túto povinnosť.“

Na povinnosť mlčanlivosti sú orgány činné v trestnom konaní povinné prihliadať ex offo, osobitne tak v prípadoch výsluchu svedka – príslušníkov PZ služobne zaradených na NAKA – kedy uvedené predstavuje limitáciu pre orgány činné v trestnom konaní takéto informácie zadávať bez oslobodenia alebo zbavenia od povinnosti mlčanlivosti.

Svedkovia F.E., F.F. a F.G. (okrem svedka C.E.) boli pred ich výsluchom vyšetrovateľom PZ takto poučení:

„Súčasne Vás poučujem, že uznesením sp. zn. II ÚS 175/2020 zo dňa 28.04.2020 zaujal Ústavný súd stanovisko k zákonom uloženej povinnosti mlčanlivosti podľa zákona o Policajnom zbore, kde ustanovenia Trestného poriadku o povinnosti svedčiť a poskytnúť pravdivé informácie majú prednosť pred ustanoveniami o Policajnom zbore. Povinnosť mlčanlivosti zakotvená v zákone o Policajnom zbore teda nebráni výsluchu policajta v procesnom postavení svedka (policajt teda v trestnom konaní nemusí byť zbavený mlčanlivosti).“;

v súvislosti s čím obvinený namietal, že vyšetrovateľ PZ môže svedka poučiť výlučne iba zákonným spôsobom a v zákonom rozsahu, a nie podľa rozhodnutia Ústavného súdu SR, ktoré si vyšetrovateľ PZ sám svojvoľne a arbitrárne podľa seba vyložil, čo v rozpore so zákonom aproboval aj prokurátor.

V kontexte uvedeného namietol, že vyšetrovateľ PZ zásadne pochybil, keď vypočul svedkov C.E., F.E., F.F. a F.G. bez toho, aby títo svedkovia boli pred ich výsluchmi oslobodení ministrom vnútra SR alebo prezidentom PZ od ich zákonnej povinnosti mlčanlivosti, a tak vyšetrovateľ PZ v rozpore s § 129 ods. 2 Trestného poriadku vyprodukoval dôkazy, ktoré sú absolútne procesne nepoužiteľné a absolútne procesne neúčinné, pričom takéto dôkazy za žiadnych okolností nemôžu byť zákonným podkladom pre vznesenie obvinenia.

Konanie, ktoré predchádzalo vydaniu uznesenia o vznesení obvinenia z 13. apríla 2021 trpí chybami, v dôsledku ktorých je napadnuté uznesenie nezákonné, nakoľko dôkazy, z ktorých vyšetrovateľ PZ vyvodil existenciu dôvodného podozrenia o spáchaní trestného činu konkrétnou osobou podľa § 206 ods. 1 Trestného poriadku, sú nezákonné a procesne nepoužiteľné.

Podľa uznesenia Ústavného súdu Slovenskej republiky zo dňa III. ÚS 546/2014-21 zo dňa 24.09.2014:

"Svedok musí byť poučený aj o práve odoprieť výpoveď, musí sa k tomuto poučeniu výslovne vyjadriť a ak má právo odoprieť výpoveď, musí výslovne vyhlásiť, či toto právo využíva, alebo nie. Len pri splnení týchto podmienok možno výpovede svedkov, ktorí majú právo odoprieť výpoveď, považovať za dôkaz, ktorý je v prípade potreby použiteľný na hlavnom pojednávaní.

Je zjavné, že povinnosť výslovného vyhlásenia svedka k právu odoprieť výpoveď, teda vyhlásenia, "či toto právo využíva, alebo nie", sa vzťahuje na poučenie svedka orgánmi činnými v trestnom konaní v rámci prípravného konania. (pozri rozhodnutie sp. zn. R 9/1985: "Orgány prípravného konania sú povinné vykonávať dokazovanie tak, aby bolo zabezpečené, že každý vykonaný dôkaz bude použiteľný v ďalšom štádiu trestného stíhania, predovšetkým na hlavnom pojednávaní. To znamená, že sú povinné vykonávať dôkazy pri plnom rešpektovaní všetkých ustanovení Trestného poriadku.").

Sprísenie podmienok pre poučenie svedka práve v štádiu prípravného konania nie je samoučelné a má svoj význam, keďže potenciálne prečítanie zápisnice o výpovedi svedka z prípravného konania namiesto osobného výsluchu svedka na hlavnom pojednávaní predstavuje výnimku zo zásady bezprostrednosti garantujúcej kontradiktórnosť konania."

Ked' v zmysle uvedeného nálezu Ústavného súdu SR spôsobuje procesnú nepoužiteľnosť svedka už len samotná absencia zákonného poučenia, tak procesnú nepoužiteľnosť dôkazu (výsluchu svedka) bez ďalšieho spôsobuje aj porušenie zákazu výsluchu podľa § 129 ods. 2 Trestného poriadku v nadväznosti na § 80 ods. 1 a § 80 ods. 3 zákona o PZ.

Uvedené právne závery sú plne aplikovateľné aj na prejednávajúcu trestnú vec obvineného, pričom možno uzavrieť, že vzhľadom na procesnú nepoužiteľnosť výsluchov svedkov C.E., F.E., F.F. a F.G., napadnuté uznesenie o vznesení obvinenia z 13. apríla 2021 nemá vo vzťahu k existencii kvalifikovaného podozrenia z trestnej činnosti absolútne žiaden relevantný procesný podklad vo vykonanom dokazovaní, a preto je potrebné ho v celom rozsahu zrušiť, nakoľko svedkovia C.E., F.E., F.F. a F.G. boli vypočutí v rozpore so zákazom výsluchu podľa § 129 ods. 2 Trestného poriadku v nadväznosti na § 80 ods. 1 zákona o PZ, a to bez toho, aby boli postupom podľa § 80 ods. 3 zákona o PZ zbavení svojej zákonnej povinnosti mlčanlivosti, čo má za následok absolútnu procesnú nepoužiteľnosť týchto dôkazov, ktorá nemôže byť nikdy a ničím spätne konvalidovaná.

V tejto súvislosti opätovne poukázal na skutočnosť, že nikto nemôže byť stíhaný ako obvinený inak než zo zákonných dôvodov a spôsobom, ktorý ustanovuje Trestný poriadok. Žiadne ustanovenie Trestného poriadku neumožňuje vyšetrovateľovi PZ poučovať svedkov cez rozhodnutie Ústavného súdu, pričom vyšetrovateľ PZ sa musí riadiť Trestným poriadkom a podľa neho poučovať svedkov. Vyšetrovateľ PZ musí bezvýnimočne rešpektovať zákaz výsluchu svedkov podľa § 129 ods. 2 Trestného poriadku a musí zisťovať, teda musí nechať svedka vyjadriť sa, či sa na neho tento zákaz vzťahuje, k čomu však vo vyšetrovanej veci nedošlo. Vyšetrovateľ PZ direktívnym a nezákonným spôsobom svedkom oznámil, že sa na nich povinnosť mlčanlivosti vlastne ani vôbec nevzťahuje, čo je v príkrom rozpore s § 129 ods. 2 Trestného poriadku a § 80 ods. 1 zákona o PZ.

V tomto smere je úplne nepochopiteľné tvrdenie prokurátora v odôvodnení napadnutého uznesenia o zamietnutí sťažnosti z 28. apríla 2021, kde prokurátor s odkazom na uznesenie Ústavného súdu SR sp. zn. II. ÚS 175/2020 zo dňa 28.04.2021 uvádza:

„Za dôležité považujem uviesť, že rozhodnutia Ústavného súdu SR v prípade nesúlady určitého právneho predpisu sú záväzne a po nadobudnutí právoplatnosti tohto rozhodnutia sa stáva napadnutý právny predpis právne neúčinný (v tomto prípade § 80 ods. 1 zákona o Policajnom zbore vo vzťahu k Trestnému poriadku).“

Prokurátor, nevedno z akých dôvodov opomenul, že konanie pred Ústavným súdom pod sp. zn. II. ÚS 175/2020 bolo konaním o individuálnej sťažnosti fyzickej osoby podľa § 122 zákona č. 314/2008 Z. z., ktorá bola pri predbežnom právnom preb. vaní odmietnutá a nešlo o konanie o súlade právnych predpisov podľa čl. 125 Ústavy SR, preto akékoľvek úvahy, či právne závery prokurátora o tom, že predmetné uznesenie Ústavného súdu má za následok neúčinnosť § 80 ods. 1 zákona o PZ, sú absurdné a neprijateľné. Ustanovenie § 80 ods. 1 zákona o PZ je stále platným a účinným ustanovením, ktoré mal nepochybne rešpektovať tak vyšetrovateľ PZ ako aj prokurátor.

Doteraz sa prokurátor v konaní vedenom pod ČVS: PPZ-23/NKA-BA2-2021 pokúšal prekonať porušenie zákazu výsluchu svedkov – príslušníkov SIS (K.L. a L.K.), ktorí neboli zbavení mlčanlivosti – cez § 4 ods. 1 b) zákona o ochrane utajovaných skutočností. Po námietkach zo strany obvineného prokurátor teraz svoje tvrdenia „ďalej“ modifikuje a naďalej sa snaží „(právne) obísť“ aj v tejto trestnej veci zákonný postup pri výsluchu svedkov, ktorí sú viazaní povinnosťou mlčanlivosti cez § 129 ods. 3 Trestného poriadku, podľa ktorého: *„Zákaz výsluchu podľa odseku 2 sa nevzťahuje na svedeckú povinnosť týkajúcu sa trestného činu, ktorý má svedok povinnosť prekaziť podľa Trestného zákona.“*

Podľa § 341 Trestného zákona (trestný čin: Neprekazenie trestného činu): *„(1) Kto sa hodnoverným spôsobom dozvie, že INÝ pripravuje alebo pácha zločin, na ktorý tento zákon ustanovuje trest odňatia slobody s hornou hranicou trestnej sadzby najmenej desať rokov alebo niektorý z trestných činov korupcie uvedených v treťom diele ôsmej hlavy osobitnej časti a spáchanie alebo dokončenie takého zločinu alebo trestného činu neprekazí osobne alebo prostredníctvom inej spôsobilej osoby, alebo príslušného orgánu, potrestá sa odňatím slobody až na tri roky.“*

Prokurátor vo svojej argumentácii úplne (zrejme účelovo) opomína, že C.E. bol podľa svojich tvrdení priamo páchatelom korupčnej trestnej činnosti, a naproti tomu vypočutí svedkovia (príslušníci NAKA) o žiadnej trestnej činnosti nevypovedali (nakolko vypovedali o tom ako si plnili svoje služobné povinnosti, čo bez oslobodenia od povinnosti mlčanlivosti nemohli). Z uvedených dôvodov sa preto výnimka zo zákazu výsluchu svedka podľa § 129 ods. 3 Trestného poriadku na tieto osoby (C.E. a traja vypočutí príslušníci NAKA) nevzťahuje a nemôže vzťahovať. Túto výnimku nemožno uplatňovať ex post po tom, čo bol trestný čin dokonaný (ergo spáchaný), a najmä nemožno túto výnimku aplikovať na osobu, ktorá bola priamym páchatelom trestného činu, ktorý je vyšetrovaný, keďže pre naplnenie skutkovej podstaty trestného činu *Neprekazenie trestného činu* podľa § 341 ods. 1 Trestného zákona sa vyžaduje, aby sa osoba (na ktorú sa má vzťahovať výnimka zo zákazu

výsluchu svedka podľa § 129 ods. 3 Trestného zákona) hodnoverným spôsobom dozvedela, že INÝ pripravuje alebo pácha trestný čin.

Vzhľadom na uvedené obvinený zotrval na svojej doterajšej argumentácii majúcej za to, že v predmetnej trestnej veci bol na úkor obvineného a na úkor práva na obhajobu obvineného porušený zákaz výsluchu svedka vo vzťahu k C.E. a ostatným trom vypočutým príslušníkom NAKA, pri ktorých orgány činné v trestnom konaní bez existencie akejkoľvek objektívnej zákonnej prekážky sa ani len nepokúsili zabezpečiť, aby minister vnútra SR alebo prezident PZ oslobodili tieto osoby od ich zákonnej povinnosti mlčanlivosti tak, aby ich výsluch mohol byť vykonaný v súlade so základnou zásadou trestného konania normatívne deklarovanou v § 2 ods. 10 Trestného poriadku, ako aj v súlade s § 129 ods. 1, ods. 2 Trestného poriadku v nadväznosti na § 80 zákona o Policajnom zbore, čo je samo o sebe hrubou procesnou vadou majúcou za následok absolútnu procesnú nepoužiteľnosť týchto dôkazov - výsluchov príslušníkov NAKA, čo spôsobuje nezákonnosť napadnutých uznesení vyšetrovateľa PZ a prokurátora.

Vznesenie obvinenia je najdôležitejším procesným úkonom prípravného konania, od ktorého sa odvíja ďalší procesný postup vo veci, predovšetkým s ohľadom na zásahy do osobnej slobody obvineného. Na rozdiel od začatia trestného stíhania sa pri vznesení obvinenia vyžaduje záver, že trestný čin spáchala určitá osoba, pričom tento záver musí byť dostatočne odôvodnený a musia mu predchádzať konkrétnejšie a presvedčivejšie zistenia než tie, ktoré sú potrebné na začatie trestného stíhania. (*Uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4Tdo/26/2016 zo dňa 14.07.2016*)

„Dôvodné podozrenie“, že bol spáchaný trestný čin, predpokladá existenciu skutočností alebo informácií, ktoré uspokojia objektívneho pozorovateľa, že dotknutá osoba mohla spáchať trestný čin (*Ilgar Mammadov proti Azerbajdžanu*, § 88; *Erdagöz proti Turecku*, § 51, a *Fox, Campbella Hartley proti Spojenému kráľovstvu*, bod 32). Preto skutočnosť, že orgány činné v trestnom konaní a súd skutočne neskúmali základné skutočnosti prípadu, aby overili, či je sťažnosť opodstatnená, odhalila porušenie článku 5 ods. 1 písm. c) Dohovoru (*Stepuleac proti Moldavsku*, § 73; *Elçi a i. Proti Turecku*, § 674).

Pojem „dôvodnosť“ podozrenia tiež predstavuje hranicu, ktorú musí podozrenie spĺňať, aby uspokojilo objektívneho pozorovateľa o pravdepodobnosti obvinenia. Obmedzenie slobody musí byť založené na dostatočne objektívnych prvkoch zdôvodňujúcich „dôvodné podozrenie“, že k sporným udalostiam skutočne došlo (*Kavala proti Turecku*, § 128).

Najvyšší súd Slovenskej republiky v uznesení sp. zn. 6To/8/2018 z 20. februára 2019 pripomenul, že:

„nie je povinnosťou obžalovaného dokazovať svoju nevinu, pretože zásada prezumpcie nevinu vyžaduje, aby to bol štát, kto nesie v trestnom konaní dôkazné bremeno. (...)

V tejto súvislosti považuje súd za potrebné opätovne uviesť, že nevyhnutným a základným predpokladom pre spravodlivé rozhodnutie vo veci je náležité zistenie skutkového stavu v súlade s § 2 ods. 10 Tr. por. Zásada náležitého zistenia skutkového stavu veci vyžaduje nielen zistenie skutkového stavu veci, o ktorom nie

sú dôvodné pochybnosti v rozsahu nevyhnutnom na rozhodnutie, ale aj objasňovanie okolností a vykonávanie dôkazov svedčiacich proti obžalovanému a okolností a dôkazov svedčiacich v prospech obžalovaného.“

Proces dokazovania (a to nielen z hľadiska hodnotenia obsahu jednotlivých dôkazov, ale aj z hľadiska rozsahu dokazovania) je ovládaný zásadou voľného hodnotenia, kedy po vykonaní logických úsudkov v kontexte všetkých vo veci vykonaných dôkazov dochádza k vydaniu meritórneho rozhodnutia. Zákon pritom neurčuje a ani nemôže určiť konkrétne pravidlá, podľa ktorých by sa malo vychádzať v konkrétnom prípade pri určení rozsahu dokazovania alebo pri hodnotení obsahu dôkazov, prípadne ich vzájomnej súvislosti. Jediným všeobecným pravidlom určujúcim rozsah dokazovania je zásada vyjadrená v ustanovení § 2 ods. 10 Trestného poriadku, podľa ktorej orgány činné v trestnom konaní postupujú tak, aby bol zistený skutkový stav veci, o ktorom nie sú dôvodné pochybnosti, a to v rozsahu nevyhnutnom na ich rozhodnutie.

Selektívny výber dôkazov orgánmi prípravného konania odporuje ustanoveniu § 2 ods. 10 Trestného poriadku, podľa ktorého orgány činné v trestnom konaní objasňujú s rovnakou starostlivosťou okolnosti svedčiace proti obvinenému ako aj okolnosti, ktoré svedčia v jeho prospech a v oboch smeroch vykonávajú dôkazy tak, aby umožnili súdu spravodlivé rozhodnutie.

V prejednávanej veci obvineného takto postupované nebolo, a preto je potrebné konštatovať, že vydaním uznesenia o vznesení obvinenia z 13. apríla 2021 a v konaní, ktoré mu predchádzalo, došlo k porušeniu § 2 ods. 10 a § 206 ods. 1 Trestného poriadku v neprospech obvineného, nakoľko boli objasňované selektívnym spôsobom objasňované a favorizované iba skutočnosti svedčiace v neprospech obvineného.

Zásada voľného hodnotenia dôkazov (§ 2 ods. 12 Trestného poriadku) znamená, že orgány činné v trestnom konaní a súd hodnotia každý dôkaz zvlášť, ale následne vždy vo vzájomných súvislostiach. S rovnakou dôslednosťou a s vlastným postojom hodnotia dôkazy svedčiace v prospech obvineného, ako aj dôkazy svedčiace v neprospech obvineného. Orgány činné v trestnom konaní a súd hodnotia dôkazy na základe vlastného vedomia a presvedčenia, pričom neexistujú zákonom presne a explicitne stanovené pravidlá na hodnotenie toho-ktorého dôkazu, hodnotenie sa neodvíja ani od počtu dôkazov, ani od pomeru dôkazov svedčiacich v prospech obvineného a svedčiacich v neprospech obvineného. Rozhodujúcim kritériom na hodnotenie dôkazov je vnútorné presvedčenie, ktoré sa má zakladať na starostlivom zvážení všetkých okolností prípadu tak, že uváži všetky okolnosti prípadu jednotlivito i v ich súhrne. Aby mohol dôkaz spoľahlivo zhodnotiť, musí vziať do úvahy aj ostatné dôkazy, posúdiť prípadné rozpory medzi nimi a skúmať, prečo k nim dochádza. Len tak môže získať organ činný v trestnom konaní bezpečný základ pre skutkové zistenia, ktoré umožnia vydať spravodlivé rozhodnutie. Ide o tzv. voľné hodnotenie dôkazov, ktoré však nemôže vykazovať znaky arbitrárnosti a svojvôle ako tomu bolo v prípade obvineného pri vydávaní napadnutého uznesenia o vznesení obvinenia z 13. apríla 2021.

Výpoveď svedka kajúcnika C.E. teoreticky maximálne mohla postačovať v danej veci na začatie trestného stíhania vo veci samej, avšak nakoľko po začatí

trestného stíhania nedošlo k jej relevantnej verifikácii v kontexte všetkých známych skutočností o C.E., či podpore inými dôkazmi, táto jeho výpoveď nepostačovala na to, aby bolo vznesené obvinenie proti obvinenému za skutok vymedzený vo výroku napadnutého uznesenia o vznesení obvinenia z 13. apríla 2021, a to ani napriek tomu, že C.E. predložil kovovú krabičku s finančnou hotovosťou, ktorej pôvod nemožno nijak verifikovať a môže pochádzať (a aj pochádza) z iného zdroja (či už legálneho alebo nelegálneho, minimálne to toho času odôvodňuje súčasné trestné stíhanie C.E. za iné závažné trestné činy, pre ktoré je stále v kolúznežnej väzbe), resp. od inej osoby než obvinený, ktorý nikdy žiaden úplatok C.E. neodovzdal.

Ak má byť rozhodnutie o vine založené na výpovedi len jedného svedka, priamo usvedčujúceho obžalovaného zo spáchania skutku, musia byť ostatné nepriame dôkazy tak ucelené a navzájom previazané, aby nedávali najmenšiu pochybnosť o vierohodnosti jedného usvedčujúceho dôkazu a samotný tento dôkaz musí byť preverený všetkými dostupnými prostriedkami, ktoré umožňuje Trestný poriadok. (*Uznesenie NS SR sp. zn. 2Tos/4/2009 zo dňa 26.2.2010*)

Tento právny záver Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sa síce týkal rozhodnutia vo veci samej (teda odsudzujúceho rozsudku), avšak obvinený má za to, že v primeranom rozsahu môže a aj má byť aplikovaný vo vzťahu k uzneseniu o vznesení obvinenia z 13. apríla 2021. Ani pri vznášaní obvinenia, ktoré si síce vyžaduje „len“ dôvodné podozrenie o tom, že trestný čin spáchala konkrétna osoba, nemôžu postačovať ničím neverifikované tvrdenia svedkov kajúcnikov.

Na tomto mieste obvinený výslovne namieta, že právne závery vyšetrovateľa PZ o existencii dôvodného podozrenia zo spáchania trestného činu obvineným sú vecne a právne nesprávne, pričom nemajú oporu vo vykonanom dokazovaní a náležitom posúdení všetkých relevantných skutočností, a ako také sú v rozpore s objektívnou realitou, nakoľko bol to práve obvinený, ktorý ešte ako riaditeľ SIS vykonal v zmysle svojich služobných kompetencií a povinností právne kroky v mesiaci máj 2020 a v mesiaci jún 2020, ktoré smerovali k tomu, aby Prezídium policajného zboru začalo preverovať predpoklad nezákonnej daňovej optimalizácie v spoločnosti C., ktoré sú uvádzané v uznesení o vznesení obvinenia. Obvinený ako riaditeľ SIS podal jednak v mesiaci máj 2020 a následne aj v mesiaci jún 2020 na Prezídium Policajného zboru dve spravodajské informácie, ktoré obsahovali informácie o možnej ekonomickej trestnej činnosti v súvislosti so spoločnosťou C. a malo ísť o daňovú optimalizáciu cez firmy ovládané osobou F.H.

Preto tvrdenie C.E., že obvinený opakovane v mesiacoch september – október 2020 žiadal C.E. o informáciu, či Národná kriminálna agentúra preveruje spoločnosť C. a iné prepojené spoločnosti, je úplne scestné až absurdné. Tomu, za akých okolností, a prečo začal zrazu C.E. spolupracovať, mal vyšetrovateľ PZ nepochybne venovať dostatočnú pozornosť a mal takisto objasňovať, na základe akého podnetu sa začalo na Národnej kriminálnej agentúre preverovanie spoločnosti C., D. či iných spoločností.

Vyšetrovateľ PZ si len nekriticky osvojil tvrdenie svedka – kajúcnika C.E., a to bez toho, aby túto výpoveď vyhodnotil na základe starostlivého uvažovania všetkých okolností prípadu jednotlivo i v ich súhrne, a to najmä v kontexte vyššie

uvedených faktov, ktoré boli, resp. mali byť vyšetrovateľovi PZ známe, ak by vykonal pred vznesením obvinenia v takom rozsahu ako to vyžaduje § 2 ods. 10 v spojení s § 206 ods. 1 Trestného poriadku, pričom vyššie uvedené fakty (skutkové rozpory ohľadne odovzdanej finančnej hotovosti a negácia skutkových tvrdení C.E. troma príslušníkmi NAKA) vzbudzujú bez ďalšieho zásadné pochybnosti o pravdivosti tvrdení C.E., čo vylučovalo možnosť, aby vyšetrovateľ PZ za takto zisteného skutkového stavu vzniesol obvinenie proti obvinenému.

Každé podozrenie o trestnej činnosti, predtým než bude vznesené obvinenie, musí byť zo strany orgánov činných v trestnom konaní podrobené kritickej verifikácii v tom čase objektívne dostupnými dôkazmi, ktoré môžu odstrániť dôvodné pochybnosti, ktoré sú v rozhodnom čase prítomné, a to o to viac v situácii, keď je podozrenie o trestnej činnosti založené výlučne len na výpovedi kajúcnika, ku ktorej je nutné, vzhľadom na postavenie a pomery kajúcnikov, pristupovať zdržanlivo a s osobitnou starostlivosťou, nakoľko je a priori zrejmé, že tieto osoby (kajúcnici) primárne sledujú svoje vlastné záujmy a nie dosiahnutie účelu trestného konania tak, ako je vymedzený v § 1 Trestného poriadku, pričom uvedené platí o to viac v situáciách, keď tvrdenie kajúcnika nie je podporené žiadnymi inými dôkazmi.

Nadväzujúc na uvedenú argumentáciu vyjadril presvedčenie, že počas doterajšieho procesu proti jeho osobe bolo zásadným spôsobom porušené jeho právo na spravodlivý proces, keď obvinenie je v podstate založené výlučne len na jednej výpovedi svedka kajúcnika, ktorá nebola pred vznesením obvinenia žiadnym relevantným spôsobom verifikovaná, resp. keď bolo vyšetrovateľom PZ prehliadnuté, že táto výpoveď kajúcnika C.E. je úplne negovaná a rozporovaná ostatnými dôkazmi vykonanými po začatí trestného stíhania.

Je nepochybné, že C.E. musel mať vopred od orgánov činných v trestnom konaní ako kajúcnik sľúbené výhody, čo sa prejavilo okrem iného aj tým, že v prejednávanej trestnej veci mu bolo dočasne odložené vznesenie obvinenia. Bez toho, aby mal toto C.E. vopred sľúbené a dohodnuté, by nikdy týmto spôsobom trestnú činnosť „objasňovať“ nezačal. C.E. by bolo možné ako kajúcnikovi veriť, ak by prišiel so svojím priznaním a „objasňovaním“ trestnej činnosti predtým, než ho orgány činné v trestnom konaní zadržali a predtým, než bol obvinený za vlastnú trestnú činnosť s inými kajúcnikmi, no ťažko C.E. veriť, keď „vypovedať“ začal po tom, čo strávil v kolúznež väzbe tri mesiace, počas ktorej bol hospitalizovaný v nemocnici.

Za tejto situácie je podstatne znížená (až úplne eliminovaná) výpovedná hodnota ako aj vierohodnosť či hodnovernosť a dôkazná sila výpovedí svedka – kajúcnika C.E.. Za danej dôkaznej situácie v čase vznesenia obvinenia, keď (vynútená) výpoveď jedného kajúcnika C.E. nebola inak relevantne verifikovaná, či podporená inými dôkazmi, nikdy nemôže osamotená výpoveď kajúcnika postačovať na zákonné vznesenie obvinenia, uvedené platí o to viac v situácii, keď vypočutí svedkovia nijak nepotvrdili výpoveď samotného kajúcnika C.E..

Z dôvodu potreby hodnotenia tohto dôkazu v kontexte uvedeného nemôžu byť informácie získané výsluchom spolupracujúcej osoby jediným usvedčujúcim dôkazom o trestnej činnosti páchatel'a, nakoľko na pravdivosť výpovede spolupracujúceho obvineného či svedka – kajúcnika vplývajú viaceré zásadné

faktory, ktoré musia orgány činné v trestnom konaní ako aj súdy vždy náležite a dôsledne zohľadniť.

Svedectvo kajúcnika možno obsahovo dôkazne prirovnať k nepriamemu dôkazu, ktorý nemožno bez ďalšieho prijať, ak nie je podporené inými objektívnymi dôkazmi vo vyšetrovacom spise. Takýto spôsob objasňovania trestnej činnosti, aký bol použitý v doterajšom procese, zásadne porušuje práva obvineného na spravodlivý proces a je v rozpore so základnými zásadami trestného konania.

Najdôležitejším procesným úkonom v začiatkovej fáze trestného konania je vznesenie obvinenia. Jeho zásadný význam spočíva v tom, že trestné stíhanie sa začína viesť proti určitej osobe pre konkrétny trestný čin a zároveň sa definuje jeho procesné postavenie ako obvineného. Od tohto okamihu možno proti tejto osobe použiť trestno-procesné prostriedky proti obvinenému. Na druhej strane však táto osoba môže uplatňovať práva, ktoré jej práve ako obvinenému poskytuje Trestný poriadok. Odkladanie, resp. posúvanie uznesenia o vznesení obvinenia (konkrétnej osobe) na neskorší čas, hoci už sú pre takýto postup splnené podmienky, je hrubým porušením ustanovenia § 206 ods. 1 Trestného poriadku a podstatnou vadou prípravného konania, eventuálne aj podstatnou vadou celého konania, ktoré predchádza podaniu obžaloby a rozsudku vo veci samej.

C.E. konkretizoval skutok ako aj konkretizoval osoby, ktoré sa ho údajne mali dopustiť. Vyšetrovateľ PZ, ak veril tvrdeniam C.E. a nemal potrebu ich ďalej verifikovať, a ak mal za to, že postup, ktorý zvolil prokurátor pri spisovaní úradného záznamu je „lege artis“, nemal na výber, či najprv „len“ začne trestné stíhanie, a potom rozhodne o vznesení obvinenia, ale bol povinný postupovať v súlade s § 206 ods. 1 Trestného poriadku a na podklade tvrdení C.E. (ktorým vyšetrovateľa PZ bez ďalšieho veril) súčasne jedným uznesením rozhodnúť o začatí trestného stíhania a vznesení obvinenia, tak aby všetky osoby (údajní páchatelia skutku) mali reálnu možnosť uplatniť svoje právo na obhajobu.

V dôsledku nezákonného a svojvoľného postupu vyšetrovateľa PZ došlo v predmetnej trestnej veci k tomu, že obvinený je v tejto veci materiálne trestne stíhaný už od 25. marca 2021, avšak obvinenie mu bolo (formálne) vznesené až 13. apríla 2021. V tomto medzioddobí od začatia trestného stíhania až do vznesenia obvinenia bol obvinený úplne vylúčený z procesu dokazovania, ktoré nebolo vedené vo veci ale bolo vedené voči konkrétnej osobe, ktorou bol a stále je obvinený, ktorý nemal žiadnu procesnú možnosť uplatniť svoje zákonné a ústavne garantované právo na obhajobu, hoci od počiatku bolo zrejmé, že celé dokazovanie po začatí trestného stíhania je vykonávané práve proti obvinenému, ktorého za páchatelia údajnej trestnej činnosti označil 23. marca 2021 C.E., čo sa doteraz nijak nepotvrdilo a čo bolo rozporované troma príslušníkmi NAKA ihneď po začatí trestného stíhania, čo vylučovalo, aby vyšetrovateľ PZ mohol obvinenému vzniesť obvinenie.

Z obsahu úradného záznamu z 23. marca 2021, ak mu vyšetrovateľ priznal skutkovú a procesnú relevanciu, tak nepochybne vyplývalo, že korupčného konania sa údajne mali dopustiť minimálne dve presne identifikované osoby, a to C.E. a obvinený. Tieto osoby v zmysle tvrdení C.E. nadobudli materiálne obsahovo totožný hmotnoprávny status páchatelia trestného činu a boli rovnako podozrivé zo spáchania trestného činu, pričom boli identifikované úplne rovnakým a

nezameniteľným spôsobom, keď C.E. uviedol, presne v akom postavení sa jedná.

o aké osoby a

Vyšetrovateľ PZ si následne „selektívne“ rozdelil páchateľov tohto údajného trestného činu na dve skupiny, a to na kajúcnika (C.E.), ktorému bude odložené vznesenie obvinenia a na obvineného, čo je zrejmé z obsahu vyšetrovacieho spisu a postupu vyšetrovateľa PZ po začatí trestného stíhania. Nemožno k osobám nachádzajúcim sa v totožnom hmotnoprávnom a procesnoprávnom postavení pristupovať rozdielnym spôsobom, ako tomu bolo v predmetnej trestnej veci.

Tento diferencovaný postup vyšetrovateľa PZ pri osobách, ktoré sú po materiálnej stránke rovnako podozrivé z trestného činu, nemá oporu v zákone a je v príkrom rozpore so zásadou rovnosti strán trestného konania a je hrubým porušením práva na spravodlivý súdny proces, ako aj porušením práva na obhajobu v materiálnom chápaní ako aj porušením práva na súdnu a inú právnu ochranu, s čím sa prokurátor v uznesení o zamietnutí sťažnosti z 28. apríla 2021 vôbec nezaoberal, čím konal arbitrárne, svojvoľne, a preto nezákonne.

Napriek tomu, že C.E. a výslovne uviedol, že trestného činu sa mal dopustiť on sám a rovnako aj obvinený, teda obaja boli C.E. označení za páchateľov trestného činu, vyšetrovateľ PZ po začatí trestného stíhania konal s C.E. ako so svedkom:

- 26. marca 2021 bol C.E. vypočutý v procesnej pozícii svedka;
- 29. marca 2021 bola vykonáva previerka výpovede C.E. na mieste v procesnej pozícii svedka;
- 29. marca 2021 bol C.E. opätovne vypočutý v procesnej pozícii svedka.

Tieto dôkazy (uvedené zápisnice o výsluchu svedka C.E.) sú procesne nepoužiteľné nielen pre porušenie tzv. zákazu výsluchu podľa 129 ods. 2 Trestného poriadku, ale aj preto, že osoby podozrivé zo spáchania trestného činu nemôžu byť nikdy vypočúvané ako svedkovia, nakoľko ich hmotnoprávne postavenie je od hmotnoprávneho postavenia svedka zásadne odlišné. Nikto nemôže byť svedkom vlastnej trestnej činnosti a nemôže byť v pozícii svedka nútený vypovedať pravdu o tom, čo mu je známe o trestnom čine a o páchateľovi alebo o okolnostiach dôležitých pre trestné konanie (§ 127 ods. 1 a nasl. Trestného poriadku), a to bez ohľadu na to, či sa daná osoba chce priznať alebo nie, lebo aj keď sa páchateľ trestného činu chce priznať, musí byť predtým zákonným spôsobom poučený, pričom takémuto procesnému postaveniu nezodpovedá procesné poučenie svedka.

Osoba, ktorá je totiž podozrivá zo spáchania stíhaného skutku (hmotnoprávne zo spáchania trestného činu), nemôže súčasne v jednom a tom istom trestnom konaní aj s poukazom na princíp „*nemo tenetur se ipsum accusare*“ (nikto nie je povinný obviňovať seba samého) a zásadu „*nikto nemá byť svedkom vo vlastnej veci*“ (nemo in propria causa testis esse debet) súčasne vystupovať ako svedok.

Z hľadiska hmotnoprávneho taktiež platí, že svedok je fyzická osoba odlišná od páchateľa, teda ide o osobu odlišnú od obvineného. To znamená, že osoba, voči ktorej existuje dôvodné podozrenie, že mala spáchať trestný čin, nemôže byť súčasne svedkom vo „vlastnej trestnej veci,“ keďže by tým súčasne zastávala dve

obsahovo odlišné a nezlučiteľné procesné postavenia. Teda ak je niekto páchatelom trestného činu, nikdy nemôže byť procesnoprávne ponímaný ako svedok.

Výsluch podozrivého ako svedka je výslovným a vypuklým obchádzaním Trestného poriadku, ktoré sa nesie celým trestným stíhaním obvineného a keďže procesný postup, ktorý v tejto veci zvolil vyšetrovateľ PZ, keď C.E. ako údajného páchatel'a trestného činu (podozrivého) vypočúval ako svedka, nemá oporu v zákone, nemožno ho potom vyhodnotiť inak, ako úkon vykonaný v rozpore so zákonom. Takéto nezákonne a procesne nepoužiteľné výpovede nemôžu tvoriť podklad pre vydanie uznesenia o vznesení obvinenia. Totiž aj v prípade vydania uznesenia o vznesení obvinenia, je potrebné skúmať konanie, ktoré predchádzalo vydaniu tohto procesného uznesenia, a to okrem iného i z pohľadu dodržania procesných ustanovení, predovšetkým § 2 ods. 1, ods. 10 a ods. 12 Trestného poriadku.

Trestný poriadok výslovne počíta aj s takou procesnou situáciou, že sa z inak podozrivej osoby zo spáchania trestného činu, môže stať svedok v trestnom konaní. Ide o právny inštitút „dočasné odloženie vznesenia obvinenia“ podľa § 205 Trestného poriadku, ktorý je procesno-právnym nástrojom umožňujúcim zákonným spôsobom dočasne zmeniť procesné postavenie osoby, ktorá by bola inak čelila obvineniu, na svedka, čo je prípustné realizovať iba za splnenia zákonných podmienok precizovaných v § 205 ods. 1 Trestného poriadku, pričom až momentom vyhotovenia záznamu o dočasnom odložení vznesenia obvinenia (s predchádzajúcim súhlasom prokurátora v prípade, ak taký úkon realizuje policajt) sa osoba podozrivá zo spáchania trestného činu stáva svedkom. (*viď uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 2 To 1/2012 zo dňa 21.08.2012, uverejnené v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod R 53/2013*). Vo veci obvineného tento postup dodržaný nebol.

Vyšetrovateľ PZ s prokurátor hrubým spôsobom úplne ignorujú, že v tejto trestnej veci nie je údajným páchatelom trestnej činnosti iba obvinený, ale údajným páchatelom trestnej činnosti je takisto aj C.E.. Avšak na podklade vyššie uvedeného je zrejmé, že jediným cieľom tohto trestného stíhania je inkriminovanie obvineného za súčasného zvyhodnenia kajúcnika C.E. na úkor obvineného.

Takýto spôsob vedenia trestného stíhania, keď orgány činné v trestnom konaní diferencovaným prístupom vytvoria priestor na to, aby z dvoch údajných páchatel'ov trestnej činnosti bol jeden páchatel' obvinený a odsúdený a naproti tomu orgány činné v trestnom konaní druhému páchatel'ovi (kajúcnikovi) vytvoria takú procesnú situáciu, ktorú môže tento kajúcnik využiť tak, že sa rozhodne potom, čo mu bude vznesené obvinenie, už ďalej nespolupracovať, čo vyústi do absolútnej dôkaznej núdze orgánov činných v trestnom konaní, je samo o sebe hrubým porušením spravodlivosti a súčasne aj porušením práva na spravodlivý proces na obvineného, nakoľko orgány činné v trestnom konaní nemôžu rezignovať zo svojej povinnosti postupovať v súlade s účelom § 1 Trestného poriadku tak, aby trestné činy boli náležite zistené, ich páchatelia (teda aj kajúcnici) boli podľa zákona spravodlivo potrestaní. Spôsob akým bolo doteraz vedené trestné stíhanie voči obvinenému, je výsledkom neprípustnej selektívnej (ne)spravodlivosti, ktorej sa orgány činné v trestnom konaní dopúšťajú, a ktorú orgány činné v trestnom konaní vytvárajú na úkor obvineného.

Svojvoľnosť a arbitrárnosť celého postupu je zvýraznená tým, že C.E. napriek tomu, že mal možnosť priznať sa k údajnému trestnému činu, ktorý je vyšetrovaný v tejto trestnej veci, už nepochybne skôr ako do úradného záznamu z 23. marca 2021, takto nikdy neučinil, a to ani napriek tomu, že mu takáto forma „spolupráce“ bola (nátlakom) ponúkaná ešte v novembri 2020.

V ďalšej časti návrhu poukázal na procesnú nepoužiteľnosť úradných záznamov, k čomu následne konštatoval, že v judikatúre tuzemských ako aj zahraničných najvyšších súdnych autorít je stabilne ustálený právny záver, že úradné záznamy spísané príslušníkmi PZ nie sú procesne prípustným a ani zákonným dôkazným prostriedkom v trestnom súdnom konaní, a preto nie je možné o ne oprieť ani obžalobu, či iné rozhodnutie prokurátora v prípravnom (trestnom) konaní. Rešpektujúc vnútroštátne právne predpisy je zrejmé, že úradné záznamy spísané orgánmi činnými v trestnom konaní nie sú dôkaznými prostriedkami ani podľa Trestného poriadku a ani podľa osobitného predpisu. Úradný záznam nemožno hodnotiť ako dôkazný prostriedok použiteľný v trestnom stíhaní osoby, keďže ide len o záznam postupu polície, ktorý má pre trestné stíhanie len povahu informácie.

Procesná nepoužiteľnosť úradných záznamov (najmä úradného záznamu prokurátora z 23. marca 2021) má v tejto veci význam najmä vo vzťahu k už vyššie namietanému spôsobu začatia trestného stíhania a spísania úradného záznamu prokurátorom o skutočnostiach nasvedčujúcich tomu, že mal byť spáchaný trestný čin, namiesto toho, aby prokurátor spísal s C.E. zápisnicu o trestnom oznámení, kde by ho musel poučiť zákonným spôsobom o zodpovednosti za uvedenie vedome nepravdivých údajov, vrátane následkov krivého obvinenia, a o povinnosti mlčanlivosti najmä podľa § 80 ods. 1 zákona o PZ, čo v rozpore so zákonom prokurátor nespravil, keď účelovo bezdôvodne obišiel zákonný postup podľa § 62 a § 196 Trestného poriadku.

Napriek tomu, že na C.E. ako príslušníka Policajného zboru (príslušníka NAKA) sa nepochybne vzťahoval a stále vzťahuje zákaz výsluchu podľa § 129 Trestného poriadku, prokurátor ho pri spisovaní úradného záznamu 23. marca 2021 vypočul v rozpore s § 196 ods. 2 v spojení s § 129 ods. 2 Trestného poriadku, nakoľko výsluch C.E. zachytený do úradného záznamu bol obsahovo a materiálne výsluchom ku skutočnostiam nasvedčujúcim, že C.E. spáchal trestný čin.

V ďalšej časti podaného návrhu namietol porušenie vyhlášky o tvorbe spisu orgánmi činnými v trestnom konaní a nesprávnosť vedenia vyšetrovacieho spisu, ktorá argumentácia nebola predmetom tohto prieskumu z dôvodu absencie zákonného podkladu.

V závere návrhu v celom rozsahu zotrval na podanom návrhu na postup podľa § 363 ods. 1 Trestného poriadku a súčasne navrhol, aby generálny prokurátor Slovenskej republiky podľa § 363 ods. 1, § 366 ods. 1, ods. 2, § 367 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku zrušil návrhom napadnuté rozhodnutia orgánov činných v trestnom konaní.

Doplnením zo 17. júna 2021 svoj návrh doplnil o znalecký posudok KEÚ PZ ČES: PPZ-KEU-SL-EXP-2021/966 z odboru prírodovedného skúmania a kriminalistickej identifikácie Slovenská Ľupča z 05. mája 2021.

V doplnení z 02. júla 2021 poukázal, okrem iného, na zápisnicu o výsluchu obvineného na Špecializovanom trestnom súde v Pezinku z 01. júla 2021 a zápisnice o výsluchoch svedka F.J. z 29. júna 2021, ktorý v celom rozsahu znegoval akékoľvek podozrenie, či motív, pre ktorý by sa mal obvinený dopustiť stíhaného skutku, svedka F.I. z 29. júna 2021, ktorý takisto znegoval podozrenie, že obvinený by sa mal dopustiť stíhaného skutku, nakoľko z jeho výpovede vyplynulo, že C.E. nedával žiadne pokyny, štandardne bol na nich kladený dôraz na spracovanie realizačného návrhu, čo mu pripadalo štandardné, nakoľko sa to dialo aj v iných konaniach. On osobne nebol požiadaný, aby realizačný návrh nejakým spôsobom upravil, realizačný návrh bol spracovaný na spoločnosť B. z toho dôvodu, lebo disponovali len listinnými podkladmi zo spoločnosti B., ktoré boli zaistené na 3. operatívnom oddelení na odbore Bratislava v akcii asi DOBYTKÁR, čo im výrazne napomohlo v dôkaznej situácii.

Po oboznámení sa s obsahom podaného návrhu a jeho príloh, v kontexte so súvisiacim spisovým materiálom, som zistil, že návrh obvineného na postup podľa § 363 ods. 1 a nasl. Trestného poriadku, podaný v zastúpení obhajcom E.F., bol podaný oprávnenou osobou podľa § 364 ods. 1 písm. a) Trestného poriadku a v zákonnej lehote uvedenej v ustanovení § 364 ods. 1 Trestného poriadku (okrem už vyššie uvedených doplnení).

Preskúmaním príslušných spisových materiálov som zistil, že právoplatným uznesením prokurátora o zamietnutí sťažnosti z 28. apríla 2021 bol porušený zákon v ustanovení § 193 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku a v konaní, ktoré jeho vydaniu predchádzalo, v ustanoveniach § 2 ods. 1, ods. 10, ods. 12, § 10 ods. 7 písm. b), § 62 ods. 2, § 119 ods. 1, ods. 3, § 196 ods. 1, ods. 2, § 199 ods. 1, ods. 2, § 200 ods. 4, § 206 ods. 1, § 230 ods. 1, ods. 2 písm. e), písm. i) Trestného poriadku, § 8, § 10 ods. 1, ods. 2, § 333 ods. 1, ods. 2 písm. b) Trestného zákona, a to v neprospech obvineného.

Týmito ustanoveniami Trestného poriadku a Trestného zákona sa vyšetrovateľ PZ a prokurátor v predmetnej trestnej veci dôsledne neriadili.

Preskúmaním príslušného spisového materiálu som dospel k záveru, že skutočnosti zadokumentované ku dňu vydania uznesenia o vznesení obvinenia z 13. apríla 2021, ktorým bolo podľa § 206 ods. 1 Trestného poriadku vznesené obvinenie proti obvinenému za skutok právne kvalifikovaný ako prečin podplácania podľa § 333 ods. 1, ods. 2 písm. b) Trestného zákona, nielenže dostatočne neodôvodňovali postup podľa § 206 ods. 1 Trestného poriadku vo vzťahu k osobe obvineného, ale dôkazy, z ktorých vyplynuli, neboli vykonané v súlade so zákonom.

Z predloženého vyšetrovacieho spisu bolo zistené, že trestné konanie aj v tejto trestnej veci bolo vedené na základe úradného záznamu prokurátora sp. zn. VII/4 Gn 97/21/1000 z 23. marca 2021 (ďalej len „úradný záznam z 23. marca 2021“) a záznamu vyšetrovateľa PZ z 24. marca 2021 (bez spisovej značky).

Podľa prílohy č. 7 k pokynu generálneho prokurátora Slovenskej republiky por. č. 3/2021 z 29. januára 2021 o vedení registrov a evidenčných pomôcok na Generálnej prokuratúre Slovenskej republiky sa v registri VII/4 Gn vedenom na Úrade špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky evidujú oznámenia o trestných činoch extrémistickej kriminality.

Z ustanovenia § 1 Trestného poriadku vyplýva, že postup orgánov činných v trestnom konaní a súdov upravuje Trestný poriadok, ktorý v § 2 ods. 1 ustanovuje, že nikto nemôže byť stíhaný ako obvinený inak než zo zákonných dôvodov a spôsobom, ktorý ustanovuje tento zákon. Toto ustanovenie je premietnutím zásady vyjadrenej v čl. 17 ods. 2 Ústavy slovenskej republiky do zákona o trestnom konaní.

Z obsahu úradného záznamu z 23. marca 2021, vyplynulo, že uvedeného dňa o 09.00 hod. bol z ÚVV Žilina na Úrad špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky predvedený C.E. na základe jeho žiadosti o stretnutie, pričom o 12.30 hod. uviedol, že je pripravený poskytnúť procesnú výpoveď do viacerých trestných konaní, aby ozrejmil svoju účasť na vyšetrovaných skutkoch, ako aj účasť iných osôb, ktoré sú už v rôznych procesných postaveniach.

Zároveň uviedol, že už bol vyťažovaný príslušníkmi ÚIS Bratislava a vo všetkých týchto konaniach je ochotný vypovedať, pričom išlo najmä o skutky tvoriace súčasť vyšetrovanej trestnej veci pod označením „Očistec“. Nakoľko ostatné veci uviedol pri vyťažovaní na ÚIS, tieto už jednotlivo neuvádzal, ale uviedol iba tie veci, ktoré považoval za najpodstatnejšie, pričom sa vyjadril, že chce uviesť predovšetkým konania, ktoré sa týkajú obvineného (C.D.).

Následne sa stručne vyjadril k jedenástim veciam, pričom pod bodom 2. boli na šiestich riadkoch uvedené stručné okolnosti ku skutku, ktorý je predmetom trestného stíhania vedeného pod ČVS:PPZ-111/NKA-ZA2-2021.

Na záver uviedol, že by chcel všetky finančné prostriedky, ktoré prijal v súvislosti s páchaním trestnej činnosti, vydať orgánom činným v trestnom konaní. Úradný záznam prokurátora obsahuje podpis pri mene C.E..

Zo záznamu vyšetrovateľa PZ z 24. marca 2021 vyplynulo, že vyšetrovateľ PZ 24. marca 2021 v súvislosti s preverovaním záznamu predloženého z Úradu špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky pod sp. zn. VII/4 Gn 97/21/1000, na základe žiadosti pracovnej skupiny „Očistec“ nazrel do vyšetrovacieho spisu vedeného na odbore Bratislava pod ČVS:PPZ-326/NKA-BA4-2020, z obsahu ktorého zistil, že je vedené trestné konanie vo veci pokračovacieho zločinu skrátene dane a poistného podľa § 276 Trestného zákona v súbehu so zločinom daňového podvodu podľa § 277a Trestného zákona, a to vo vzťahu k podozrivej spoločnosti B., a. s. , Bratislava, na ktorú malo byť prepojených asi 150 ďalších spoločností, pričom jednými z preverovaných spoločností budú aj spoločnosti C. a D., ktoré ešte neboli obsiahnuté v predloženom realizačnom návrhu, resp. v uznesení o začatí trestného stíhania z 19. novembra 2020.

Už z tejto obsahovej formulácie záznamu vyšetrovateľa PZ z 24. marca 2021 jasne vyplýva, že úradný záznam z 23. marca 2021 bol prokurátorom zaslaný, resp. odstúpený policajtom zaradeným v pracovnej skupine „Očistec“ za účelom preverenia skutočností v ňom uvedených.

V tejto súvislosti je potrebné dodať, že prokurátorovi, ani policajtovi nič nebráni v tom, aby si spísali záznam o poznatkoch získaných v súvislosti s podozrením z možného spáchania trestnej činnosti, avšak iba takto spísaný záznam nikdy nemôže slúžiť ako podklad pre začatie trestného stíhania, pretože nemá oporu v príslušných ustanoveniach Trestného poriadku, ale môže slúžiť iba ako podklad na tzv. operatívne preverenie získaných informácií a prípadné následné spracovanie podnetu na začatie trestného stíhania (realizačného návrhu), ktorý je relevantným podkladom na začatie trestného stíhania, a ktorý postup sa v praxi aj bežne uplatňuje.

Takýto postup zjavne obchádzajúci príslušné ustanovenia Trestného poriadku je o to zarážajúcejší, keď orgány činné v trestnom konaní mali k dispozícii osobu, ktorá im uvádzala skutočnosti o podozrení z možného spáchania trestného činu, a teda nič im nebránilo v tom, aby takúto osobu vypočuli v súlade s príslušnými ustanoveniami Trestného poriadku, po riadnom zákonnom poučení, pokiaľ teda mienili takéto podanie použiť ako podklad na začatie trestného stíhania.

Nakoľko aj v tomto prípade bolo zistené rovnaké procesné pochybenie v postupe pred začatím trestného stíhania, ku ktorému bolo stanovisko zaujaté v časti I. odôvodnenia tohto uznesenia, tohto sa v plnom rozsahu pridrižavam a v relevantnej časti naň odkazujem aj v súvislosti s procesným pochybením konštatovaným v časti II. odôvodnenia tohto uznesenia.

Vyšetrovateľ PZ v čase od začatia trestného stíhania 25. marca 2021 do vzniesenia obvinenia 13. apríla 2021 zabezpečil tieto pre vec podstatné dôkazy:

Ako svedkov vypočul C.E., F.E., F.F., F.G., vykonal previerku výpovede so svedkom C.E., zabezpečil spisový materiál vedený na 4. oddelení vyšetrovania odboru Bratislava NAKA P PZ pod ČVS:PPZ-326/NKA-BA4-2020 a pribral do konania znalca.

Odhliadnuc od už vyššie uvedeného a skonštatovaného pochybenia v postupe orgánov činných v trestnom konaní v štádiu pred začatím trestného stíhania, neuniklo pozornosti generálneho prokurátora Slovenskej republiky aj ďalšie procesné pochybenie v predmetnej trestnej veci.

Z predloženého spisového materiálu je zrejmé, že úkony trestného konania, vrátane vydania uznesenia o začatí trestného stíhania z 25. marca 2021, vykonával v danej trestnej veci vyšetrovateľ PZ služobne zaradený na Prezídium Policajného zboru, národnej kriminálnej agentúre, odbore Západ, 2. oddelení vyšetrovania v rozpore s § 200 ods. 4 Trestného poriadku v spojení s § 10 ods. 7 písm. b) Trestného poriadku, teda ako vecne nepríslušný policajt.

Podľa § 200 ods. 4 Trestného poriadku vyšetrovanie vykonáva policajt uvedený v § 10 ods. 7 písm. a) až c).

Podľa § 10 ods. 7 písm. b) Trestného poriadku sa policajtom na účely tohto zákona rozumie vyšetrovateľ Policajného zboru zaradený na Úrade inšpekčnej služby, ak ide o trestné činy príslušníkov ozbrojených bezpečnostných zborov a

nejde o trestné činy uvedené v písmene c); to platí, aj ak ide o trestné činy colníkov a nejde o trestné činy uvedené v písmene c).

Tak, ako z úradného záznamu z 23. marca 2021, aj z uznesenia o začatí trestného stíhania z 25. marca 2021, najmä z jeho skutkovej vety je zrejmé, že osobou podozrivou zo spáchania stíhanej trestnej činnosti bol aj príslušník Policajného zboru, a teda vecne príslušným na konanie bol s poukazom na § 10 ods. 7 písm. b) Trestného poriadku vyšetrovateľ Policajného zboru zaradený na Úrade inšpekčnej služby.

Trestný poriadok aj v takýchto prípadoch dovoľuje urobiť zmenu v príslušnosti policajta, a to výslovne postupom upraveným v § 230 ods. 2 písm. i) Trestného poriadku.

Podľa § 230 ods. 1 Trestného poriadku dozor nad dodržiavaním zákonnosti pred začatím trestného stíhania a v prípravnom konaní vykonáva prokurátor.

Podľa § 230 ods. 2 písm. i) Trestného poriadku je prokurátor pri výkone dozoru oprávnený urobiť opatrenie, aby vyšetrovanie alebo skrátené vyšetrovanie trestného činu príslušníka ozbrojeného bezpečnostného zboru vykonal policajt uvedený v § 10 ods. 7 písm. a), pričom pred urobením opatrenia si prokurátor vyžiada stanovisko riaditeľa Úradu inšpekčnej služby.

Z predloženého spisového materiálu vyplynulo, že prokurátor si v súlade s uvedeným zákonným ustanovením vyžiadal stanovisko riaditeľa Úradu inšpekčnej služby listom sp. zn. VII/1 Gv 41/21/1000-3 z 09. apríla 2021 a takýto súhlas bol riaditeľom Úradu inšpekčnej služby udelený 12. apríla 2021.

Následne prokurátor opatrením sp. zn. VII/1 Gv 41/21/1000 – z 12. apríla 2021 určil, že vyšetrovanie príslušníka ozbrojeného bezpečnostného zboru vykoná policajt uvedený v § 10 ods. 7 písm. a) Trestného poriadku, a teda až od uvedeného okamihu bol namiesto vecne príslušného vyšetrovateľa Úradu inšpekčnej služby príslušný na konanie v predmetnej trestnej veci vyšetrovateľ PZ, v danom prípade vyšetrovateľ PZ služobne zaradený na Prezídium Policajného zboru, národnej kriminálnej agentúre, odbore Západ, 2. oddelení vyšetrovania.

V kontexte uvedeného bolo nutné skonštatovať, že uznesenie o začatí trestného stíhania z 25. marca 2021 bolo vydané v rozpore s ustanovením § 200 ods. 4 Trestného poriadku v spojení s § 10 ods. 7 písm. b) Trestného poriadku, nakoľko ho vydal vecne nepríslušný policajt - vyšetrovateľ PZ bez splnenia zákonných požiadaviek na subjekt vedenia trestného stíhania, a teda aj následné procesné úkony (najmä výsluchy svedkov, preverka výpovede na mieste) boli vykonané vecne nepríslušným policajtom.

Trestný poriadok v ustanovení § 10 ods. 7 presne určuje, ktorý policajt je príslušný na konanie o určitých tam uvedených trestných činoch, alebo proti určitým, tam uvedeným subjektom trestného konania (páchateľom), pričom možné výnimky z takto vymedzenej príslušnosti medzi jednotlivými policajtmi upravuje vo svojich následných ustanoveniach (napr. už vyššie uvedené ustanovenie § 230 ods. 2 písm. i) Trestného poriadku).

Už samotná skutočnosť, že uznesenie o začatí trestného stíhania z 25. marca 2021 vydal vecne nepríslušný policajt, teda nepríslušný orgán, má za následok jeho nezákonnosť a odôvodňuje jeho zrušenie.

Vyššie konštatované pochybenia spôsobujú, že v čase vydania uznesenia o vznesení obvinenia z 13. apríla 2021 vyšetrovateľ PZ (v tom čase už príslušný na konanie), nedisponoval žiadnym relevantným a zákonne získaným dôkazom, ktorý by dostatočne odôvodňoval podozrenie, že skutok konštatovaný v skutkovej vete uznesenia o vznesení obvinenia z 13. apríla 2021 mohol spáchať obvinený, nakoľko na dôkazy zadovážené a vykonané vecne nepríslušným policajtom v čase od 25. marca 2021 do 12. apríla 2021 nemožno prihliadať z dôvodu ich absolútnej nezákonnosti, riadiac sa aj v tomto prípade všeobecnou právnou zásadou, že z nepráva nemôže vzniknúť právo (ex iniuria ius non oritur), teda že z porušenia právnych predpisov nemožno vyvodzovať vznik práva.

Takýto svojvoľný postup vyšetrovateľa PZ spočívajúci v prisvojení si oprávnení zákonom určených a priznaných inému orgánu, na ktorý nedostatok nereflektoval ani prokurátor, a tento nevedno prečo akceptoval, nie je možné prehliadať a tolerovať, pričom takéto ignorovanie zákona hraničí s neospravedlniteľnou svojvôľou, ba až so zneužívaním právomoci verejného činiteľa.

Pokiaľ by zákonodarca nemal zámer, aby o konkrétnej trestnej činnosti alebo o trestných činoch vybraných špeciálnych subjektov konali a rozhodovali v zákone na to konkrétne určené orgány, neupravoval by špeciálne príslušnosť policajta v už vyššie uvedenom ustanovení § 10 ods. 7 Trestného poriadku, ale vo vzťahu k príslušníkom Policajného zboru by ponechal iba všeobecný pojem vyšetrovateľ PZ a poverený príslušník PZ, bez ohľadu na ich zaradenie na konkrétnom útvere Policajného zboru.

V tejto súvislosti poukazujem aj na ustanovenie § 4a ods. 1 zákona č. 171/1993 Z. z. o Policajnom zbore v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o PZ“), podľa ktorého sa zriaďuje Úrad inšpekčnej služby, ktorý je osobitnou súčasťou Policajného zboru s pôsobnosťou pre celé územie Slovenskej republiky, na odhaľovanie, vyšetrovanie a skrátené vyšetrovanie trestných činov príslušníkov ozbrojených bezpečnostných zborov. V pôsobnosti Úradu inšpekčnej služby je aj vyšetrovanie a skrátené vyšetrovanie trestných činov colníkov.

Nad rámec už konštatovaných zistených procesných pochybení, aj v tejto trestnej veci je potrebné tiež uviesť, že závery prijaté v časti I. odôvodnenia tohto uznesenia v súvislosti s výpoveďami spolupracujúcich svedkov (kajúcnikov), je možné primerane prijať aj vo vzťahu k trestnej veci rozoberanej v časti II. odôvodnenia tohto uznesenia. O to viac, že obvinenie proti obvinenému bolo v tejto trestnej veci primárne založené na výpovedi iba jedného spolupracujúceho svedka (kajúcnika) C.E., ktorý jediný mal priamo usvedčovať obvineného zo spáchania skutku uvedeného v uznesení o vznesení obvinenia z 13. apríla 2021.

Ako už bolo uvedené vyššie, aj takýto dôkaz je síce prípustný, ale treba ho vyhodnocovať s osobitnou starostlivosťou a slúži skôr na logické odôvodňovanie pri skutkových dedukciách v konaní preukazovaných inými priamymi dôkazmi.

Výpoveď svedka C.E. vyšetrovateľ PZ nepodrobil kritickej preverke a verifikácii, a to minimálne aj v kontexte mediálne známej skutočnosti, že zo strany C.E. bolo podané trestné oznámenie aj na prokurátorov Úradu špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky v súvislosti s nátlakom na jeho osobu, ktoré následne v období, v ktorom začal vypovedať o možnej trestnej činnosti iných osôb vrátane obvineného, tiež podľa mediálne známych informácií poprel a dotknutým prokurátorom Úradu špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky sa ospravedlnil. Je otázne, prečo k uvedenému ospravedlneniu prokurátorom Úradu špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky došlo zo strany C.E. zrovna v ten istý deň ako bol spísaný úradný záznam z 23. marca 2021. Na základe čoho vyšetrovateľ PZ dospel k záveru, že k takémuto „ľudskému“ zlyhaniu zo strany kajúcnika C.E. nemohlo dôjsť aj v tomto prípade, nevyplynulo zo žiadnych skutočností zadokumentovaných vo vyšetrovacom spise.

Ďalšou skutočnosťou, ktorá mala vyšetrovateľa PZ viesť k zvýšenej obozretnosti a opatrnosti pri posudzovaní vierohodnosti výpovede svedka C.E., boli aj informácie týkajúce sa jeho zdravotného stavu, z ktorých vyplynulo, že od vzatia do väzby 06. decembra 2020 bol opakovane riešený psychiatrom so závermi „adaptačná porucha“, bola uňho iniciovaná liečba a následne aj hospitalizácia, pri konštatovaní zachovania kritického myslenia s dominujúcou depresívnou náladou, bez bludov, s pripustením konfúzie bludov a živých snov, pričom hospitalizácia bola ukončená bez zmeny základnej diagnózy – adaptačná porucha s rizikom ohrozenia seba a psychosomatizácie.

Navyše je potrebné poukázať aj na najzávažnejšie rozpory vo výpovediach spolupracujúceho svedka C.E., vykonaných do vydania uznesenia o vznesení obvinenia z 13. apríla 2021, ako aj na ich rozpory s ďalšími dôkazmi, pri riadnom vyhodnotení ktorých by orgány činné v trestnom konaní minimálne vykonali ďalšie dôkazy za účelom ich odstránenia, a až následne, v prípade rozptýlenia týchto pochybností a rozporov, mohli postupovať podľa § 206 Trestného poriadku, samozrejme za predpokladu zachovania zákonnosti v postupe pred začatím trestného stíhania.

Ešte predtým, pre ilustráciu, poukážem aj na fakt, že v úradnom zázname z 23. marca 2021, ktorý nemá žiadnu procesnú hodnotu, sú uvádzané tri spoločnosti, ktoré mali byť predmetom záujmu obvineného, a to C., E. a D. V následných svedeckých výpovediach C.E. uvádza tieto spoločnosti - 26. marca 2021 spoločnosti C. a D., 29. marca 2021 spoločnosti C. a D. (aj to na základe poslednej sugestívnej otázky vyšetrovateľa PZ, v ktorej mu tieto spoločnosti najskôr vymenuje) a 06. mája 2021 spoločnosti C., D. a F.

Už z uvedenej ilustrácie vyplýva nekonzistentnosť výpovedí svedka C.E., a to najmä vo vzťahu k spoločnostiam, o ktoré mal mať obvinený záujem.

Poukazujem aj na ďalšie rozpory, najmä:

- vo vzťahu k prevzatej finančnej hotovosti od obvineného, keď vo výpovedi z 26. marca 2021 uviedol sumu 10.000 € pozostávajúcu z bankoviek v nominálnej hodnote 100 €, s ktorou nijako nenarábal, a následne vo výpovedi z 29. marca 2021 (teda tri dni po predchádzajúcej výpovedi, v ktorej tvrdil, že peniaze odložil a nijako

s nimi nenarábal) už uvádza, že z tejto sumy bolo „spotrebovaných“ 200 € (jedna bankovka roztrhnutá na polovicu a jedna použitá), pričom modifikoval aj nominálnu hodnotu bankoviek, z ktorých mala pozostávať suma 10.000 €, a to na bankovky v nominálnej hodnote 50 € a 100 €, a to po tom, čo v priebehu previerky výpovede na mieste 29. marca 2021 (vykonanej pred výsluchom) bola zistená hotovosť iba v sume 9.800 € pozostávajúca z bankoviek v nominálnej hodnote 50 € a 100 €, ktorý rozpor nevedel relevantne vysvetliť,

- svedok C.E. vo výpovedi z 26. marca 2021 uviedol, že o záujme obvineného o spoločnosť C. povedal F.E., vo výpovedi zo 06. mája 2021 uviedol aj F.F., čo však obidvaja svedkovia popreli, o záujme obvineného o tieto spoločnosti vedomosť nemali; rovnako nemali vedomosť ani o stíhanej korupčnej trestnej činnosti, ku ktorej sa nevedeli vyjadriť,

- svedok C.E. vo výpovedi z 26. marca 2021 uviedol, že vo vzťahu k spoločnosti C. mali zmapované podozrenie zo skrátenia dane v sume 4,5 mil. €, čo však neuvádzal ani svedok F.F., ani svedok F.G., ktorí uvedený prípad realizovali, ale naopak uviedli, že k spoločnosti C. nemali zabezpečené a vyhodnotené všetky podklady,

- svedok C.E. vo výpovedi z 26. marca 2021 uviedol, že pri tom, ako F.F. s F.G. písali realizačný návrh, poprosil F.F., aby firmy C. a D. nedával do realizačného návrhu, že to bude predmetom ďalšieho konania, čo však svedok F.F. nepotvrdil, s takouto požiadavkou ho C.E. neoslovil, k spoločnosti D. uviedol iba toľko, že táto tiež bola v kontrolných výkazoch medzi firmami, ktoré obchodovali so spoločnosťou B. a k spoločnosti C. v súvislosti s predmetnou vecou uviedol, že po tom, čo boli vyťažiť a prevziať podklady od pána F.J. zo spoločnosti C., stretli sa s C.E. a povedali mu, že to prezrú, a potom sa rozhodnú, čo ďalej, a ako následne vyhodnocovali kontrolné výkazy, pričom ešte nemali vyhodnotené reklamné veci od F.J., mali už rozrobený realizačný návrh, kedy mu raz medzi rečou C.E. povedal, aby najskôr preverili dokumenty vydané pánom F.J., a potom sa rozhodnú, čo ďalej s touto spoločnosťou, pričom vtedy sa aj trochu pozastavil nad tým, že prečo to majú najprv preverovať (poznámka: nevedno, prečo sa svedok nad týmto pozastavil, keď aj on sám skonštatoval, že najprv prezrú podklady, ktoré im vydal F.J. a na základe toho rozhodnú čo ďalej, a toto prezentoval aj C.E.).

Aj v tomto prípade, ako už bolo skonštatované v časti I. odôvodnenia tohto uznesenia, výsluch C.E. v dňoch 26. a 29. marca 2021, o ktorom mal vyšetrovateľ PZ už od začiatku vedomosť, že aj on sám je páchatelom ním uvádzanej trestnej činnosti, v procesnom postavení svedka, je procesne nesprávny.

V prípade výsluchu C.E. nešlo totiž o výsluch takého svedka, o ktorom by vyšetrovateľ PZ nemal v čase jeho vykonania vedomosť o tom, že ním takto vypočúvaná osoba je aj páchatelom skutku, ako tomu bežne býva v prípadoch trestných konaní, kedy identita páchatela trestného činu nie je orgánom činným v trestnom konaní známa, ale túto odhalia až pri postupnom vykonávaní dokazovania, v priebehu ktorého vypočujú ako svedka aj túto podozrivú osobu, ktorej výpoveď je však v ďalšom priebehu trestného konania procesne irelevantná, nepoužiteľná. V danom prípade však bola procesná situácia diametrálne odlišná, nakoľko vyšetrovateľ PZ už od začiatku disponoval vedomosťou, že C.E. je sám páchatelom vyšetrovanej trestnej činnosti.

Ako už bolo uvedené vyššie, Trestný poriadok obsahuje inštitút „dočasného odloženia vzniesenia obvinenia“ podľa § 205 Trestného poriadku, ktorým možno dočasne zmeniť procesné postavenie podozrivej osoby na svedka o „vlastnej“

trestnej činnosti, ktorý postup je možný až po vyhotovení záznamu podľa § 205 ods. 2 Trestného poriadku, pričom z predloženého spisového materiálu vyplýva, že záznam vyšetrovateľa PZ podľa § 205 ods. 2 Trestného poriadku vo vzťahu k osobe C.E. bol vyhotovený až 09. apríla 2021. V ostatnom primerane odkazujem na argumentáciu uvedenú v časti I. odôvodnenia tohto uznesenia.

Znaleckému skúmaniu boli podrobené bankovky vydané 29. marca 2021 C.E., pričom zo záverov znaleckého posudku KEÚ PZ ČES: PPZ-KEU-SL-EXP-2021/966 z 26. júla 2021 z odboru prírodovedného skúmania a kriminalistickej identifikácie Slovenská Ľupča vyplynula zhoda DNA profilu iba s osobou C.E..

Z ustanovenia § 119 ods.1 Trestného poriadku vyplýva, že v trestnom konaní treba dokazovať, okrem iných, najmä kto tento skutok spáchal a z akých pohnútok, teda aký mal k svojmu konaniu motív.

Z obsahu skutku, ako je vymedzený v uznesení o vznesení obvinenia z 13. apríla 2021 vyplynulo, že obvinený sa mal dopustiť korupčnej trestnej činnosti v súvislosti s tým, že príslušníka PZ „...opakovane požiadal o informáciu, či NAKA P PZ v súvislosti so spoločnosťou B., a. s.,preveruje aj spoločnosť C., ... a D.,s tým, či je možné, aby tieto spoločnosti boli vynechané z realizačného návrhu v súvislosti s preverovaním uvedenej daňovej trestnej činnosti s príslubom, že „keď to tak bude, niečo pošle“, na čo C.E. oslovil kolegov, ktorí...rozpracovávali uvedený prípad spol. B., a. s., s požiadavkou, aby nateraz do realizačného návrhu k začatiu trestného stíhania neuvádzali spoločnosti C., s čím súhlasili, a takto aj postupovali....kde v presne nezistený deň v mesiaci november 2020 sa C.E. dostavil do kancelárie riaditeľa Slovenskej informačnej služby C.D., ktorému uvedené tlmočil, za čo mu C.D., odovzdal obálku s finančnou hotovosťou v celkovej výške 10.000 Eur, ktorú C.E. prevzal a hotovosť v plnej výške si ponechal.“

Nedá sa neuviesť, že v súvislosti s takto naformulovanou skutkovou vetou vyvstáva otázka, či sa aj príslušníci PZ, ktorí rozpracovávali prípad podozrivej spoločnosti B., a. s., nedopustili protiprávneho konania, keď napriek tomu, že mali disponovať dostatočným množstvom dôkazov proti spoločnosti C., túto vedome, i keď na požiadanie nadriadeného, ktorej požiadavke nemuseli, a pokiaľ bola v skutočnosti prednesená, ani nemali vyhovieť, nezahrnuli do realizačného návrhu, ktorý, ako vyplynulo z predloženého spisového materiálu, bol podkladom pre začatie trestného stíhania v trestnej veci evidovanej pod ČVS:PPZ-326/NKA-BA4/2020.

Ako už bolo viackrát uvádzané, realizačný návrh je tým mimodôkazným prostriedkom, resp. podnetom, na základe ktorého je možné začať trestné stíhanie, nakoľko je výsledkom tzv. operatívnej činnosti príslušníkov Policajného zboru, vykonávanej v zmysle príslušných právnych predpisov.

Skutočnosť, že by aj už vyššie uvedená spoločnosť C., nebola zahrnutá do realizačného návrhu, v žiadnom prípade automaticky neznamena, že voči nej (za predpokladu, že v skutočnosti došlo k spáchaniu trestnej činnosti či už zo strany tejto spoločnosti alebo jej zástupcov) nie je možné vyvodiť, resp., že voči nej vôbec nebude vyvodená trestná zodpovednosť, naviac za situácie, keď už na základe realizačného návrhu, ktorý sa týkal podozrenia z daňovej trestnej činnosti, kde do reťazca fiktívneho obchodovania mala byť zapojená aj uvedená spoločnosť C., bolo

začaté trestné stíhanie, a teda prípadná trestná činnosť tejto spoločnosti do realizačného návrhu nezahrnúť, je v rámci tohto trestného stíhania ľahko odhaliteľná minimálne z príslušných daňových podkladov, alebo z výsledkov znaleckého dokazovania.

Preto by takýto motív konania obvineného postrádal elementárne základy logiky, nakoľko takto prezentovanou požiadavkou v žiadnom prípade nemohol dosiahnuť (teda pokiaľ to malo byť motívom jeho konania), aby voči spoločnosti C., nebola vyvodená prípadná trestnoprávna zodpovednosť.

Rozporný je aj cieľ, ktorý sa mal touto požiadavkou obvineného sledovať, vyjadrený v skutkovej vete uznesenia o vznesení obvinenia z 13. apríla 2021, keď na jednej strane je konštatované „nezaradenie“ (teda ani do budúcnosti) uvedenej spoločnosti do realizačného návrhu, a na strane druhej sa súčasne prezentuje požiadavka „nateraz“ nezaraďovať spoločnosť C., do realizačného návrhu, čo by sa už absolútne priečilo základným atribútom logiky, keď by mal byť úplatok ponúknutý za niečo, čo nemá priniesť žiadny trvalý výsledok v podobe nestíhatelnosti, ale iba akejsi „dočasnej“ nestíhatelnosti.

Záverom je nutné skonštatovať, že pri posudzovaní, či konkrétny skutok napĺňa skutkovú podstatu určitého trestného činu, sa vyžaduje, aby boli súčasne naplnené všetky nielen formálne znaky skutkovej podstaty príslušného trestného činu, teda subjekt, subjektívna stránka, objekt, objektívna stránka, ale pri prečinoch aj materiálny znak, ktorým je vyjadrený stupeň závažnosti činu. Pri absencii ktoréhokoľvek zákonného znaku nemôže ísť o trestný čin.

Podľa § 8 Trestného zákona trestný čin je protiprávny čin, ktorého znaky sú uvedené v tomto zákone, ak tento zákon neustanovuje inak.

Podľa § 9 Trestného zákona trestný čin je prečin a zločin.

Podľa § 10 ods. 1 Trestného zákona prečin je

- a) trestný čin spáchaný z nedbanlivosti alebo
- b) úmyselný trestný čin, za ktorý tento zákon v osobitnej časti ustanovuje trest odňatia slobody s hornou hranicou trestnej sadzby neprevyšujúcou päť rokov.

Podľa § 10 ods. 2 Trestného zákona nejde o prečin, ak vzhľadom na spôsob vykonania činu a jeho následky, okolnosti, za ktorých bol čin spáchaný, mieru zavinenia a pohnútku páchatel'a je jeho závažnosť nepatrná.

Podľa § 333 ods. 1 Trestného zákona kto inému v súvislosti s obstarávaním vecí všeobecného záujmu priamo alebo cez sprostredkovateľa poskytne, ponúkne alebo sľúbi úplatok, alebo z tohto dôvodu poskytne, ponúkne alebo sľúbi úplatok inej osobe, potrestá sa odňatím slobody na šesť mesiacov až tri roky.

Podľa § 333 ods. 2 písm. b) Trestného zákona odňatím slobody na dva roky až päť rokov sa páchatel' potrestá, ak spácha čin uvedený v odseku 1 voči verejnému činiteľovi.

Ako to vyplýva z ustanovenia § 8 Trestného zákona, trestný čin je protiprávny čin, ktorého znaky sú uvedené v tomto zákone, ak tento zákon neustanovuje inak. Pre naplnenie znakov trestného činu musia byť splnené dve podmienky - musí ísť o protiprávny čin a jeho znaky musia byť uvedené v Trestnom zákone. Zároveň však Trestný zákon nesmie „ustanovovať inak“. Teda o trestný čin nepôjde i v prípade naplnenia znakov trestného činu, ak Trestný zákon uvádza, že za určitých podmienok nejde o trestný čin.

Pojem „inak“ zákon ustanovuje, okrem iných, aj v § 10 ods. 2 Trestného zákona, podľa ktorého nejde o prečin, ak vzhľadom na spôsob vykonania činu a jeho následky, okolnosti, za ktorých bol čin spáchaný, mieru zavinenia a pohnútku páchatel'a je jeho závažnosť nepatrná. V tomto ustanovení je zakotvená výnimka z formálneho chápania trestných činov, a to len vo vzťahu k prečinu. V citovanej zákonnej úprave sa ustanovuje pri protiprávnom čine, ktorý formálne napĺňa znaky prečinu, že nepôjde o prečin, ak je jeho závažnosť nepatrná.

Závažnosť činu predstavuje materiálny korektív týkajúci sa výlučne protiprávnych činov, ktoré vykazujú znaky prečinu. Má napomôcť odlíšiť priestupky od prečinov. Závažnosť určitého protispoločenského konania býva spravidla deliacou čiarou medzi trestným činom a priestupkom.

Trestný čin podplácania podľa § 333 ods. 1, ods. 2 písm. b) Trestného zákona je aj v jeho kvalifikovanej skutkovej podstate prečinom, pretože podľa § 10 ods. 1 písm. b) Trestného zákona prečinom je aj úmyselný trestný čin, za ktorý tento zákon v osobitnej časti ustanovuje trest odňatia slobody s hornou hranicou trestnej sadzby neprevyšujúcou 5 rokov. V zásade sa predpokladá, že čin, ktorý vykazuje znaky uvedené v osobitnej časti Trestného zákona je aj protiprávny, pokiaľ však ide o prečiny, je na vyvodenie trestnej zodpovednosti tiež nevyhnutné, aby závažnosť tohto protiprávneho činu bola vyššia ako nepatrná. Ak nie je naplnený aj tento materiálny korektív, nepôjde o prečin, a preto vyvodenie trestnej zodpovednosti voči páchatel'ovi nie je možné.

Na posúdenie závažnosti určitého protispoločenského konania majú vplyv a závažnosť prečinu určujú nasledovné skutočnosti:

- a) spôsob vykonania činu a jeho následky,
 - b) okolnosti, za ktorých bol čin spáchaný (pôjde najmä o poľahčujúce a priťažujúce okolnosti - ustanovenia § 36 a § 37 Trestného zákona),
 - c) miera zavinenia a pohnútky páchatel'a,
- pričom ide o taxatívny výpočet skutočností ovplyvňujúcich závažnosť prečinu.

Kritériá, pomocou ktorých sa určuje závažnosť prečinov, sa netýkajú všetkých štyroch znakov skutkovej podstaty trestného činu. Tieto kritériá sa netýkajú subjektu trestného činu, čím sa zvyrazňuje rovnosť všetkých pred zákonom, pričom niektoré okolnosti týkajúce sa osoby sú vyjadrené v priťažujúcich a poľahčujúcich okolnostiach. Objekt trestného činu je daný priamo zákonom a je v podstate rovnaký pre všetky konkrétne prečiny v jednotlivých skutkových podstatách, preto netreba osobitne hodnotiť ani toto kritérium. Na druhej strane kritériá týkajúce sa konania a následku, t. j. objektívna stránka, a tiež miery zavinenia, prípadne pohnútky, t. j. subjektívna stránka, sú také rôzne a premenlivé, že pomocou nich možno v konkrétnom prípade dostatočne rozlíšiť stupeň závažnosti spáchaného prečinu, resp.

činu vykazujúceho znaky prečinu. Spôsob vykonania činu zahŕňa druh a povahu konania, ako aj použité prostriedky. Pod pojmom následok sa nemá na mysli len primárny následok v podobe porušenia alebo ohrozenia chráneného záujmu, ale aj ohrozenie a porušenie ďalších náhodných vedľajších objektov. Miera zavinenia môže znamenať najmä vyššiu závažnosť úmyslu oproti nedbanlivosti a tiež priameho úmyslu oproti nepriamemu úmyslu (ustanovenia § 15 a § 16 Trestného zákona). Takisto vopred uvážení úmysel je ťažší než úmysel bezprostredne daný. Pri určovaní závažnosti má dôležitý význam aj pohnútko.

Závažnosť prečinu musí byť zvažovaná pri rozhodovaní o každom čine vykazujúcom formálne znaky prečinu obligatórne, teda nie je na ľubovôli orgánu činného v trestnom konaní, či bude závažnosť prečinu v konkrétnom prípade zvažovať, alebo nie. Všetky okolnosti dôležité z hľadísk uvedených v § 10 ods. 2 Trestného zákona je nutné nielen zisťovať, ale tiež ich objektívne hodnotiť, pričom toto hodnotenie v podobe uvedenia, či a do akej miery tá či oná okolnosť zvyšuje alebo znižuje závažnosť prečinu, musí byť vždy zachytené aj v odôvodnení konkrétného rozhodnutia.

Po preskúmaní napadnutého uznesenia o vznesení obvinenia z 13. apríla 2021 možno dospieť k záveru, že vyšetrovateľ PZ pri rozhodovaní o tomto konkrétnom skutku vykazujúcom formálne znaky prečinu podplácania podľa § 333 ods. 1, ods. 2 písm. b) Trestného zákona, s poukazom na obligatórne zvažovanie a hodnotenie skutočností významných pre určenie závažnosti prečinu podľa § 10 ods. 2 Trestného zákona, nepostupoval ani v súlade s vyššie uvedeným zákonným ustanovením, a aj preto je jeho rozhodnutie nepreskúmateľné a nezákonné.

Takéto podstatné a závažné nedostatky uznesenia o vznesení obvinenia z 13. apríla 2021 (formálne a materiálne), ktoré neimplikuje všetky zákonom vyžadované náležitosti, by nebolo možné konvalidovať ani prípadným následným rozhodnutím prokurátora vydaným v sťažnostnom konaní, k čomu ale v danom prípade nedošlo.

Obdobný nedostatok možno konštatovať aj vo vzťahu k uzneseniu o vznesení obvinenia z 11. marca 2021 v spojení s uznesením o zamietnutí sťažnosti z 20. apríla 2021, ktoré sú bližšie uvedené v časti I. odôvodnenia tohto uznesenia.

S poukazom na uvedené tak možno uzavrieť, že postup vyšetrovateľa PZ už v čase začatia trestného stíhania a následne vo svojom súhrne ako celok, bol (a je) nezákonný, a preto bolo potrebné jeho uznesenie o začatí trestného stíhania z 25. marca 2021 ako aj uznesenie o vznesení obvinenia z 13. apríla 2021 ako nezákonné zrušiť.

Na vyššie uvedené procesné pochybenia vyšetrovateľa PZ nereflektoval zákonným spôsobom ani prokurátor v rámci výkonu svojich dozorových oprávnení upravených v ustanovení § 230 Trestného poriadku, a ani v sťažnostnom konaní, a teda aj jeho uznesenie o zamietnutí sťažnosti z 28. apríla 2020 bolo vydané v rozpore s ustanovením § 193 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku, a preto bolo potrebné predmetné uznesenie prokurátora ako nezákonné zrušiť.

III.

Vyšetrovateľ Prezídia Policajného zboru, národnej kriminálnej agentúry, odboru Západ, 2. oddelenia vyšetrovania (ďalej len „vyšetrovateľ PZ“) uznesením ČVS:PPZ-111/NKA-ZA2-2021 z 23. apríla 2021 podľa § 21 ods. 3 Trestného poriadku (per analogiam) s poukazom na § 18 ods. 1 Trestného poriadku spojil na spoločné konanie trestnú vec obvineného C.D., stíhaného uznesením vyšetrovateľa odboru Západ národnej kriminálnej agentúry Prezídia Policajného zboru podľa § 206 ods. 1 Trestného poriadku z 13. apríla 2021 pod ČVS: PPZ-111/NKA-ZA2-2021 za prečin podplácania podľa § 333 ods. 1, ods. 2 písm. b) Trestného zákona, na skutkovom základe uvedenom vo výrokovej časti predmetného uznesenia s trestnou vecou obvinených: 1.) C.D., stíhaného uznesením vyšetrovateľa odboru Bratislava národnej kriminálnej agentúry Prezídia Policajného zboru podľa § 206 ods. 1 Trestného poriadku z 11. marca 2021 pod ČVS: PPZ-23/NKA-BA2-2021 za zločin prijímania úplatku podľa § 329 ods. 1, ods. 2 Trestného zákona, zločin zneužívania právomoci verejného činiteľa podľa § 326 ods. 1 písm. a), ods. 2 písm. c) Trestného zákona s poukazom na § 140 písm. a) Trestného zákona a za prečin ohrozenia dôvernej skutočnosti a vyhradenej skutočnosti podľa § 353 ods. 1 Trestného zákona, a 2.) B.G. stíhaného uznesením vyšetrovateľa odboru Bratislava národnej kriminálnej agentúry Prezídia Policajného zboru podľa § 206 ods. 1 Trestného poriadku z 11. marca 2021 pod ČVS: PPZ- 23/NKA-BA2-2021 za prečin podplácania podľa § 333 ods. 1, ods. 2 písm. b) Trestného zákona, na skutkovom základe uvedenom vo výrokovej časti predmetného uznesenia s tým, že spoločné konanie o všetkých skutkoch všetkých obvinených bude ďalej vedené na odbore Západ národnej kriminálnej agentúry Prezídia PZ pod ČVS: PPZ-111/NKA-ZA2- 2021 (ďalej len uznesenie o spojení vecí z 23. apríla 2021).

Proti uzneseniu vyšetrovateľa PZ o spojení vecí z 23. apríla 2021 podal obvinený C.D. (ďalej len „obvinený“) prostredníctvom zvoleného obhajcu E.F., sťažnosť, ktorú prokurátor Úradu špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky (ďalej len „prokurátor“) uznesením sp. zn. VII/1 Gv 41/21/1000-39 z 13. mája 2021 podľa § 193 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku (ďalej len uznesenie o zamietnutí sťažnosti z 13. mája 2021“) ako nedôvodnú zamietol.

Uznesenie vyšetrovateľa PZ o spojení vecí z 23. apríla 2021 v spojení s uznesením prokurátora o zamietnutí sťažnosti z 13. mája 2021 nadobudlo právoplatnosť 13. mája 2021.

Generálnej prokuratúre Slovenskej republiky bol 26. mája 2021 doručený návrh obvineného z 26. mája 2021, podaný v zastúpení obhajcom E.F., ktorým sa domáhal zrušenia napadnutého uznesenia o spojení vecí z 23. apríla 2021, ako aj uznesenia o zamietnutí sťažnosti z 13. mája 2021, čo podrobne odôvodnil v podanom návrhu.

S poukazom na ustanovenie § 366 ods. 2 Trestného poriadku, nakoľko týmto uznesením bolo zrušené právoplatné uznesenie o vznesení obvinenia z 11. marca 2021 v spojení s uznesením o zamietnutí sťažnosti z 20. apríla 2021, ako aj právoplatné uznesenie o vznesení obvinenia z 25. marca 2021 v spojení s uznesením o zamietnutí sťažnosti z 28. apríla 2021, bolo potrebné zrušiť aj uznesenie o spojení vecí z 23. apríla 2021, ktoré na uvedené zrušené rozhodnutia

obsahovo nadväzovalo a vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo ich zrušením, stratilo svoj podklad.

IV.

V závere v súvislosti s namietaným zbavovaním mlčanlivosti v stručnosti uvádzam nasledovné.

Podľa čl. 152 ods. 4 Ústavy SR výklad a uplatňovanie ústavných zákonov, zákonov a ostatných všeobecne záväzných právnych predpisov musí byť v súlade s touto ústavou.

Podľa čl. 2 ods. 2 Ústavy SR štátne orgány môžu konať iba na základe ústavy, v jej medziach a v rozsahu a spôsobom, ktorý ustanoví zákon.

Podľa čl. 2 ods. 3 Ústavy SR každý môže konať, čo nie je zákonom zakázané, a nikoho nemožno nútiť, aby konal niečo, čo zákon neukladá.

Pramene práva v okolnostiach danej veci sú zákon č. 46/1993 Z. z. o Slovenskej informačnej službe v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o SIS“), zákon o PZ a zákon č. 215/2004 Z. z. o ochrane utajovaných skutočností a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov, ktorý upravuje nakladanie s utajovanými skutočnosťami (ďalej len „zákon o ochrane utajovaných skutočností“).

Každý orgán verejnej moci, ktorý interpretuje a aplikuje ktorýkoľvek všeobecne záväzný právny predpis, má povinnosť vykonať interpretáciu a aplikáciu všeobecne záväzného právneho predpisu spôsobom zodpovedajúcim jeho výkladu a uplatniť ho podľa požiadaviek článku 1 ods. 1 Ústavy SR určených na interpretáciu a aplikáciu práva v materiálnom právnom štáte, teda tak, aby ustanovenia, ktoré navzájom súvisia, lebo sa týkajú totožného predmetu právnej úpravy, vysvetlil v ich vzájomnej súvislosti.

Podľa § 1 ods. 2 zákona o SIS Informačná služba je štátnym orgánom Slovenskej republiky, ktorý plní úlohy vo veciach ochrany ústavného zriadenia, vnútorného poriadku, bezpečnosti štátu a ochrany zahraničnopolitických a hospodárskych záujmov štátu v rozsahu vymedzenom týmto zákonom. Vo svojej činnosti sa spravuje ústavou, ústavnými zákonmi, zákonmi a ostatnými všeobecne záväznými právnymi predpismi.

Podľa § 1 ods. 1, ods. 3 zákona o PZ Policajný zbor je ozbrojený bezpečnostný zbor, ktorý sa vo svojej činnosti riadi ústavou, ústavnými zákonmi, zákonmi a ostatnými všeobecne záväznými právnymi predpismi a medzinárodnými zmluvami, ktorými je Slovenská republika viazaná.

Nakladanie s utajovanými skutočnosťami v Slovenskej informačnej službe (ďalej len SIS) a v Policajnom zbore podlieha režimu čl. 2 ods. 2 Ústavy SR.

SIS a Policajný zbor môžu odtajniť utajované skutočnosti jedine za podmienok ustanovených všeobecne záväzným právnym predpisom so silou zákona a postupom určeným zákonom.

Povinnosť mlčanlivosti o utajovaných skutočnostiach je inštitucionálna, ktorej účelom a podstatou je ochrana pred únikom informácií o skutočnostiach získaných SIS a Policajným zborom navonok, mimo SIS a Policajného zboru a individuálna.

Individuálna mlčanlivosť (§ 23 zákona o SIS) zaväzuje príslušníkov SIS, osoby podľa zákona konajúce v prospech SIS (§ 11 ods. 4 zákona o SIS) a členov parlamentného kontrolného orgánu (§ 5 ods. 1 zákona o SIS). V podmienkach Policajného zboru individuálna mlčanlivosť (§ 80 zákona o PZ) zaväzuje policajtov a osoby poučené Policajným zborom alebo policajtom o povinnosti zachovávať mlčanlivosť o skutočnostiach súvisiacich s činnosťou alebo plnením úloh Policajného zboru.

Podľa § 23 ods. 1 zákona o SIS príslušníci a každý, kto plní úlohy na základe tohto zákona, sú povinní zachovávať mlčanlivosť o skutočnostiach, o ktorých sa dozvedeli v súvislosti s činnosťou informačnej služby a ktoré v záujme fyzických alebo právnických osôb majú zostať utajené.

Podľa § 23 ods. 2 zákona o SIS na žiadosť orgánov činných v trestnom konaní môže riaditeľ zbaviť mlčanlivosti osoby uvedené v odseku 1.

Podľa § 80 ods. 1 zákona o PZ policajti sú povinní zachovávať mlčanlivosť o skutočnostiach, s ktorými sa oboznámili pri plnení úloh Policajného zboru alebo v súvislosti s nimi a ktoré si v záujme právnických alebo fyzických osôb vyžadujú, aby zostali utajené pred nepovolanou osobou; povinnosť mlčanlivosti sa nevzťahuje na oznámenie kriminality alebo inej protispoločenskej činnosti.

Podľa § 80 ods. 3 zákona o PZ od povinnosti mlčanlivosti môže oslobodiť minister alebo prezident Policajného zboru.

Zákon o ochrane utajovaných skutočností nie je prameňom práva pre SIS v celom rozsahu, nakoľko v § 83 sú uvedené zákonné ustanovenia, ktoré sa na ňu nevzťahujú, avšak pri povinnosti zachovávať mlčanlivosť a zbavovať príslušníkov SIS tejto povinnosti, vyňatie SIS spod úpravy zákona o ochrane utajovaných skutočností nie je právne relevantné.

Podľa § 38 písm. a) zákona o ochrane utajovaných skutočností oprávnená osoba je povinná zachovávať pred nepovolanou osobou a pred cudzou mocou mlčanlivosť o informáciách a veciach obsahujúcich utajované skutočnosti počas utajenia týchto skutočností, a to aj po zániku oprávnenia oboznamovať sa s utajovanými skutočnosťami.

Podľa § 2 písm. f) zákona o ochrane utajovaných skutočností sa za oprávnenú osobu považuje právnická osoba alebo fyzická osoba, ktorá je určená na oboznamovanie sa s utajovanými skutočnosťami alebo ktorej oprávnenie na oboznamovanie sa s utajovanými skutočnosťami vzniklo zo zákona.

Podľa § 40 ods. 1 zákona o ochrane utajovaných skutočností ak má osoba vypovedať v konaní pred štátnym orgánom, môže ju oslobodiť od povinnosti mlčanlivosti o utajovaných skutočnostiach vedúci ústredného orgánu štátnej správy, do ktorého pôsobnosti utajovaná skutočnosť patrí.

Jazykovým výkladom vyššie uvedených ustanovení § 23 ods. 1 zákona o SIS a § 80 ods. 1 zákona o PZ možno dospieť k záveru, že povinnosť zachovávať mlčanlivosť majú príslušníci SIS, teda príslušníci SIS v aktívnej službe a policajti, teda policajti v aktívnej službe.

Uvedené konštatovanie možno podporiť aj poukazom na ustanovenia § 1 ods. 3 a § 2 ods. 1 zákona č. 73/1998 Z. z. o štátnej službe príslušníkov Policajného zboru, Slovenskej informačnej služby, Zboru väzenskej a justičnej stráže Slovenskej republiky a Železničnej polície v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o služobnom pomere“).

Podľa § 1 ods. 3 zákona o služobnom pomere policajtom sa na účely tohto zákona rozumie príslušník Policajného zboru, príslušník informačnej služby, príslušník bezpečnostného úradu a príslušník Zboru väzenskej a justičnej stráže.

Podľa § 2 ods. 1 zákona o služobnom pomere policajtom sa na účely tohto zákona rozumie fyzická osoba, ktorá je v služobnom pomere podľa tohto zákona a vykonáva štátnu službu v služobnom úrade.

V okolnostiach prípadu rozdielne právne postavenie majú príslušníci SIS a policajti v aktívnej službe a bývalí príslušníci SIS a bývalí policajti, nakoľko zánikom služobného pomeru bývalí príslušníci SIS a policajti prechádzajú do stavu radových občanov, stávajú sa osobami, ktoré sa nesmú oboznamovať s utajovanými skutočnosťami, majú postavenie „nepovolanej osoby“ podľa § 39 zákona o ochrane utajovaných skutočností, ktorá má zákonom ustanovenú povinnosť zachovávať mlčanlivosť o utajovaných skutočnostiach (§ 39 ods. 2 zákona o ochrane utajovaných skutočností). Zákon nepočíta s možnosťou zbavenia nepovolanej osoby povinnosti mlčanlivosti, nakoľko ani jeden orgán verejnej moci, ktorému zákon zveruje právomoc oslobodiť držiteľa utajovanej skutočnosti povinnej mlčanlivosti, nemá priznanú právomoc zbaviť povinnej mlčanlivosti nepovolanú osobu.

Vo vzťahu k bývalým príslušníkom SIS a k bývalým policajtom z toho nemožno vyvodiť absolútnu nemožnosť zbavenia povinnej mlčanlivosti, lebo k poznaniu utajovanej skutočnosti sa mohli dostať buď pri plnení úloh SIS alebo úloh Policajného zboru počas ich pôsobenia v týchto štátnych orgánoch alebo po zániku príslušnosti k SIS alebo k Policajnému zboru, ktorá možnosť predstavuje výnimku podliehajúcu úprave § 39 ods. 2 zákona o ochrane utajovaných skutočnostiach, ktorá sa však na danú vec nevzťahuje, nakoľko v predmetnej trestnej veci mali bývalí príslušníci SIS vypovedať o skutočnostiach, o ktorých sa dozvedeli v súvislosti s pôsobením v SIS.

Prvá možnosť, pri ktorej sa k poznaniu utajovanej skutočnosti dostali počas pôsobenia v SIS alebo v Policajnom zbore, im zakladá povinnosť mlčanlivosti právny režim podliehajúci zákonnej úprave o postupe a podmienkach zrušenia povinnej mlčanlivosti o utajovaných skutočnostiach.

V tejto súvislosti je ale nevyhnutné poukázať na § 4 ods. 1 zákona o ochrane utajovaných skutočností, podľa ktorého, okrem iných, utajovanou skutočnosťou nemôže byť informácia o nezákonnom alebo nesprávnom postupe alebo nezákonnom rozhodnutí verejných činiteľov a orgánov verejnej moci, ako aj informácia o trestnej činnosti verejných činiteľov. S poukazom na túto zákonnú úpravu je preto tak aktívny, ako aj bývalý príslušník SIS povinný vypovedať ako svedok v trestnom konaní o okolnostiach, ktoré nie sú predmetom utajovanej skutočnosti, bez toho, aby museli byť tejto povinnosti zbavení.

V podmienkach Policajného zboru treba navyše poukázať na skutočnosť, že podľa § 80 ods. 1 zákona o PZ sa povinnosť príslušníkov Policajného zboru zachovávať mlčanlivosť vzťahuje (uplatňuje) len k nepovolaným osobám, pričom takouto nepovolanou osobou nie je orgán činný v trestnom konaní ani súd, o to viac, ak sú držiteľmi bezpečnostnej previerky a majú oprávnenie na oboznamovanie sa s utajovanými skutočnosťami, a preto povinnosť mlčanlivosti zakotvená v uvedenom zákonnom ustanovení nebráni výsluchu policajta v procesnom postavení svedka, teda policajt v trestnom konaní nemusí byť zbavený mlčanlivosti.

Uvedené výslovne judikoval aj Ústavný súd SR vo svojom uznesení sp. zn. II.ÚS 175/2020 z 28. apríla 2020, na ktoré sa odvolával aj vyšetrovateľ PZ pri realizovaní výsluchov svedkov – príslušníkov Policajného zboru. Samozrejme, predmetné uznesenie Ústavného súdu SR nepodlieha poučovacej povinnosti podľa Trestného poriadku, a preto vyšetrovateľ PZ nemal svedkov podľa tohto uznesenia Ústavného súdu SR poučovať, ako správne namietala obhajoba, mohol naň len poukázať v prípade, ak by vypočúvaný príslušník Policajného zboru poukázal na svoju povinnosť zachovávať mlčanlivosť.

Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti som sa v tejto časti nestotožnil s argumentáciou obvineného, čo však nemá žiadny vplyv na závery vyslovené vo výB.vej časti tohto uznesenia.

V.

Vzhľadom na zistené nedostatky bolo potrebné podľa § 366 ods. 1 Trestného poriadku vysloviť, že vo výroku citovanými rozhodnutiami a konaním, ktoré ich vydaniu predchádzalo, bol porušený zákon vo výroku tohto uznesenia citovaných ustanoveniach Trestného poriadku a Trestného zákona v neprospech obvineného a podľa § 366 ods. 2 Trestného poriadku nezákonné uznesenia zrušiť a prikázať vyšetrovateľom PZ, aby o veci znovu konali a rozhodli.

VI.

Generálnej prokuratúre Slovenskej republiky bol 20. júla 2021 doručený návrh obvineného B.G. z 20. júla 2021, podaný v zastúpení obhajcom C.H. (zaevidovaný pod sp. zn. IV/3 Pz 49/21/1000), ktorým sa domáhal zrušenia právoplatného uznesenia vyšetrovateľa Prezídia Policajného zboru, národnej kriminálnej agentúry, odboru Bratislava, 2. oddelenia vyšetrovania ČVS:PPZ-23/NKA-BA2-2021 z 11. marca 2021 v spojení s uznesením prokurátora Úradu špeciálnej prokuratúry

Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky sp. zn. VII/1 Gv 5/21/1000-38 z 20. apríla 2021.

VII.

Vzhľadom na zistené nedostatky konštatované v častiach I., III., IV. a v relevantnej časti II. odôvodnenia tohto uznesenia týkajúcej sa povinnosti vyhodnocovania tzv. materiálneho korektívu pri prečinoch, aj s poukazom na zásadu „beneficium cohaesionis“, bolo potrebné rozhodnúť aj v prospech spoluobvineného B.G. tak, ako je uvedené vo výrokovej časti tohto uznesenia.

Poučenie: Proti tomuto uzneseniu opravný prostriedok nie je prípustný (§ 363 ods. 3 Trestného poriadku).

generálny prokurátor Slovenskej republiky
v z. JUDr. Jozef K a n d e r a
námestník
generálneho prokurátora Slovenskej republiky